ISAAC ASIMOV

ca Paul French

LUCKY STARR SI MARELE SOARE A LUI MERCUR

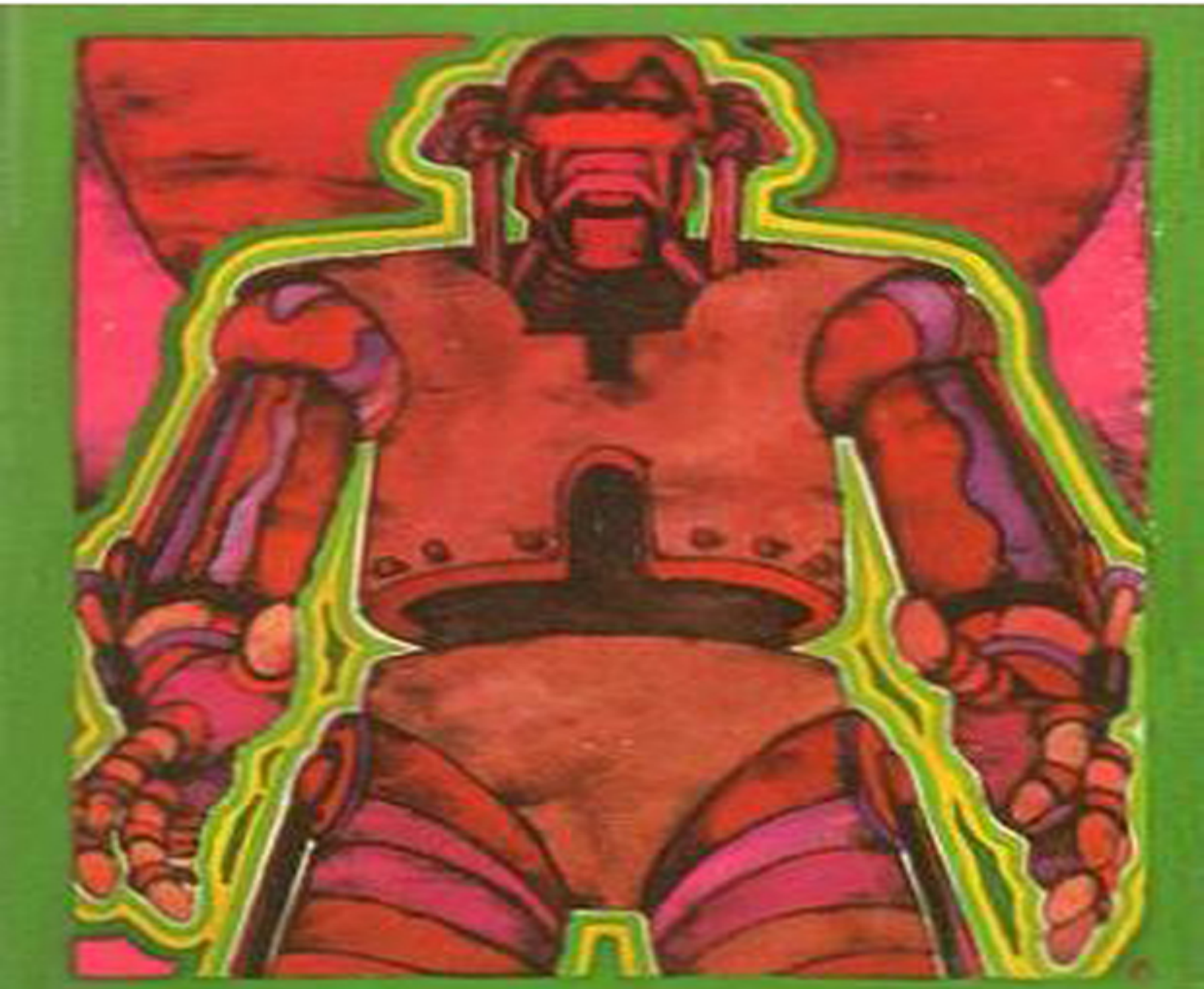

Issac Asimov

Lucky Starr

și
marele soare al lui Mercur

Fantomele Soarelui

Lucky Starr și micul său prieten, John Bigman Jones, mergând în spatele tânărului inginer, urcau rampa de legătură cu sasul care dădea spre suprafața planetei Mercur.

„Cel puțin lucrurile se desfășoară repede”, își zise Lucky.

Ajunsese pe Mercur doar de o oră. Abia avusese vreme să-și vadă nava, Shooting Starr, pusă la adăpost în hangarul subteran. Nu se întâlnise decât cu tehnicienii care se ocupau de formalitățile de aterizare și de nava lui.

Mai exact, cu tehnicienii aceia și cu Scott Mindes, inginerul aflat la conducerea Proiectului Lumina. Fusese aproape ca și cum tânărul bărbat le pregătise o ambuscadă, căci aproape imediat acesta sugerase o călătorie la suprafață.

– Să admirăm peisajul, explicase el.

Lucky nu l-a crezut, bineînțeles. Fața cu bărbie mică a inginerului era bântuită de griji, și gura îi tresărea nervos în timp ce vorbea. Ochii îi alunecau încolo și încoace, nereușind să susțină privirea calmă și echilibrată a lui Lucky.

Și totuși Lucky acceptase invitația de a vizita suprafața. Până în acel moment, tot ce știa despre necazurile de pe Mercur era că acestea reprezentau o problemă agasantă pentru Consiliul Științei. Era dispus să-i facă jocul lui Mindes și să vadă unde ajungea.

Cât despre Bigman Jones, el era întotdeauna bucuros să-l urmeze pe Lucky oriunde și oricând, cu sau fără motiv.

Dar tocmai Bigman și-a ridicat uimit sprâncenele în timp ce-și îmbrăcau costumele spațiale. El a dat din cap aproape nesesizabil către suportul pentru tocul de pistol atașat la costumul lui Mindes.

Lucky a încuviințat din cap calm. Și el remarcase că din toc se profila amenințător mânerul unui blaster de mare calibru.

Tânărul inginer ieși primul pe suprafața planetei, urmat de Lucky Starr și de Bigman Jones.

Pentru o clipă, ei pierdură contactul unul cu celălalt în bezna aproape totală. Numai stelele erau vizibile, strălucind cu duritate în vidul rece.

Bigman își reveni cel dintâi. Gravitația de pe Mercur era aproape egală cu cea de pe Marte. Nopțile marțiene erau aproape la fel de întunecate. Stelele de pe cerul nopții arătau aproape la fel de strălucitoare.

Vocea lui ascuțită răsună în receptoarele celorlalți doi:

– Hei, am început să văd câte ceva!

Aceeași senzație o avea și Lucky și asta îl nedumerea. De bună seamă că lumina stelelor nu putea să fie atât de puternică. O ceață slabă, luminoasă plutea peste peisajul accidentat, mângâindu-i muchiile ascuțite cu o lumină palidă, lăptoasă.

Lucky mai văzuse ceva de genul ăsta pe Lună, în timpul nopții lungi de două săptămâni de acolo. Peisajul selenar era la fel de pustiu, de aspru și de accidentat. Nici pe Lună, nici pe Mercur nu se manifestase de milioane de ani acțiunea vântului și a ploii, care ar fi putut să mai îndulcească asprimile unui decor dezolant. Stâncile golașe, mai reci decât ar fi în stare imaginația să reprezinte, se înălțau într-o lume lipsită de apă, fără a fi atinse de ger.

Și în noaptea selenară se putea observa aceeași lumină difuză, cu aspect lăptos. Numai că acolo, cel puțin peste o jumătate de Lună, domnea lumina de la Pământ. Când se afla în faza de vizibilitate maximă, planeta albastră strălucea de șaisprezece ori mai intens decât Luna plină.

Aici, pe Mercur, lângă Observatorul Solar situat la Polul Nord, lumina aceea nu putea fi pusă pe seama nici unei planete apropiate.

– Asta e lumina de la stele? întrebă el într-un târziu, știind că nu era așa.

Scott Mindes răspunse plictisit:

– E licărirea coroanei solare.

– Pe Galaxie! exclamă Lucky râzând ușor. Coroana solară, desigur! Ar fi trebuit să știu!

– Ce să știi? strigă Bigman. Ce se-ntâmplă aici? Hei, Mindes, ia povestește-ne!

– Întoarceți-vă, spuse Mindes. Stați cu spatele la ea.

Toți se întoarseră. Lucky fluieră ușor printre dinți, iar Bigman scoase un țipăt de surpriză. Mindes nu zise nimic.

O secțiune a orizontului se profila foarte clar pe o zonă sidefie a cerului. Fiecare neregularitate ascuțită a acelei părți a orizontului se vedea cu o claritate remarcabilă. Deasupra, cerul era acoperit de o strălucire blândă, care scădea în intensitate cu înălțimea, pe o treime din distanța până la zenit. Strălucirea consta din fascicole curbe de lumină palidă.

– Aceea e coroana, domnule Jones, spuse Mindes.

Cu toată uimirea care-l cuprinsese, Bigman nu-și uitase propriile concepții despre politețe, așa că spuse morocănos:

– Spune-mi Bigman. Te referi la coroana din jurul Soarelui? Nu credeam că-i așa de mare.

– Are o grosime de peste un milion de mile, răspunse Mindes, iar aici ne aflăm pe Mercur, cea mai apropiată planetă de Soare. În acest moment distanța până la Soare este de numai patruzeci și opt de milioane de kilometri. Sunteți de pe Marte, nu-i așa?

– Get-beget.

– Ei bine, dac-ați putea vedea Soarele în această clipă, ați constata că e de vreo treizeci și șase de ori mai mare față de cum este văzut de pe Marte, și la fel este și coroana. Și de treizeci și șase de ori mai strălucitoare.

Lucky încuviință din cap. Soarele și coroana lui ar părea de nouă ori mai mari decât ar fi văzute de pe Pământ. Iar coroana nu ar putea fi văzută deloc de pe Pământ, cu excepția perioadelor de eclipsă totală.

Se părea că Mindes nu mințise întru totul. Erau priveliști care meritau să fi văzute pe Mercur. Încercă să-și imagineze coroana, soarele pe care-l înconjura și care era ascuns acum dincolo de orizont. Ar fi fost o priveliște maiestuoasă!

Mindes continuă cu o voce în care se putea deslușI o amărăciune inconfundabilă:

– Lumina asta a fost numită „fantoma albă a Soarelui”.

– Îmi place asta. E o metaforă reușită.

– Reușită? replică cu înverșunare în glas Mindes. Mie nu mi se pare. Se vorbește prea multe despre fantome pe planeta asta. Planeta asta e ghinionistă rău. Nimic bun nu se întâmplă aici. Minele au eșuat...

Lăsă fraza neterminată, iar Lucky își zise: „Să lăsăm chestia asta să fiarbă în suc propriu.”

Apoi spuse cu glas tare:

– Unde e fenomenul pe care trebuia să-l vedem, Mindes?

– A, da. Va trebui să mai facem câțiva pași. Nu prea departe, ținând cont de gravitație, dar fiți atenți pe unde călcați. Nu avem drumuri pe aici, iar strălucirea coroanei poate fi extrem de derutantă. Aș sugera să aprindeți lanternele de la căști.

Și-o aprinse pe a lui în timp ce vorbea, și un fascicul de lumină se aprinse busc de deasupra vizorului căștii sale, transformând solul într-un mozaic galben și negru. Se aprinseră și celelalte două lumini, iar cele trei siluete se urniră din loc, călcând greoi cu cizmele cu izolație groasă. Nu

scoteau nici un zgomot în vid, dar fiecare din ei simțea vibrațiile ușoare provocate de fiecare pas.

Mindes părea să mediteze la planetă în timp ce mergea. Spuse cu o voce joasă, încordată:

– Urăsc planeta asta. Sunt aici de șase luni, doi ani mercurieni, și sunt sătul până-n gât. Nici nu m-am așteptat de fapt să zăbovesc aici mai mult de șase luni, și uite că timpul a trecut și nu s-a făcut nimic. Nimic. Totul e aiurea aici. E cea mai mică planetă. E cea mai apropiată de Soare. Are tot timpul îndreptată spre Soare aceeași față. Acolo – și brațul lui se îndreptă în direcția strălucirii coronare – este partea însorită, în care unele puncte se încălzesc atât de tare încât plumbul se topește iar sulful fierbe. Dincolo, în direcția opusă, este singura suprafață planetară din întreg sistemul solar care nu vede niciodată Soarele. Tot ce e legat de această planetă este jalnic.

Se opri din vorbit ca să sară peste o fisură lată de nici doi metri în suprafața planetei, o reminiscență a vreunui cutremur care se produsese pe Mercur în vremuri imemoriale, care nu se putuse vindeca fără concursul vântului și al intemperiilor. Făcu săritura cu stângăcie, ca o ilustrare a unui pământean care, chiar și pe Mercur, a rămas aproape de gravitația artificială a Cupolei Observatorului.

Bigman plescăi din buze nemulțumit de imaginea văzută. El și Lucky depășiră fisura abia lungind un pic pasul.

După vreo patru sute de metri, Mindes spuse brusc:

– O putem vedea de aici, și am ajuns la timp.

Se opri din mers, clătinându-se în față și întinzându-și brațele ca să-și mențină echilibrul. Lucky și Bigman se opriră cu mic salt, împrăștiind pietrișul.

Lumina de la casca lui Mindes se stinse, în timp ce arăta ceva cu mâna. Lucky și Bigman îți stinseră și ei luminile și, uitându-se în direcția indicată de Mindes, văzură o pată neregulată de culoare albă.

Era strălucitoare, mai intensă decât orice lumină solară văzută de Lucky pe Pământ.

– Aici e unghiul cel mai favorabil din care poate fi văzută, spuse Mindes. Este vârful Muntelui Negru și Alb.

– Așa se numește? întrebă Bigman.

– Exact. Vă dați seama de ce, nu-i așa? Se află suficient de departe în direcția nopții față de Terminator – asta e granița dintre partea întunecată și partea însorită.

– Știu și eu ce-i aia, replică indignat Bigman. Crezi că sunt vreun ignorant, sau ce?

– Explicam doar. Există această mică zonă din jurul Polului Nord, și o alta în jurul Polului Sud, în care Terminatorul nu se deplasează prea mult în timp ce Mercur înconjoară Soarele. Mai jos, la Ecuator, în acest moment, Terminatorul se deplasează cale de 1.100 km într-o direcție timp de patruzeci și patru de zile și apoi se mișcă 1.100 km în direcție opusă, în următoarele patruzeci și patru de zile. Aici se mișcă doar vreo opt sute de metri cu totul, acesta fiind și motivul pentru care este un loc bun pentru observator. Soarele și stelele rămân nemișcate. În orice caz, Muntele Negru și Alb este suficient de departe astfel încât doar jumătatea sa dinspre vârf din el să fie luminată, în cel mai favorabil caz. Pe urmă, pe măsură ce Soarele se îndepărtează, lumina urcă pe pantele muntelui.

– Iar acum, interveni Lucky, doar vârful este luminat.

– Numai vârful și doar pe o lungime de cincizeci-șaizeci de centimetri, și în curând va dispărea și asta. Totul se va cufunda în întuneric vreme de o zi terestră sau două, după care lumina va începe să revină.

Chiar în timp ce vorbea, pata albă începu să se micșoreze până la o dimensiune punctiformă care ardea ca o stea strălucitoare.

Cei trei bărbați așteptară.

– Uitați-vă în altă parte, îi sfătui Mindes, ca să vă obișnuiți ochii cu întunericul.

Apoi, după câteva minute, le zise:

– În regulă, puteți să vă uitați din nou acolo.

Lucky și Bigman se uitară și o vreme nu văzură nimic.

Și deodată peisajul căpătă o culoare sângerie. Sau mai exact o parte din el. La început a fost doar senzația de roșu. Pe urmă, începu să se deslușească o imagine: o coastă de munte neregulată care urca către un pisc. Piscul căpătase acum o culoare roșie intensă, roșul devenind mai închis și scăzând în intensitate pe măsură ce ochiul cobora pe pantă în jos, până când devenea negru.

– Ce-i asta? întrebă Bigman.

– Soarele, spuse Mindes, a coborât acum suficient de mult pentru ca, de pe vârful muntelui, tot ce rămâne deasupra orizontului să fie coroana și protuberanțele. Protuberantele sunt jeturi de hidrogen gazos care se ridică la câteva mii de kilometri de suprafața solară, și au o culoare roșie strălucitoare. Lumina emisă de ele este acolo tot timpul, dar în mod normal lumina Soarelui o face invizibilă.

Încă o dată Lucky încuviință din cap. Și protuberanțele erau ceva care de pe Pământ nu putea fi văzut decât în timpul eclipselor totale de Soare sau cu instrumente speciale, datorită atmosferei.

– De fapt, adăugă Mindes cu glas scăzut, asta se numește „fantoma roșie a Soarelui”.

– Deci avem două fantome, spuse pe neașteptate Lucky. Una albă și una roșie. Din cauza fantomelor porți la dumneata un blaster, domnule Mindes?

– Ce? strigă Mindes. Despre ce vorbești?

– Vreau să spun că ar fi timpul să ne dezvălui adevăratul motiv pentru care ne-ai adus aici. Sunt sigur că nu doar pentru peisaje, altfel n-ai fi purtat asupra ta un blaster pe această planetă pustie.

Mindes avu nevoie de un scurt răgaz pentru a răspunde, dar în cele din urmă zise:

– Tu ești David Starr, nu-i așa?

– Întocmai, răspunse cu răbdare Lucky.

– Ești membru al Consiliului Științei. Ești omul căruia i se spune Lucky Starr.

Membrii Consiliului Științei evitau publicitatea și lui Lucky îi veni oarecum greu să răspundă:

– Așa este.

– Atunci nu m-am înșelat. Ești unul dintre investigatorii lor de frunte și ai venit aici să faci o anchetă despre Proiectul Lumina.

Buzele lui Lucky se subțiară în timp ce se pregătea să răspundă. Ar fi preferat să nu fie așa de ușor de recunoscut. Spuse:

– Poate că da, poate că nu. De ce m-ai adus aici?

– Știu că așa este și de-aia te-am adus aici, spuse Mindes, care începuse de-acum să gâfâie. Trebuie să-ți spun adevărul înainte ca ceilalți să-ți umple capul cu... cu minciuni.

– Despre ce anume?

– Despre eșecurile care au bântuit... urăsc cuvântul ăsta... despre eșecurile Proiectului Lumina.

– Dar ai fi putut să-mi spui asta când ne aflam la Cupola Observatorului. De ce să mă aduci aici?

– Din două motive, spuse inginerul, care continua să respire repezit și cu dificultate. În primul rând, toți consideră că vina-mi aparține. Ei cred că nu pot să duc la bun sfârșit proiectul, că irosesc banii contribuabililor. Am vrut să te țin departe de ei. Ai înțeles? Am vrut să te împiedic să-i asculți pe ei mai întâi.

– Și de ce să creadă că e vina ta?

– Pentru că, după părerea lor, sunt prea tânăr.

– Câți ani ai?

– Douăzeci și doi.

Lucky Starr, care nu era cu mult mai bătrân, spuse:

– Și al doilea motiv?

– Am vrut să simți ce înseamnă Mercur. Am vrut să absorbi...

Rămase tăcut. Silueta îmbrăcată în costum spațial a lui Lucky stătea dreaptă și înaltă pe suprafața ostilă a lui Mercur, iar metalul de pe un umăr reflectă lumina lăptoasă a coroanei, „fantoma albă a Soarelui”.

– Foarte bine, Mindes, să presupunem că accept afirmația ta cum că n-ai fi răspunzător de eșecurile proiectului. Atunci cine este?

Vocea inginerului se auzi la început vag, ca un murmur, după care cuvintele prinseră contur:

– Nu știu... Cel puțin...

– Nu te înțeleg, spuse Lucky.

– Uite ce e, spuse pe un ton disperat Mindes. Am făcut investigații, mi-am petrecut perioadele de veghe și de somn încercând să găsesc vinovatul. Am urmărit mișcările tuturor. Mi-am notat momentele când au avut loc accidentele, când s-au produs întreruperi ale cablurilor sau când plăcile de conversie s-au spart. De un lucru sunt sigur...

– Care-ar fi ăla?

– Că nimeni din Cupolă nu poate fi răspunzător. Nimeni. Nu sunt decât vreo cincizeci de oameni acolo, cincizeci și doi, ca să fiu mai exact, și în ultimele șase ocazii când ceva rău s-a petrecut, am știut unde se afla și ce făcea fiecare dintre ei. Nimeni nu s-a aflat în apropiere de locul accidentelor.

Vocea îi devenise piţigăiată. Lucky spuse:

– Atunci cum îţi explici aceste accidente? Cutremure? Acţiunea Soarelui?

– Fantomele! ţipă inginerul cu disperare, fluturându-şi dezordonat braţele. Există o fantomă albă şi una roşie. Dar mai sunt şi fantome bipede. Le-am văzut, dar cine-o să mă creadă? Devenise aproape incoerent. Îţi spun eu... Îţi spun eu...

– Fantome? făcu Bigman. Eşti nebun?

Deodată Mindes ţipă:

– Nici voi nu mă credeţi. Dar am s-o dovedesc. Am să distrug fantoma. O să trag cu blasterul în nebunii care nu mă cred. Am să trag în toată lumea. În toată lumea!

Cu un hohot de râs strident, trase blasterul din toc şi, cu o mişcare fulgerătoare, înainte ca Bigman să poată interveni, ridică blasterul spre Lucky şi apăsă trăgaciul. Câmpul distructiv invizibil al armei se declanşă...

Nebun sau zdravăn?

Așa și-ar fi sfârșit viața Lucky dacă el și Mindes s-ar fi aflat pe Pământ.

Lui Lucky nu-i scăpase nebunia care se acumula în vocea lui Mindes. Aștepta cu prudență o întrerupere, o acțiune care să urmeze violenței din frazele spuse cu glas întretăiat de către inginer. Și totuși nu se așteptase la un atac direct cu blasterul.

Când mâna lui Mindes s-a repezit la tocul armei, Lucky a sărit într-o parte. Pe Pământ, mișcarea s-ar fi produs prea târziu.

Pe Mercur însă, lucrurile stăteau altfel. Gravitația micii planete fiind de două cincimi din cea terestră, mușchii contractați ai lui Lucky au propulsat corpul neobișnuit de ușor (cu tot costumul pe care-l purta) la o distanță considerabilă în lateral. Mindes, neobișnuit cu gravitația scăzută, s-a împiedicat în momentul când s-a răsucit prea repede în intenția ca fasciculul blasterului să urmărească mișcarea lui Lucky.

Prin urmare, energia blasterului a lovit solul, la câțiva centimetri de corpul lui Lucky, săpând o groapă de treizeci de centimetri în stânca golașă.

Înainte ca Mindes să-și revină și să țintească din nou, Bigman se năpusti asupra lui cu un salt elegant, care-l trăda pe omul obișnuit cu gravitația scăzută.

Mindes căzu la sol. Țipă ceva nedeslușit, apoi rămase tăcut, într-o stare de inconștiență despre care nu se putea spune dacă era consecința căzăturii sau fusese provocată de apogeul emoțiilor sale febrile.

Bigman nu credea în nici una dintre variante.

– Se preface! strigă el cu fervoare. Ticălosul ăsta se dă lovit.

Smulsese blasterul din mâna lipsită de vlagă a inginerului și acum îl ținea îndreptat spre capul acestuia.

Lucky replică cu asprime:

– Nimic din toate astea, Bigman.

Bigman șovăi.

– A încercat să te ucidă, Lucky.

Era limpede că micuțul marțian nu ar fi fost nici pe jumătate la fel de furios dacă el însuși s-ar fi aflat în pericol de moarte. Și totuși se dădu înapoi.

Lucky se lăsă în genunchi ca să cerceteze prin vizor fața lui Mindes, îndreptând fasciculul lămpii de la cască spre trăsăturile palide ale celuilalt.

Verifică manometrul de presiune de la costumul lui Mindes și se asigură că șocul căderii nu-i rupsese acestuia nici o articulație. Apoi, apucând corpul de gleznă și de încheietura mâinii, îl săltă pe umăr și se ridică în picioare.

– Ne întoarcem la Cupolă, spuse el, și, din păcate, la o problemă ceva mai complicată decât își închipuie Șeful.

Bigman oftă și îl urmă îndeaproape pe Lucky, statura sa măruntă obligându-l aproape să alerge ca să țină pasul cu prietenul său. Își ținea blasterul la îndemână, păstrându-și o poziție care să-i permită, la nevoie, să tragă asupra lui Mindes, fără să-l lovească și pe Lucky.

„Șeful" era Hector Conway, liderul Consiliului Științei. În ocazii mai puțin oficiale, Lucky îi zicea „unchiul Hector", dat fiind că Hector Conway, împreună cu Augustus Henree, se ocupaseră de creșterea micului Lucky după ce părinții acestuia muriseră în urma unui atac al piraților în apropierea orbitei venusiene.

Cu o săptămână în urmă, Conway îi spusese lui Lucky într-o doară, de parcă i-ar fi oferit o vacanță:

– Ce-ai zice de o călătorie pe Mercur, Lucky?

– Ce s-a întâmplat, unchiule Hector? întrebă Lucky

– Nimic deosebit, spuse Conway încruntându-se, exceptând niște manevre politice ieftine. Noi sprijinim un proiect destul de scump pe Mercur, una din acele activități de cercetare fundamentală din care s-ar putea să nu iasă nimic sau, dimpotrivă, s-ar putea transforma în ceva cu totul revoluționar. E ca la jocurile de noroc. Toate chestiile astea așa sunt.

– Este ceva despre care știu? întrebă Lucky.

– Nu cred. E ceva destul de recent. Oricum, senatorul Swenson s-a repezit să o dea ca exemplu privind felul cum Consiliul irosește banii contribuabililor. Cunoști textul. Face presiuni pentru declanșarea unei anchete, iar unul din oamenii lui a plecat pe Mercur acum câteva luni.

– Senatorul Swenson? Înțeleg.

Lucky încuviință din cap. Nu era nimic nou. În ultimele decenii. Consiliul Științei se instalase încetul cu încetul în fruntea luptei împotriva pericolelor care amenințau Pământul, atât din interiorul Sistemului Solar, cât și din afara acestuia. În această epocă a civilizației galactice, când omenirea se răspândea pe toate planetele din toate sistemele solare ale Căii Lactee, numai oamenii de știință puteau rezolva problemele omenirii. De

fapt, doar savanții cu pregătire specială din cadrul Consiliului erau potriviți pentru aceasta.

Totuși, existau unii membri ai guvernului terestru care se temeau de puterea crescândă a acestui Consiliu al Științei și alții care se foloseau de această temere pentru a-și vedea împlinite propriile ambiții. Senatorul Swenson era figura cea mai marcantă a acestui din urmă grup. Atacurile sale, îndreptate de regulă împotriva felului „păgubos" în care Consiliul susținea cercetarea științifică, îi aduseseră celebritatea.

Lucky întrebă:

– Cine sunt cei aflați la conducerea proiectului de pe Mercur? Cineva cunoscut?

– Se numește Proiectul Lumina, fiindcă veni vorba. Iar cel aflat la conducere este un inginer pe care-l cheamă Scott Mindes. Un tânăr eminent, dar nu e omul potrivit să se descurce cu treaba asta. Cel mai supărător este faptul că, de când Swenson a declanșat toată această agitație, au început să se întâmple tot felul de chestii ciudate cu Proiectul Lumina.

– Dacă vrei, am să mă duc să văd care-i treaba, unchiule Hector.

– Bun. Accidentele și evenimentele neplăcute nu înseamnă nimic, sunt sigur, dar nu trebuie să-l lăsăm pe Swenson să ne ducă într-o situație stingheritoare. Vezi ce pune la cale. Și păzește-te de omul ăla al lui, Urteil. Are reputația unui individ capabil și periculos.

Deci, așa începuse totul. Doar o mică anchetă pentru a aplana niște dificultăți de natură politică. Nimic mai mult.

Lucky aterizase pe polul nordic al lui Mercur fără să se aștepte la nimic mai mult, și în decurs de nici două ore se pomenise atacat cu blasterul.

în timp ce se întorcea la Cupolă cu Mindes în spinare, Lucky se gândea: „Aici e vorba de ceva mai mult decât o simplă lucrătură politică."

Doctorul Karl Gardoma ieși din micul salon de spital și îi întâmpină pe Lucky și Bigman cu o față sumbră. Tocmai își ștergea mâinile puternice cu o bucată de plastosorb, pe care o aruncă într-un coș de gunoi după ce termină. Fața lui închisă la culoare, aproape măslinie, arăta tulburată, cu sprâncenele încruntate. Până și părul lui negru, tuns scurt, părea să-i accentueze înfățișarea posomorâtă.

– Ei bine, doctore? întrebă Lucky.

Doctoral Gardoma răspunse:

– L-am pus sub tranchilizante. O să-și revină când o să se trezească. Nu știu dac-o să-și amintească ce s-a întâmplat.

– A mai avut atacuri de-astea până acum?

– Nu de când a venit pe Mercur, domnule Starr. Nu știu ce s-a întâmplat înainte de asta, dar în aceste ultime luni a fost supus unei tensiuni considerabile.

– De ce?

– Se simte răspunzător pentru accidentele care au afectat progresul Proiectului Lumina.

– Și este răspunzător?

– Nu, firește că nu. Dar puteți vedea ce simte. E sigur că toată lumea dă vina pe el. Proiectul Lumina are o importanță vitală. Au fost investite aici mari sume de bani și eforturi umane. Mindes are în subordine zece constructori, toți mai vârstnici decât el cu cinci până la zece ani, și are în grijă o cantitate enormă de echipamente.

– Cum se face de e atât de tânăr?

Doctorul zâmbi sever, dar în pofida severității aparente, dinții săi albi și egali îi dădeau un aspect plăcut, chiar fermecător.

– Optica subeterică, domnule Starr, este un domeniu complet nou al științei. Doar tinerii proaspăt ieșiți de pe băncile școlilor știu suficient de multe despre ea.

– După cum vorbești, s-ar zice că știi câte ceva despre acest subiect.

– Numai ce mi-a spus Mindes. Știi, am sosit pe Mercur pe aceeași navă și m-a fascinat, m-a cucerit pur și simplu cu lucrurile pe care mi-a spus că speră să le realizeze proiectul lui. Știi ceva despre acest proiect?

– Absolut nimic.

– Ei bine, se ocupă de hiperspațiu, acea porțiune a spațiului situată în afara frontierei normale a spațiului pe care îl cunoaștem.

Legile naturii care se aplică spațiului obișnuit nu sunt valabile pentru hiperspațiu. de exemplu, în spațiul obișnuit este imposibil să te deplasezi mai rapid decât lumina, astfel încât am avea nevoie de cel puțin patru ani ca să ajungem la steaua cea mai apropiată. În deplasarea prin hiperspațiu, orice viteză este posibilă...

Medicul se întrerupse pe neașteptate, cu un zâmbet prin care parcă voia să-și ceară scuze:

– Dar desigur că știi toate astea.

– Presupun că majoritatea oamenilor știu că descoperirea zborului hiperspațial a făcut posibilă călătoriile interstelare, spuse Lucky. Dar care-i treaba cu Proiectul Lumina?

– Ei bine, zise doctorul Gardoma, în spațiul obișnuit, lumina se deplasează în vid în linie dreaptă. Nu se curbează decât în apropierea unor câmpuri gravitaționale uriașe. Pe de altă parte, în hiperspațiu ea poate fi îndoită la fel de ușor ca un fir de bumbac. Poate fi concentrată, dispersată, îndoită înapoi. Așa spune teoria hiperopticii cel puțin.

– Iar Scott Mindes probabil că se află aici pentru a testa această teorie.

– Întocmai.

– De ce aici? întrebă Lucky. Adică, de ce tocmai pe Mercur?

– Pentru că nu există nici o altă suprafață planetară în întreg Sistemul Solar unde să existe o asemenea concentrare de lumină pe o suprafață atât de mare. Efectele pe care le caută Mindes pot fi detectate cel mai ușor aici. Ar fi de o sută de ori mai scump să efectuezi experimentul pe Pământ, iar rezultatele ar fi de o sută de ori mai nesigure. Așa mi-a spus Mindes.

– Numai că acum ne confruntăm cu accidentele astea.

Doctorul Gardoma pufni disprețuitor.

– Astea nu sunt accidente. Și, domnule Starr, trebuie să li se pună capăt. Vă dați seama ce ar însemna succesul Proiectului Lumina?

Doctorul făcu o pauză de efect, apoi continuă lăsându-se furat de grandoarea viziunii.

– Pământul nu va mai fi sclavul Soarelui. Stațiile spațiale aflate pe orbită în jurul Pământului ar putea capta lumina solară, s-o împingă în hiperspațiu și s-o împrăștie în mod uniform pe întregul Pământ. Arșița deșertică și frigul polar vor dispărea. Anotimpurile vor fi rearanjate în ordinea preferată de noi. Am putea controla clima controlând distribuția luminii solare. Am putea avea o lumină solară eternă acolo unde vom dori; nopți de orice lungime acolo unde vom dori. Pământul va fi un paradis cu aer condiționat.

– Îmi închipui că va lua ceva timp.

– O mulțime de timp, dar e începutul... Uite, poate că greșesc aici, dar nu ești dumneata David Starr, cel care a rezolvat problema otrăvirii alimentelor de pe Marte?

Se simțea o asprime în vocea lui Lucky atunci când răspunse și sprâncenele i se contractară ușor.

– Ce te face să crezi asta?

Doctorul Gardoma spuse:

– La urma urmelor, sunt medic. Otrăvirile păreau la început să fie o boală epidemică, și la vremea aceea am fost foarte interesat de subiect. Au circulat zvonuri despre un tânăr membru al consiliului care a jucat un rol esențial în rezolvarea misterului, și au fost menționate și niște nume.

– S-o lăsăm așa, răspunse Lucky. Ca de obicei, era neplăcut surprins de orice aluzie că ar deveni un personaj cunoscut. Mai întâi Mindes, iar acum Gardoma.

Doctorul insistă:

– Dar dacă ești acel Starr, atunci sper că te afli aici ca să pui capăt acestor așa-zise accidente.

Lucky se prefăcu că nu aude și spuse:

– Când voi putea să vorbesc cu Scott Mindes, doctore Gardoma?

– Nu mai devreme de cel puțin douăsprezece ore.

– Și își va recăpăta rațiunea?

– Sunt sigur de asta.

O voce nouă, guturală și cu un timbru baritonal, interveni:

– Chiar ești sigur, Gardoma? Să fie asta fiindcă știi că băiatul nostru, Mindes, n-a fost niciodată irațional?

Doctorul Gardoma se întoarse la auzul vocii și nu făcu nici un efort ca să-și ascundă dezgustul profund care i se întipărise pe față.

– Ce cauți aici, Urteil?

– Îmi țin ochii și urechile deschise, deși cred c-ai prefera să mi le țin închise, replică nou venitul.

Lucky și Bigman se uitau la el cu curiozitate. Era un bărbat solid; nu foarte înalt, dar lat în umeri și musculos. Avea obrajii vinețiii din cauza bărbii nerase și un aer mai curând neplăcut de autosuficiență.

Doctorul Gardoma spuse:

– Poți să faci ce vrei cu ochii și urechile tale, dar nu în cabinetul meu, dacă nu te superi.

– Și de ce mă rog nu în biroul tău? Doar ești doctor. Pacienții au dreptul să vină aici. Poate că sunt un pacient.

– Și ce te doare?

– Dar ăștia doi? Pe ei ce-i doare? Deficiență hormonală, presupun, pentru unul din ei cel puțin.

Ochii lui zăboviră alene pe statura lui Bigman Jones în timp ce rostea aceste cuvinte.

Urmă un interludiu scurt în care Bigman se făcu alb la față și păru să se umfle în pene. Se ridică încet de pe scaun, cu ochii mari și holbați. Buzele i se mișcară în gol, ca și cum ar fi pronunțat cuvintele „deficiență hormonală", de parcă ar fi vrut să se convingă că într-adevăr auzise cuvintele și că nu fusese o iluzie.

Deodată, cu viteza de atac a unei cobre, Bigman se năpusti asupra matahalei disprețuitoare din fața sa.

Dar Lucky se mișcă mai rapid, apucându-l pe Bigman de ambii umeri.

– Ușurel, Bigman.

Micul marțian se zbătu cu disperare.

– Dar l-ai auzit, Lucky. L-ai auzit!

– Nu acum, Bigman.

Râsul lui Urteil se auzi ca un șir de lătrături ascuțite.

– Dă-i drumul, amice. Am să-l împrăștii pe puștiul asta pe podea doar cu un deget.

Bigman urlă și se zvârcoli în strânsoarea lui Lucky, care spuse:

– În locul tău, eu n-aș mai zice nimic, Urteil, altfel riști să ajungi într-o situație extrem de neplăcută din care nici prietenul tău senatorul n-ar putea să te scoată.

Când vorbi, ochii săi scânteiau ca niște cuțite de gheață, iar vocea lui căpătă o sonoritate metalică.

Urteil îi susținu privirea preț de o clipă, dar apoi cedă. Mormăi ceva despre o glumă. Respirația întretăiată a lui Bigman se calmă întrucâtva, și după ce Lucky își slăbi strânsoarea, se așeză din nou pe scaun, tremurând încă din pricina furiei aproape de nesuportat.

Doctorul Gardoma, care urmărise încordat schimbul scurt de replici, spuse:

– Îl cunoști pe Urteil, domnule Starr?

– După reputație. Este Jonathan Urteil, investigatorul itinerant al senatorului Swenson.

– Mă rog, îi putem spune și așa, murmură Gardoma.

– Și eu te cunosc pe tine, David Starr, Lucky Starr, sau cum ți-oi mai fi zicând, spuse Urteil. Ești băiatul minune rătăcitor din slujba Consiliului

Științei. Otrăvirile de pe Marte. Pirații de pe asteroizi. Telepatia venusiană. Am greșit cumva lista?

– Nu, răspunse Lucky fără nici o tonalitate.

Urteil rânji triumfător:

– Nu sunt prea multe lucruri pe care biroul senatorului să nu le știe despre Consiliul Științei. De exemplu, știu despre tentativa de asasinat asupra ta, și am venit aici să văd despre ce e vorba.

– De ce?

– Ca să-ți dau un mic avertisment. Doar un mic avertisment prietenesc. Presupun că felcerul ăsta de-aici ți-a spus ce băiat simpatic este Mindes. Doar o răbufnire nervoasă momentană, presupun că asta ți-a spus. Sunt prieteni foarte buni, Mindes și doctorul.

– N-am spus decât... începu doctorul Gardoma.

– Dă-mi voie mie să spun, îl întrerupse Urteil. Scott Mindes e tot atât de inofensiv ca un asteroid de două tone care se îndreaptă spre o navă spațială. N-a fost un acces de nebunie temporară când a îndreptat blasterul asupra ta. Știa foarte bine ce face. A încercat să te ucidă cu sânge rece, Starr, și dacă nu te păzești, data viitoare o să reușească. Fiindcă poți să pariezi pe cizmele până la șold ale micului tău prieten marțian că o să încerce din nou.

Liniștea care urmă păru plăcută tuturor cu excepția lui Urteil. Deodată Lucky spuse:

– De ce? Ce motiv ar avea?

Urteil răspunse calm:

– Pentru că i-e frică. A venit aici cu o investiție de câteva milioane, bani pe care Consiliul i-a alocat cu larghețe, și uite că nu reușește să-și facă experimentele să funcționeze. Zice despre propria-i incompetență că ar fi ghinioane. În cele din urmă se va întoarce pe Pământ și se va plânge despre planeta piază-rea, Mercur. Pe urmă o să obțină alți bani de la Consiliu, sau mai exact de la contribuabili, pentru alte planuri nebunești. Acum tu ai venit pe Mercur ca să faci o anchetă iar el se teme de eventualitatea în care Consiliul ar putea afla o parte din adevăr. De aici poți să deduci și singur restul.

Lucky spuse:

– Dacă ăsta e adevărul, îl știi deja.

– Da, și sper să-l și dovedesc.

– Dar înseamnă că și tu reprezinți un pericol pentru Mindes. După raționamentul tău, pe tine ar trebui să încerce să te ucidă.

Urteil rânji și obrajii durdulii i se umflară până când fața lui deveni mai lată decât lungă.

– A încercat să mă ucidă. E cât se poate de adevărat. Dar de când lucrez pentru senator am trecut prin multe situații dificile așa că pot să mă descurc și singur.

– Scott Mindes n-a încercat niciodată să te ucidă, nici pe tine, nici pe nimeni altcineva, interveni doctorul Gardoma, alb la față. Și știi foarte bine asta.

Urteil nu-i răspunse direct, vorbindu-i în schimb lui Lucky.

– Și ferește-te și de doctor. Cum îți spuneam, e foarte bun prieten cu Mindes. În locul tău, nu l-aș lăsa să mă trateze nici de o durere de cap. Pilulele și injecțiile pot...

Pocni din degete scoțând un zgomot ascuțit și foarte sugestiv. Doctorul Gardoma rosti cu greutate:

– Într-o zi, cineva o să te ucidă pentru...

Urteil spuse nepăsător:

– Da? Ai de gând cumva ca tu să fii ăla?

Se întoarse ca să plece, și spuse peste umăr:

– A, era să uit. Am auzit că bătrânul ăla, Peverale, vrea să te vadă. E tare afectat că nu s-a organizat nici o primire oficială. E supărat chiar. Așa că du-te să-l vezi și mângâie-l pe creștet... Și, Starr, încă un pont. După chestia asta, să nu folosești nici un costum de protecție până când nu l-ai verificat să nu aibă vreo scurgere. Înțelegi ce vreau să spun?

Zicând acestea, în sfârșit plecă.

Trecură clipe lungi până când Gardoma își mai reveni cât de cât, înainte să poată vorbi fără să se sufoce. Apoi spuse:

– Mă exasperează tot mai mult de fiecare dată când îl văd. E un mincinos, rău de gură...

– Un individ extrem de viclean, spuse sec Lucky. Pare evident că una din metodele lui de atac este să spună în mod deliberat exact ceea ce a calculat că își va mânia mai mult oponentul. Un adversar mânios e pe jumătate neajutorat... Și, Bigman, asta e valabil și pentru tine. Nu e bine să te repezi așa la oricine sugerează că ai avea sub un metru optzeci.

– Lucky, se văită marțianul pitic, a spus că aș suferi de deficiență hormonală.

– Atunci să aștepți momentul cel mai favorabil ca să-l convingi de contrariul.

Bigman bombăni revoltat și bătu cu pumnul încleștat pe plasticul dur al cizmelor sale înalte până la șold, colorate în argintiu și purpuriu (cizmele strident colorate pe care nimeni cu excepția unui fermier marțian nu le-ar purta, și fără de care nici un fermier marțian n-ar ieși din casă. Bigman avea o duzină, care mai de care mai fistichie.)

Lucky spuse:

– Ei bine, să-l căutăm pe doctorul Peverale. E șeful Observatorului nu-i așa?

– Șeful întregii Cupole, spuse doctorul. În realitate, a îmbătrânit și a cam pierdut contactul. Mă bucur să spun că îl urăște pe Urteil la fel de mult ca oricare dintre noi, dar nu poate face nimic în privința asta. Nu-l poate înfrunta pe senator. Mă întreb dacă Consiliul Științei poate? Sfârși el pe un ton sumbru.

– Eu cred că da, replică Lucky. Acum nu uita că vreau să-l văd pe Mindes când se trezește.

– În regulă. Ai grijă de tine.

Lucky îl privi cu curiozitate:

– Să am grijă de mine? Ce vrei să spui?

Doctorul Gardoma roși.

– E doar o vorbă. O spun întotdeauna. N-am vrut să spun nimic deosebit prin asta.

– Înțeleg. Ei bine, o să ne mai întâlnim. Hai, Bigman, și nu mai sta așa încruntat.

Doctorul Peverale le strânse la amândoi mâinile cu o vigoare surprinzătoare pentru un om așa de bătrân. Ochii săi negri erau aprinși de îngrijorare și păreau și mai negri din cauza sprâncenelor albe care-i străjuiau. Părul lui, încă bogat, își păstrase într-o proporție considerabilă culoarea inițială și avea o nuanță gri închis. Obrajii plini de riduri și pergamentoși, deasupra cărora pomeții osoși ieșeau în evidență, contribuiau cel mai mult la impresia de bătrânețe.

Vorbi rar și cu blândețe:

– Îmi pare rău, domnilor, și sunt extrem de preocupat de faptul că ați fost supuși la o experiență atât de tulburătoare la atât de puțin timp de la sosirea la Observator. Mă consider vinovat.

– N-aveți nici un motiv, doctore Peverale, spuse Lucky.

– Greșeala e a mea, domnule. Dacă aș fi fost aici să vă întâmpin așa cum s-ar fi cuvenit... Dar uite că s-a întâmplat să urmărim tocmai atunci o protuberanță importantă și anormală, și mă tem că am lăsat profesia să mă răpească de la exprimarea cuvenită a ospitalității.

– În orice caz, sunteți iertat, spuse Lucky și se uită într-o parte amuzat la Bigman, care urmărea cu gura căscată vorbirea manierată a bătrânului.

– Nu pot fi iertat, spuse astronomul, dar mă încântă faptul că ați încercat. Între timp, am ordonat ca locuința să vă fie pusă la dispoziție.

Îi luă de braț pe amândoi și îi conduse pe coridorul bine luminat dar îngust care ducea spre Cupolă.

– Amenajările noastre utilitare sunt cam aglomerate, în special de la sosirea doctorului Mindes și a inginerilor săi... și a altora. Totuși, cred că o să găsiți binevenit prilejul de a vă împrospăta forțele și, poate, de a dormi. Veți dori de mâncare, sunt sigur, și vă va fi trimisă. Mâine vom avea timp suficient să faceți cunoștință cu noi toți, iar noi să aflăm scopul venirii

voastre aici; Pentru mine. garanția Consiliului Științei este suficientă. Vom da un fel de banchet în cinstea voastră.

Nivelul coridorului cobora pe măsură ce mergeau, ducându-i în măruntaiele planetei spre nivelul rezidențial al Cupolei.

– Sunteți foarte amabil, spuse Lucky. Bănuiesc că voi avea și prilejul de a vizita Observatorul.

Peverale păru încântat de idee.

– Voi fi la dispoziția dumitale în această privință, și sunt sigur că nu vei regreta timpul petrecut cu această vizită. Principalul nostru echipament se află instalat pe o platformă mobilă proiectată să se miște o dată cu avansul sau retragerea Terminatorului. În felul acesta, o anumită porțiune a Soarelui poate fi menținută permanent în câmpul vizual, în pofida mișcării lui Mercur.

– Minunat? Dar acum, doctore Peverale, o întrebare. Ce părere aveți despre doctorul Mindes? Aș aprecia foarte mult un răspuns sincer, neafectat de considerente diplomatice.

Peverale se încruntă.

– Ești și dumneata un inginer sub-temporal?

– Nu tocmai, spuse Lucky, dar vă întrebasem despre doctorul Mindes.

– Exact. Ei bine – și astronomul păru gânditor – este un tânăr plăcut, competent, după părerea mea, dar nervos, foarte nervos. Se ofensează ușor, prea ușor aș zice. Defectul ăsta i-a ieșit în evidență o dată cu trecerea timpului, când lucrurile nu au mers tocmai bine cu proiectul său, iar asta l-a făcut și mai irascibil, mai dificil de lucrat cu el. Mare păcat, fiindcă, după cum vă spuneam, altfel ar fi un tânăr plăcut. Îi sunt șef, desigur, atâta timp cât se află aici, dar nu mă prea amestec în treburile lui. Proiectul lui nu are nici o legătură cu activitatea Observatorului.

– Și ce părere aveți despre Jonathan Urteil?

Bătrânul astronom se opri brusc din mers și spuse:

– Ce-i cu el?

– Cum se împacă cu lumea de-aici?

– Nu sunt interesat să discut despre acest individ, spuse Peverale.

Pentru un timp își continuară drumul în tăcere. Fața astronomului se posomorâse. Lucky spuse:

– Mai sunt și alți oameni aici din afara Cupolei? În afară de dumneavoastră și oamenii pe care-i conduceți, de Mindes și oamenii lui și

de Urteil, mai sunt și alții?

– Păi, doctorul Gardoma, desigur.

– Nu-l considerați unul din oamenii dumneavoastră?

– Ei bine, e doctor și nu astronom. El asigură singurul serviciu de care Cupola are nevoie și nu și-l poate asigura cu ajutorul mașinilor. Are grijă de sănătatea noastră. E nou pe-aici.

– Cât de nou?

– L-a înlocuit pe vechiul doctor după ultimul schimb de un an. De fapt, doctorul Gardoma a sosit aici cu nava care i-a adus pe doctorul Mindes și pe oamenii lui.

– Schimbul de un an? Este un lucru obișnuit pentru doctorii de aici?

– Și pentru majoritatea oamenilor. Asta face dificilă păstrarea continuității, și e greu să pregătești un om după care să-l vezi că pleacă. Dar pe de altă parte, Mercur nu e o planetă pe care să se trăiască ușor și oamenii noștri trebui înlocuiți frecvent.

– Atunci câți oameni noi ați primit aici în ultimele șase luni?

– Probabil că douăzeci. Cifra exactă se află în evidențele noastre, dar cam asta e cifra.

– Cu siguranță că dumneavoastră înșivă vă aflați aici de ceva vreme.

Astronomul râse

– De mulți ani. Îmi displace să mă gândesc la cât de mulți au trecut. Și doctorul Cook, adjunctul meu, se află aici de șase ani. Bineînțeles că luăm concedii dese... Ei bine, am ajuns la locuința dumneavoastră, domnilor. Dacă doriți ceva anume, nu ezitați să mă înștiințați.

Bigman se uită în jurul lui. Camera era mică, dar avea două paturi care se puteau rabata la perete atunci când nu erau folosite; două fotolii care aveau aceeași particularitate; o combinație birou-scaun dintr-o singură piesă; un șifonier mic; și o sală de baie învecinată.

– Hei, spuse el, oricum e mult mai bine decât pe navă, nu crezi?

– Nu-i rău, spuse Lucky. Asta e probabil una din camerele lor cele mai bune.

– Și de ce nu? spuse Bigman. Cred că el știe cine ești.

– Ba eu cred că nu, Bigman, spuse Lucky. Credea că sunt un inginer sub-temporal. Tot ce știe e că m-a trimis Consiliul.

– Toți ceilalți știu cine ești, remarcă Bigman.

– Nu toți. Mindes, Gardoma și Urteil... Uite ce e, Bigman, ce-ar fi să te duci la baie. Între timp eu am să comand de mâncare și am să cer să ne fie adusă de pe Shooting Starr trusa de utilitate generală.

– Îmi convine, spuse Bigman cu voioșie.

Bigman cânta cu voce tare în timp ce făcea duș. Așa cum se întâmpla pe orice planetă lipsită de apă, apa pentru baie era strict rațională, cu avertismente severe pe pereți privind cantitatea maximă de apă care putea fi folosită. Dar Bigman se născuse și crescuse pe Marte. Avea un imens respect pentru apă și nici nu-i trecea prin cap să se bălăcească nepăsător în ea mai mult decât ar fi făcut-o într-un sos de friptură. Așa că folosi detergent din abundență și apă cu multă precauție, cântând din toată inima în tot acest timp.

Păși în fața uscătorului cu aer fierbinte și sub presiune, care-i gâdila pielea cu jeturile sale de aer uscat iască, și-și plesni corpul cu palmele ca să sporească efectul.

– Hei, Lucky, strigă el, ai mâncare pe masă? Mi-e foame.

Îl auzi pe Lucky vorbind încet, dar nu reuși să deslușească cuvintele

– Hei, Lucky, repetă el și ieși din sala de baie.

Pe birou se aflau două farfurii aburinde cu friptură de vită și cartofi. (O ușoară asprime a aromei sugera faptul că cel puțin carnea era o imitație obținută din bacteriile din grădinile submarine de pe Venus.) În orice caz, Lucky nu stătea la masă, ci era așezat pe pat și vorbea la aparatul de comunicație din încăpere.

Chipul doctorului Peverale se profila pe placa de recepție.

Lucky spuse:

– Ei bine, chiar era un fapt general cunoscut că asta va fi camera noastră?

– Nu era un fapt general cunoscut, dar am dat ordin să vi se pregătească camera printr-o legătură neprotejată. Din cele cunoscute de mine, nu exista nici un motiv pentru păstrarea secretului. Presupun că oricine ne-ar fi putut auzi. Mai mult decât atât, camera voastră este una dintre puținele care sunt rezervate pentru oaspeții de vază. Nu e nici un secret în privința asta.

– Înțeleg. Vă mulțumesc, domnule.

– S-a întâmplat ceva?

– Absolut nimic, spuse Lucky zâmbind și întrerupse legătura. Imediat după aceea zâmbetul îi dispăru și pe față i se așternu o expresie preocupată.

– Pe naiba nu s-a-ntâmplat nimic! explodă Bigman. Ce s-a-ntâmplat, Lucky? Și să nu-mi spui mie că nu-i nimic în neregulă!

– Da, ceva e în neregulă. Am cercetat echipamentul de aici. Îmi închipui că astea sunt niște costume speciale pentru a fi folosite pe partea însorită a planetei.

Bigman ridică unul din costumele care atârnau într-o nișă specială. Față de cât era de voluminos, era neobișnuit de ușor, calitate care nu putea fi atribuită gravitației scăzute de pe Mercur deoarece aici, în Cupolă, gravitația era menținută la nivelul normal de pe Pământ.

Clătină din cap, nemulțumit. Ca de obicei, când trebuia să folosească un costum livrat din stoc, și nu unul construit după specificații, trebuia să reducă la minim toate reglajele și chiar și așa era incomod. Era prețul pe care era nevoit să-l plătească pentru faptul că nu era tocmai înalt. Întotdeauna gândea în termenii aceștia: „nu tocmai înalt”. Niciodată nu s-a gândit la cei o sută cincizeci și opt de centimetri pe care-i măsura ca la ceva care însemna de fapt „scund”.

– Pe nisipurile de pe Marte, văd că ne-au așteptat cu toate cele pregătite! Pat. Baie. Mâncare. Costume.

– Și mai e încă ceva, spuse pe un ton grav Lucky. În camera asta ne așteaptă și moartea. Uită-te aici.

Lucky ridică unul din brațele costumului mai mare. Articulația sferică a umărului se mișca ușor, dar acolo unde făcea racordul cu tija umărului era o întrerupere minusculă, aproape neobservabilă. Ar fi rămas neobservată dacă degetele lui Lucky nu ar fi desfăcut-o.

Era o tăietură! Făcută de un om, evident! Izolația demonstra acest lucru.

– Pe suprafața interioară, spuse Lucky. E o tăietură similară. Acest costum ar fi rezistat doar atât cât să mă ducă pe partea însorită a planetei, după care m-ar fi ucis fără probleme.

Banchetul

– Urteil! țipă Bigman dintr-o dată, cu o ferocitate care făcu să înțepenească fiecare mușchi al micului său trup. Ticălosul ăla nenorocit...

– De ce Urteil? întrebă calm Lucky.

– Ne-a avertizat să avem grijă de costume, Lucky. Ții minte?

– Desigur. Și tocmai asta am făcut.

– Păi sigur. A aranjat totul ca să ne aburească. Găsim un costum tăiat și zicem ia uite ce om minunat. După care, data viitoare suntem ca și terminați. Nu te lăsa păcălit, Lucky. E un...

– Stai o clipă, Bigman, nu te pripi! Ia privește lucrurile astfel. Urteil zice că Mindes a încercat să-l ucidă și pe el. Să zicem că-l credem. Să presupunem că Mindes a încercat să mesterească costumul lui Urteil și ăsta s-a prins la timp. Urteil ne-a avertizat să fim atenți la aceeași șmecherie. Poate că Mindes a făcut asta.

– Pe nisipurile marțiene, Lucky, nu se poate! Individul ăsta, Mindes, e îndopat cu somnifere, și înainte de asta nu l-am scăpat din ochi din clipa în care am ajuns pe planeta asta nenorocită.

– Bun. Dar de unde știm că Mindes doarme acum și se află sub tratament medical? întrebă Lucky.

– Gardoma zice... începu Bigman și se opri.

– Exact. Gardoma zice! Totuși, noi nu l-am văzut pe Mindes. Știm doar ce ne-a spus doctorul Gardoma, iar acest doctor e foarte bun prieten cu Mindes.

– Ăștia doi lucrează împreună, spuse Bigman cuprins de o convingere subită. Pe comete...

– Stai, stai, stai, nu sări așa. Pe marea galaxie, Bigman! Nu fac decât să-ncerc să-mi limpezesc ideile, și tu iei în serios tot ce spun.

Tonul lui era încărcat de reproș, dar nu depășea limitele respectului față de micul său prieten. Lucky continuă:

– Știu pe de altă parte că te-ai plâns de o mie de ori că nu-ți spun tot ce-mi trece prin minte decât după ce s-a terminat totul. Uite de ce fac așa, prostănacule! Imediat ce propun o teorie, gata, te-ai și aprins, cu toate armele pregătite de tragere.

– Îmi cer scuze, Lucky, spuse Bigman. Zi-i mai departe.

– În regulă. Acum Urteil ăsta e ușor de suspectat. Nimeni nu-l place. Nici măcar doctorul Peverale. Ai văzut cum a reacționat numai când i-am pomenit numele. Ne-am întâlnit cu el o singură dată și l-ai și pus la index...

– Păi te cred și eu, mormăi Bigman.

– ... și nici mie nu mi-e prea simpatic. Oricine ar fi putut să taie costumul ăsta și să spere că bănuiala va cădea asupra lui Urteil, în cazul în care fapta ar fi descoperită, și ar fi fost sigur descoperită dacă ucidea pe cineva, dacă nu înainte.

– Înțeleg toate astea, Lucky.

– Pe de altă parte, continuă liniștit Lucky, Mindes a încercat deja să se descotorosească de mine cu blasterul. Dacă aia a fost o tentativă serioasă, atunci nu pare a fi tipul de om care să acționeze indirect, de exemplu prin intermediul costumului. Cât despre doctorul Gardoma, nu-l văd implicându-se în uciderea unui membru al Consiliului doar din prietenie pentru Mindes.

– Atunci care-i concluzia? strigă Bigman nerăbdător.

– Până în prezent nu e nici una, spuse Lucky, exceptând poate faptul că vom merge la culcare.

Aruncă pe paturi așternuturile și se duse la baie.

Bigman privi în urma lui și dădu din umeri.

Scott Mindes stătea în capul oaselor în pat când Lucky și Bigman intrară în locuința lui a doua zi de dimineață. Era palid și părea obosit.

– Salut, spuse el. Karl Gardoma mi-a povestit ce s-a întâmplat. Nici nu știți cât de rău îmi pare.

Lucky răspunse la asta dând din umeri.

– Cum te simți? întrebă el.

– Epuizat, dar în general bine. Voi lua parte la petrecerea pe care o dă în seara asta bătrânul Peverale.

– E bine ce faci?

– N-o să-l las pe Urteil să tragă spuza pe turta lui, spuse Mindes cu fața înroșindu-i-se subit de ură, și să spună la toată lumea că sunt nebun. Sau pe doctorul Peverale...

– Doctorul Peverale se îndoiește de sănătatea ta mintală? întrebă încet Lucky.

– Păi... uite ce e, Starr, am făcut pe cercetașul pe partea însorită a planetei cu un scuter-rachetă, încă de când accidentele au început să se

înrăutățească. Trebuia s-o fac. E proiectul meu. De două ori, până acum, am... am văzut ceva.

Mindes se opri și Lucky îl îndemnă să vorbească:

– Ce-ai văzut, doctore Mindes?

– Aș vrea să pot fi mai sigur. De fiecare dată am văzut doar de la distanță. Ceva care se mișca. Ceva care părea uman. Nu era unul din costumele noastre izolante, să știi. Semăna mai mult cu un costum obișnuit. Știi, metal ordinar.

– Ai încercat să te apropii?

– Da, și a dispărut. Și nici fotografiile nu arătau nimic. Doar pete de lumină și de întuneric care ar fi putut să fie ceva sau să nu fie nimic. Ceva care se mișca sub Soare de parcă nici nu i-ar fi păsat de căldură sau de radiație. Câteodată rămânea chiar nemișcat sub Soare preț de câteva minute. Asta m-a terminat.

– E ciudat faptul că stătea nemișcat?

Mindes râse scurt.

– Pe partea însorită a lui Mercur? Sigur că e neobișnuit. Nimeni nu stă nemișcat. Cu tot costumul izolant și celelalte măsuri de precauție, îți faci treaba cât de repede poți și o ștergi de-acolo în graba cea mai mare. La o apropiere atât de mare, e radiația, totuși. Doar antrenamentul te poate învăța să te expui cât mai puțin posibil. Costumele izolante nu constituie o protecție totală împotriva radiației gamma. Dacă trebuie să stai nemișcat, te ascunzi la umbra unei stânci.

– Și cum îți explici toată povestea asta?

Vocea lui Mindes deveni o șoaptă aproape rușinată:

– Nu cred că e om.

– Doar n-ai să ne spui că e o fantomă bipedă, nu? interveni Bigman pe neașteptate, înainte ca Lucky să-l facă să tacă.

Dar Mindes se mulțumi să clatine din cap.

– Am folosit cumva termenul ăsta la suprafață? Parcă-mi amintesc... Nu, cred că e un mercurian.

– Ce? strigă Bigman, de parcă ar fi considerat că asta ar fi și mai rău.

– Cum altfel ar putea rezista astfel la căldura și radiația Soarelui?

– Atunci de ce ar mai avea nevoie de costum spațial? întrebă Lucky.

– Păi, asta nu mai știu. Ochii lui Mindes se aprinseră și fu cuprins de o agitație puternică. Dar e ceva. Când m-am întors la Cupolă, se știa unde se

află fiecare om și fiecare costum, în orice moment. Doctorul Peverale n-ar autoriza o expediție pentru o cercetare amănunțită. Zice că nu suntem echipați pentru așa ceva.

– I-ai spus și lui ce mi-ai spus mie?

– Cred că sunt nebun. Sunt sigur de asta. Crede că văd niște reflexii și că din ele creez oameni în imaginația mea. Dar nu-i așa, Starr!

– Ai luat legătura cu Consiliul Științei? întrebă Lucky.

– Cum aș putea? Doctorul Peverale nu m-ar susține. Urteil ar spune că sunt nebun și pe el l-ar crede, nu pe mine. Cine crezi că m-ar asculta?

– Eu, zise Lucky.

Mindes se ridică brusc în capul oaselor. Dădu să se prindă de mâneca celuilalt, dar se opri. Spuse cu un glas sufocat:

– Atunci înseamnă că ai să faci o anchetă?

– În felul meu, promise Lucky, o voi face.

În seara aceea, ceilalți erau deja adunați la masa de banchet când Lucky și Bigman ajunseră acolo. Dincolo de murmurul de bun venit iscat la sosirea lor și începuturile de prezentări, se simțea limpede că adunarea nu era deloc una plăcută.

Doctorul Peverale stătea în capul mesei, cu buzele lui subțiri strânse și obrajii scofâlciți tremurând, menținându-și cu greu înfățișarea demnă. La stânga sa se afla silueta impozantă a lui Urteil, rezemat de spătarul scaunului, degetele lui groase jucându-se cu buza unui pahar.

Spre capătul celălalt al mesei stătea Scott Mindes, care arăta dureros de tânăr și de obosit în timp ce se uita cu o frustrare mânioasă la Urteil. Lângă el se afla doctoral Gardoma, care urmărea scena cu o privire neliniștită și preocupată, de parcă ar fi fost gata să intervină în cazul în care Mindes și-ar fi pierdut cumpătul.

Celelalte scaune, cu excepția celor două aflate la dreapta doctorului Peverale, erau ocupate de diverși oameni importanți din ierarhia Observatorului. Unul dintre ei mai ales, Hanley Cook, al doilea la comanda Cupolei, își aplecă corpul înalt și zvelt înainte și strânse cu fermitate mâna întinsă de Lucky.

Lucky și Bigman își ocupară locurile și salata fii servită.

Urteil se grăbi să spună cu o voce aspră care acapară cu eficacitate conversația:

– Tocmai ne întrebam înainte de venirea voastră dacă nu cumva ar trebui ca tânărul Mindes să vă relateze marile minuni rezervate Pământului care au rezultat de pe urma experimentelor sale.

– Nici vorbă de așa ceva, replică Mindes. Și, dacă nu te superi, am să hotărăsc singur ce am să spun.

– Ei haide, Scott, spuse Urteil cu un zâmbet larg, nu fi așa de rușinos. Ei bine, uite ce e, am să-i spun eu care-i treaba.

Mâna doctorului Gardoma se lăsă, ca din întâmplare, pe umărul lui Mindes, iar tânărul inginer își reprimă un strigăt de indignare și rămase tăcut.

Urteil continuă:

– Te previn, Starr, că va fi ceva interesant și...

Lucky îl întrerupse:

– Știu câte ceva despre experimente. Rezultatul măreț al unei planete cu aer condiționat este de-a dreptul posibil, după părerea mea.

Urteil spuse disprețuitor:

– Nu zău? Mă bucur că ești optimist. Bietul Scott nu reușește nici măcar să pună la punct experimentul pilot. Sau cel puțin zice că nu poate, nu-i așa, Scott?

Mindes se ridică pe jumătate, dar încă o dată mâna doctorului Gardoma îl opri.

Privirea lui Bigman se plimba de la un vorbitor la altul, oprindu-se asupra lui Urteil cu un dispreț sumbru. Nu spuse nimic.

Sosirea felului principal puse capăt pentru moment conversației, iar doctorul Peverale încercă din răsputeri să o aducă pe canale mai puțin explozive. Pentru o vreme reuși, dar deodată Urteil, care tocmai își înfipsese furculița într-o bucată de friptură, se aplecă spre Lucky și spuse:

– Vasăzică, ești de părere că experimentul lui Mindes funcționează, nu-i așa?

– Cred că este un experiment rezonabil.

– Ești nevoit să gândești astfel, fiind membru al Consiliului. Dar ce-ai zice dacă ți-aș spune că experimentele de-aici sunt false; că ar putea fi efectuate pe Pământ cu cheltuieli de o sută de ori mai mici cu condiția ca Consiliul să fie preocupat de economisirea banilor contribuabililor. Ce-ai zice dacă ți-aș spune așa ceva?

– Indiferent de ce mi-ai spune, aș rămâne la aceeași părere, replică Lucky calm. Aș mai spune, domnule Urteil, că sunt șanse ca dumneata să minți. Este talentul tău cel mai mare și, cred, cea mai mare plăcere.

Dintr-o dată, o tăcere profundă îi cuprinse pe participanții la banchet, chiar și pe Urteil. Obrajii lui durdulii se lăsară în jos și ochii i se căscară de uimire. Cuprins de o înflăcărare subită, se aplecă direct peste scaunul doctorului Peverale, ridicându-se de pe scaun, și trânti mâna dreaptă pe masă, foarte aproape de farfuria lui Lucky.

– Nici un lacheu al Consiliului... începu el să urle.

Exact în timp ce făcea asta, Bigman se mișcă și el. Nimeni din cei aflați la masă nu văzu detaliile acelei mișcări, căci ea avu loc cu viteza unui șarpe care atacă, dar urletul lui Urteil se transformă într-un țipăt de spaimă.

Mâna lui Urteil, care se lăsase pe masă într-un gest atât de dramatic, avea acum înfipt în ea mânerul metalic sculptat al unui cuțit energetic.

Doctorul Peverale își trase brusc scaunul înapoi și toți cei aflați la masă, cu excepția lui Bigman, scoaseră țipete de exclamație. Chiar și Lucky se arătă surprins.

Vocea de tenor a lui Bigman se auzi plină de încântare:

– Întinde-ți degetele, hazna de ulei mineral ce ești. Întinde-le și pe urmă prelinge-te înapoi în scaunul tău.

Urteil se uită năucit la micul său călău, fără să priceapă preț de o clipă, după care își întinse foarte lent degetele. Mâna nu-i fusese nici măcar atinsă, nici un pic de piele nu fusese dată la o parte. Cuțitul energetic vibra înfipt în tăblia din plastic dur a mesei, lăsând la vedere trei centimetri din lama sa energetică ce răspândea o lumină tremurătoare (nu era materie, ci doar un câmp fin focalizat de forță imaterială). Cuțitul pătrunsese în masă, croindu-și drum cu precizie și fără greș între al doilea și al treilea deget al mâinii lui Urteil.

Urteil își trase rapid mâna de parcă ar fi fost cuprinsă pe neașteptate de flăcări. Bigman cârâi de plăcere și spuse:

– Iar data viitoare când ai să-ți mai îndrepți mâna asupra lui Lucky sau a mea, ticălosule, am să ți-o retez. Ce-ai zice dacă ți-aș spune asta? Și, orice-ai vrea să spui, spune-o politicos.

Zicând acestea, întinse mâna după cuțitul energetic, dezactivând câmpul de forțe când apucă mânerul, apoi îl vârî în teaca aproape invizibilă de la centură.

Lucky spuse cu o ușoară încruntare:

– N-am știut că prietenul meu e înarmat. Sunt sigur că îi pare rău că a deranjat această adunare, dar cred că domnul Urteil poate să se supere din cauza acestui incident.

Cineva râse și pe buzele lui Mindes apăru un mic zâmbet. Urteil se uita cu ochi aprinși de mânie de la o față la alta și spuse:

– N-am să uit acest tratament. E evident pentru mine că senatorul are parte de puțină cooperare din partea dumneavoastră și voi avea grijă să afle acest lucru. Dar până una alta, am să rămân aici.

Își încrucișă brațele la piept, ca și cum ar fi sfidat pe oricine ar fi încercat să-l facă să plece.

Puțin câte puțin conversația căpătă un caracter general. Lucky îi spuse doctorului Peverale:

– Știți ceva, sir, chipul dumneavoastră mi se pare cunoscut.

– Serios? zise astronomul zâmbind oarecum stingherit. Nu cred că ne-am mai întâlnit vreodată.

– Ei bine, ați fost vreodată pe Ceres?

– Pe Ceres?

Bătrânul astronom se uită surprins la Lucky. Era vădit că încă nu-și revenise de pe urma episodului cu cuțitul energetic.

– Pe asteroidul ăsta se află cel mai mare observator astronomic din Sistemul Solar. Am lucrat acolo în tinerețe, și chiar și acum îl vizitez frecvent.

– Atunci mă întreb dacă nu cumva v-am văzut pe acolo.

În timp ce vorbea, Lucky nu se putea abține să nu se gândească la zilele acelea palpitante când plecase în urmărirea căpitanului Anton și a piraților săi, care-și făcuseră vizuina la adăpostul asteroizilor. Și îndeosebi la ziua când navele piraților au atacat însăși inima teritoriului aparținând Consiliului, chiar pe suprafața lui Ceres, învingând temporar prin însăși îndrăzneala întreprinderii lor.

Dar doctorul Peverale clătina din cap cu blândețe:

– Aș fi fost sigur, domnule, dacă aș fi avut plăcerea de a vă vedea acolo. Dar sunt sigur că nu v-am văzut.

– Păcat, zise Lucky.

– Paguba e de partea mea, vă asigur. Dar de fapt a fost sezonul meu cel mai păgubos. Din cauza unui deranjament intestinal, am ratat toată agitația

stârnită de raidul piraților. Am aflat de el numai din discuțiile pe care le-am auzit între infirmiere.

Se opri ca să zâmbească cu blândețe apoi continuă:

– În aceste împrejurări nu e subiectul cel mai optimist de discuție, dar trebuie să vă spun că m-am gândit mult în ultimul timp la accidentele care ne-au tulburat pe atât de mulți dintre noi. Mi se pare că ar fi un moment potrivit ca să vă împărtășesc toate gândurile mele legate de această chestiune. La urma urmei, doctorul Mindes se află aici. Am avut parte de o masă pe cinste. Și, în sfârșit, am ceva interesant să vă spun.

Urteil rupse o tăcere îndelungată ca să spună:

– Dumneata, doctore Peverale?

Astronomul răspunse cu amabilitate:

– De ce nu? De multe ori în viață mi s-a întâmplat să am lucruri interesante de spus. Și chiar acum voi spune ce am în minte.

O gravitate subită îl cuprinse pe astronom, care continuă:

– Cred că știu întregul adevăr, adevărul exact. Știu cine provoacă distrugerile legate de Proiectul Lumina și de ce.

De unde vine pericolul

Fața blândă a bătrânului astronom părea încântată când se uită la cei adunați în jurul mesei, probabil pentru că reușise să capteze în mod absolut atenția tuturor. Lucky se uită și el în jurul lui. Surprinse expresiile care întâmpinară declarația doctorului Peverale. Dispreț se putea citi pe fața lată a lui Urteil, o încruntare nedumerită pe cea a doctorului Gardoma și una mai posomorâtă pe chipul lui Mindes. Ceilalți afișau diferite grade de curiozitate și de interes.

Un om îi reținu în mod deosebit atenția lui Lucky. Era Hanley Cook, adjunctul doctorului Peverale. Individul își privea fix vârfurile degetelor și fața lui exprima parcă un dezgust plictisit. Când își ridică privirea, expresia i se schimbă și căpătă o neutralitate prudentă.

Cu toate acestea, Lucky își zise: „Va trebui să vorbesc cu omul ăsta."

După care atenția i se îndreptă din nou asupra doctorului Peverale, care tocmai spunea:

– Sabotorul nu poate fi unul dintre noi, desigur. Doctorul Mindes mi-a spus că a investigat acest aspect și sunt sigur de asta. Chiar și fără nici o investigație, sunt sigur că nici unul dintre noi n-ar fi capabil de o asemenea acțiune criminală. Totuși, sabotorul trebuie să fie inteligent, deoarece distrugerile sunt prea deliberate, și sunt direcționate cu prea multă exclusivitate împotriva Proiectului Lumina, pentru a fi doar consecința hazardului sau a unui factor neinteligent. Prin urmare...

Bigman îl întrerupse agitat:

– Hei, adică vreți să spuneți că pe Mercur există forme de viață băștinașe? Mercurienii fac chestiile astea?

Imediat se auzi o rumoare de comentarii confuze și câteva râsete, care-l făcură pe Bigman să se înroșească.

– Păi, zise micul marțian, nu asta vrea să spună doctorul Peverale?

– Nu tocmai, spuse cu blândețe doctorul Peverale.

– Nu există nici un fel de formă de viață pe Mercur, spuse cu emfază unul dintre astronomi. Ăsta e un lucru de care suntem siguri.

Lucky interveni:

– Cât de siguri? A cercetat cineva problema?

Astronomul care vorbise păru luat prin surprindere și zise:

– Au fost grupuri de explorare care s-au ocupat de treaba asta, cu siguranță.

Lucky zâmbi. Pe Marte întâlnise ființe inteligente despre care nu știa nici un alt om. Descoperise ființe semi-inteligente pe Venus, unde nimeni n-ar fi crezut că ar exista. El unul nu era pregătit să accepte că de pe o planetă oarecare lipsea viața, și chiar inteligența.

– Câte grupe de explorare au fost? spuse el. Cât de amănunțită a fost fiecare explorare? A fost cercetat fiecare kilometru pătrat?

Astronomul nu-i răspunse. Se uită în altă pate, ridicând din sprâncene de parcă ar fi vrut să spună: la ce bun?

Bigman zâmbi larg, pe fața lui mică așternându-se o expresie de satisfacție.

Doctorul Peverale spuse:

– Dragul meu Starr, explorările nu au descoperit nimic. Deși acceptăm ideea că nu este întru totul exclus să existe viață pe Mercur, probabilitatea existenței sale este foarte mică. Să presupunem că singura formă de viață inteligentă din Galaxie este specia umană. În mod cert, este singura pe care o cunoaștem.

Gândindu-se la ființele de pe Marte, Lucky nu putea fi de acord cu această părere, dar nu zise nimic și-l lăsă pe bătrân să continue.

Însă Urteil, care încetul cu încetul își recăpătase cumpătul, interveni:

– Și unde credeți că ajungeți cu ideea asta – întrebă el, și apoi, în stilul lui caracteristic, adăugă – dacă credeți că ajungeți undeva?

Doctorul Peverale nu-i răspunse direct lui Urteil. Se uită la chipurile celorlalți, ignorându-l în mod intenționat pe anchetatorul senatorial. În cele din urmă, spuse:

– Adevărul este că există ființe umane și în altă parte decât pe Pământ. Există oameni în multe sisteme stelare.

O schimbare bizară se petrecu cu fața astronomului: aceasta se contractă, se albi și nările i se lărgiră, de parcă o mânie cruntă l-ar fi copleșit pe bătrân.

– De exemplu, există oameni pe planetele din sistemul Sirius. Dacă ei sunt sabotorii?

– Și de ce-ar fi ei? întrebă Lucky imediat.

– De ce n-ar fi? Au mai comis agresiuni împotriva Pământului și înainte.

Asta cel puțin era adevărat. Lucky Starr însuși ajutase, nu cu mult timp în urmă, la respingerea unei flotile de invazie siriusiană care poposise pe Ganymede, dar în acel caz ei părăsiseră Sistemul Solar fără să împingă lucrurile spre o confruntare finală. Totuși, pe de altă parte, era ceva obișnuit pentru mulți pământeni să dea vina pe siriusieni pentru orice mergea prost.

Doctorul Peverale spunea pe un ton energic:

– Am fost acolo. Am fost pe Sirius cu doar cinci luni în urmă. A trebuit să depășesc multe piedici birocratice fiindcă pe Sirius nu sunt bine primiți nici imigranții, nici vizitatorii, dar a fost o convenție de astronomie interstelară și am reușit să obțin o viză. Eram hotărât să văd cu ochii mei și trebuie să vă spun că n-am fost dezamăgit.

Planetele din sistemul Sirius sunt slab populate și sunt extrem de descentralizate. Trăiesc în unități familiale izolate, fiecare având propria sursă de energie și propriile servicii. Fiecare are propriul grup de sclavi mecanici – nu există un alt termen adecvat – sclavi sub forma unor roboți pozitronici, care fac muncile fizice. Oamenii de pe Sirius își păstrează un statut de aristocrație războinică. Oricare dintre ei poate manevra un crucișător spațial. Nu-și vor găsi odihna până când nu vor distruge Pământul.

Bigman se foia neliniștit în scaun:

– Pe nisipurile de pe Marte, numai să încerce! Atâta vă spun, numai să încerce.

– Or să încerce atunci când vor fi pregătiți cum se cuvine, spuse doctorul Peverale. Și, dacă nu facem ceva rapid ca să preîntâmpinăm pericolul, vor învinge. În fond, cu ce putem să ne opunem lor? Avem o populație de câteva miliarde, e-adevărat, dar câți dintre ei știu să se descurce în spațiul cosmic? Suntem șase miliarde de iepuri, iar ei sunt un milion de lupi. Pământul e neajutorat și cu fiecare an devine și mai neajutorat. Ne hrănim cu cereale de pe Marte și cu bacterii de pe Venus. Obținem mineralele care ne trebuie de pe asteroizi și, atunci când minele funcționau, le obțineam și de pe Mercur.

Doctorul Peverale tuși și apoi continuă:

– Păi gândiți-vă că dacă Proiectul Lumina reușește, Pământul va deveni dependent de stațiile spațiale până și în felul cum își obține lumina soarelui! Nu vedeți cât de vulnerabili ne face asta? O expediție de asalt de pe Sirius, care ne-ar ataca avanposturile din Sistem, ar putea provoca panică și ar

înfometa Pământul fără măcar să lupte cu noi direct. Și credeți că putem să le facem ceva în schimb? Indiferent câți dintre ei am ucide, cei rămași sunt autonomi și independenți. Oricare dintre ei ar putea continua războiul.

Pasiunea care-l cuprinsese pe bătrânul astronom aproape că-l lăsase fără suflu. Sinceritatea sa nu putea fi pusă la îndoială. Parcă se debarasase de ceva care-l sufoca.

Privirea lui Lucky se întoarse asupra adjunctului doctorului Peverale, Hanley Cook. Individul își odihnea fruntea pe încheieturile osoase ale mâinii sale mari. Se înroșise la față, dar lui Lucky i se păru că se înroșise nu din pricina mâniei sau a indignării, ci din cauza unui sentiment de jenă.

Scott Mindes rosti cu scepticism:

– Și care le-ar fi justificarea, doctore Peverale? Dacă se descurcă așa de bine pe Sirius, ce rost ar avea să vină pe Pământ? Ce ar putea să obțină de la noi? Chiar dacă am presupune că vor cuceri Pământul, ar trebui să ne asigure existența...

– Prostii! replică astronomul. De ce-ar face-o? Ei ar avea nevoie de resursele și nu de populația terestră. Să vă intre bine în cap. Or să ne lase să murim de foame. Asta ar face parte din politica lor.

– Ei haide, interveni Gardoma. Asta e de necrezut.

– Nu din cruzime, precizează doctorul Peverale. Ei ne disprețuiesc. Ne consideră doar ceva mai evoluați decât niște animale. Siriusienii sunt foarte mândri de rasa lor. De când pământenii au colonizat pentru prima oară Sirius, au avut foarte mare grijă de zestrea lor genetică pe care au perfecționat-o până când au scăpat de boli și de alte caracteristici pe care le consideră indezirabile.

Toți au o înfățișare uniformă, în vreme ce pământenii au toate formele, mărimile și culorile. Siriusienii ne consideră inferiori. De aceea nu ne permit să emigrăm pe Sirius. N-au vrut să mă lase să particip la convenție până când guvernul nu a recurs la toate presiunile posibile. Astronomii din alte sisteme au fost cu toții bine veniți, cu excepția celor de pe Pământ.

Iar viața umană, orice fel de viață umană, nu reprezintă mai nimic pentru ei, oricum. Mașinile constituie preocuparea loc centrală. I-am urmărit cum se poartă față de oamenii lor metalici. Aproape că au mai multă prețuire față de un robot siriusian decât față de un om de pe Sirius. Pentru ei, un robot valorează cât o sută de oameni de pe Pământ. Își iubesc roboții și îi răsfață. Nimic nu e prea bun pentru ei.

Lucky murmură:

– Roboții sunt scumpi. Trebuie tratați cu mare grijă.

– Poate că așa este, admise doctorul Peverale. Dar oamenii care s-au obișnuit să-și facă griji despre problemei mașinilor, devin nepăsători față de nevoile oamenilor.

Lucky Starr se aplecă în față, cu coatele pe masă, cu o privire serioasă și având așternută o expresie gravă pe fața cu trăsături frumoase și tinerești.

– Doctore Peverale, dacă siriusienii sunt așa de mândri de rasa lor și dacă pentru dezvoltarea rasei lor au ales uniformitatea, atunci pe termen lung se vor învinge singuri. Tocmai varietatea speciei umane i-a asigurat progresul. Pământul și nu Sirius se află în avangarda cercetării științifice. Pământenii au colonizat Sirius în primul rând și noi avansăm în noi direcții în fiecare an, nu verii noștri de pe Sirius. Până și roboții pozitronici de care ați pomenit au fost inventați și puși la punct pe Pământ de către pământeni.

– Da, spuse astronomul, dar pământenii nu se pot folosi de acești roboți. Ne-ar da peste cap economia, iar noi punem confortul și securitatea zilei de astăzi deasupra siguranței zilei de mâine. Ne folosim de avansul nostru științific ca să devenim mai slabi. Sirius se folosește de progresele științei ca să devină mai puternic. În asta constă diferența și totodată pericolul.

Doctorul Peverale se așeză din nou în scaun, cu o mină sumbră. Debarasorul mecanic începu să curețe masa.

Lucky arătă spre el:

– Ăsta e un fel de robot, dacă vreți, spuse el

Debarasorul mecanic își vedea liniștit de treabă. Era un obiect cu suprafața netedă, care se mișca lin pe un câmp diamagnetic, astfel încât baza lui ușor curbată nu atingea efectiv podeaua. Tentaculele sale flexibile îndepărtau farfuriile cu delicatețea grijulie, plasându-le pe unele pe suprafața superioară, iar pe altele în interiorul unui dulăpior pe care-l avea fixat într-o parte.

– Ăsta nu e decât un automat, spuse cu dispreț doctorul Peverale. Nu are un creier pozitronic. Nu se poate adapta la schimbările sarcinii pe care o are de îndeplinit.

– Să înțeleg deci, spuse Lucky, că după părerea dumneavoastră siriusienii sabotează Proiectul Lumina?

– Da, asta susțin.

– De ce ar face-o?

Doctorul Peverale ridică din umeri.

– Poate că asta face parte dintr-un plan mai vast. Nu știu ce alte probleme mai sunt în Sistemul Solar. Poate că e vorba de primele tatonări întâmplătoare care pregătesc invazia și cucerirea finală. Proiectul Lumina în sine nu înseamnă nimic, în schimb, pericolul numit Sirius înseamnă totul. Aș vrea să pot face astfel încât Consiliul Științei, guvernul și toți pământenii să conștientizeze acest adevăr.

Hanley Cook tuși, și vorbi pentru prima oară:

– Siriusienii sunt oameni ca și noi toți. Dacă sunt pe această planetă, atunci unde sunt?

Doctorul Peverale spuse cu răceală:

– Asta ar trebui să afle o expediție de explorare. O expediție bine pregătită și bine echipată.

– Stai puțin, spuse Mindes, cu ochii scânteind de agitația care-l cuprinsese. Eu am fost pe partea însorită a acestei planete și aș fi în stare să jur...

– O expediție bine pregătită și bine echipată, repetă cu fermitate bătrânul astronom. Căutările făcute de unul singur nu au nici o relevanță, Mindes.

Inginerul se bâlbâi o clipă apoi se retrase într-o tăcere jenată.

Lucky spuse pe neașteptate:

– Urteil, pari nemulțumit de treaba asta. Ce părere ai de versiunea prezentată de doctorul Peverale?

Ochii lui Urteil se ridicară și se opriră asupra lui Lucky cu o expresie de ură și sfidare fățișă. Era limpede că nu uitase și nu avea să uite schimbul de replici care avusese loc mai devreme. Apoi spuse:

– Îmi păstrez părerea pentru mine. Dar am să vă spun totuși că n-am să mă las prostit de indiferent ce se întâmplă la această masă în seara asta.

Zicând acestea închise gura și Lucky, după ce aștepă un moment pentru alte remarci, se întoarse spre Peverale și spuse:

– Mă întreb dacă într-adevăr avem nevoie de o expediție completă, domnule Peverale. Dacă pornim de la supoziția că siriusienii se află aici, pe Mercur, n-am putea oare să deducem unde s-ar putea afla?

– Haide, Lucky, interveni Bigman deodată. Arată-le cum.

Doctorul Peverale întrebă:

– Ce vrei să spui?

– Păi, ce-ar fi cel mai bine pentru siriusieni? Dacă au sabotat Proiectul Lumina la intervale frecvente, ar fi cel mai convenabil pentru ei să aibă o bază în apropierea proiectului. Dar, în același timp, ar trebui ca baza să nu fie ușor de detectat. E cert că în privința celei de-a doua cerințe au avut succes. Acum, unde s-ar putea ascunde o asemenea bază convenabilă și totuși secretă?

Lucky aruncă o privire înjur și-și continuă raționamentul:

– Să împărțim planeta Mercur în două părți, partea însorită și partea întunecată. Mie mi se pare că ar fi o prostie din partea lor să-și stabilească baza pe partea însorită. Prea fierbinte, prea multă radiație, prea neospitalieră.

Cook interveni:

– Nu e mai neospitalieră decât partea întunecată.

– Nu, nu, spuse Lucky grăbit, aici greșești. Partea însorită prezintă un mediu care este extrem de neobișnuit. Oamenii nu sunt deloc obișnuiți cu el. Partea întunecată este în schimb ceva foarte familiar. Nu este decât un sol expus spațiului, iar condițiile spațiului cosmic sunt foarte familiare. Partea întunecată este rece, dar nu e mai rece decât spațiul cosmic. Este întunecată și lipsită de aer, dar nu e mai întunecată decât orice regiune a spațiului care nu e luminată direct de soare și cu siguranță nu e mai lipsită de aer. Oamenii au învățat să trăiască confortabil în spațiu și pot să trăiască și pe partea întunecată.

– Continuați, spuse doctorul Peverale, cu ochii strălucind de interes. Continuați, domnule Starr.

– Dar organizarea unei baze funcționale pentru o perioadă de câteva luni nu e simplă. Trebuie să aibă o navă sau mai multe nave pentru ca, într-o bună zi, să se întoarcă pe Sirius. Sau, dacă urmează să fie recuperați de o navă venită din afară, ar trebui să aibă rezerve importante de alimente și de apă, precum și o sursă de energie. Toate acestea ocupă spațiu, și în afară de asta trebuie să fie siguri că nu vor fi detectați. Prin urmare, rămâne un singur loc unde ar putea să fie.

– Unde, Lucky? strigă Bigman, care nu mai putea sta locului de nerăbdare. El, cel puțin, nu avea nici o îndoială că orice-ar fi spus Lucky, așa era. Unde?

– Ei bine, spuse Lucky, când am ajuns prima oară aici, doctorul Mindes a pomenit de minele de pe Mercur, care au fost scoase din uz. Cu doar

câteva minute în urmă, doctorul Peverale a vorbit despre minele de pe Mercur care cândva au funcționat. Din asta am dedus că trebuie să existe pe planetă puțuri și coridoare de mină părăsite, iar acestea trebuie să fie ori aici, ori la Polul Sud, dat fiind că regiunile polare sunt singurele locuri unde temperaturile extreme nu ating valori prea mari. Am dreptate?

Cook spuse cu ezitare:

– Da, există mine aici. Înainte de înființarea Observatorului, Cupola a fost centrul minier.

– Atunci ne aflăm deasupra unei gropi mari în suprafața planetei. Dacă siriusienii au reușit să ascundă o bază de mari dimensiuni, unde ar putea ea să se afle? Aceasta este direcția din care vine pericolul!

Un murmur de apreciere făcu înconjurul mesei, dar fu întrerupt brusc de tonurile guturale ale lui Urteil.

– Totul e foarte frumos, spuse el, dar cu asta ce-am rezolvat? Ce-ai de gând să faci în privința asta?

– Bigman și cu mine, spuse Lucky, intenționăm să intrăm în mine imediat ce suntem gata cu pregătirile. Dacă acolo se află ceva, vom descoperi.

Pregătiri

Doctorul Gardoma întrebă cu un ton aspru:

– Intenționați să plecați singuri?

– De ce nu? interveni Urteil. Faptele de eroism nu costă mult. Bineînțeles că se vor duce singuri. Ei știu foarte bine că acolo nu se află nimeni și nimic.

– Nu vrei să mergi și tu cu noi? întrebă Bigman. Dacă ai lăsa gura aia mare acasă, ai putea încăpea într-un costum spațial.

– Tu însă nu cred că-ai putea să umpli un costum nici măcar dacă ți-ai dubla dimensiunile, replică sarcastic Urteil

Doctorul Gardoma spuse din nou:

– N-are nici un rost să mergeți singuri dacă...

– O investigație preliminară, spuse Lucky, n-o să facă nici un rău. De fapt, Urteil s-ar putea să aibă dreptate. În cel mai rău caz, vom ține legătura cu Cupola, sperând să ne descurcăm cu orice siriusian am întâlni în cale. Eu și Bigman suntem obișnuiți să ne rezolvăm situațiile dificile.

– În afară de asta, adăugă Bigman cu un zâmbet larg pe fața-i liliputană, nouă chiar ne plac situațiile dificile.

Lucky zâmbi și se ridică în picioare.

– Acum o să vă rugăm să ne scuzați...

Urteil se ridică imediat, se întoarse și plecă țanțoș. Lucky îl urmări gânditor cu privirea un timp, apoi îl opri pe Hanley Cook, care tocmai trecea pe lângă ei. Îl prinse ușor de cot, iar Cook se uită ia el cu o privire îngrijorată:

– Da. Ce doriți, sir?

Lucky întrebă pe un ton scăzut:

– Pot să vă văd la locuința noastră, cât mai curând posibil?

– Voi fi acolo în cincisprezece minute. E bine?

– Perfect.

Cook întârzie foarte puțin față de intervalul estimat. Intră cu pași ușori în locuință, păstrând pe chip expresia preocupată care părea să fie o trăsătură constantă. Era un bărbat de aproape cincizeci de ani, cu o față ascuțită și părul castaniu deschis, care începea să încărunțească. Lucky spuse:

– Îmi cer scuze că am uitat să vă spunem unde e locuința noastră. Cook păru surprins:

– Am știut unde ați fost repartizat.

– Păi atunci e bine. Vă mulțumim că ați venit la solicitarea noastră.

– Oh, făcu Cook, ezitând, apoi adăugă grăbit:

– Cu plăcere, cu plăcere.

– E o mică problemă cu costumele izolante din această cameră. Cele pe care intenționam să le folosim pe partea însorită a planetei.

– Cu costumele izolante? Doar n-am uitat filmul cu instrucțiuni, nu?

– Nu, nu. Pe ăla l-am vizionat. E cu totul altceva.

– E ceva în neregulă?

– Ceva în neregulă? strigă Bigman. Uitați-vă și singur!

Micul marțian își întinse brațele ca să lase să se vadă tăieturile. Cook se albi mai întâi la față, apoi se înroși încet și ochii i se măriră de groază.

– Nu-nțeleg... E imposibil... Aici, în Cupolă!

– Cel mai important e să le înlocuim.

– Dar cine-ar fi putut să facă așa ceva? Trebuie să aflăm!

– N-are nici un rost să-l deranjăm pe doctorul Peverale.

– Nu, nu, spuse Cook imediat, de parcă nici nu se gândise la asta până atunci.

– Vom afla amănuntele la momentul potrivit. Până atunci aș dori să fie înlocuite.

– Firește. Am să mă ocup de asta imediat. Nu-i de mirare că ați vrut să mă vedeți. Pe spațiu...

Se ridică în picioare rămas parcă fără grai și dădu să plece.

Dar Lucky îl opri.

– O clipă, ăsta e un aspect minor. Sunt alte lucruri pe care trebuie să le discutăm. Apropo, înainte să trecem la altceva... Înțeleg că nu sunteți de acord cu părerile doctorului Peverale în privința siriusienilor.

Cook se încruntă.

– Aș prefera să nu discutăm despre asta.

– V-am urmărit în timp ce domnia sa vorbea. Mi s-a părut că dezaprobați spusele sale.

Cook se așeză din nou. Își împreună degetele osoase și spuse:

– E bătrân. De ani de zile are o obsesie în privința siriusienilor. Aproape că a devenit ceva patologic. Îi vede ascunși pe sub pat. Dă vina pe ei pentru

orice. De când s-a întors de pe Sirius e mai rău ca oricând, din cauza întâmplărilor prin care susține că ar fi trecut.

– Și prin ce fel de întâmplări a trecut?

– Nimic înfiorător, presupun. Dar l-au supus la o carantină. I-au repartizat o clădire separată. Uneori au fost prea politicoși. Pe urmă i-au impus un robot pozitronic care să aibă grijă de serviciile sale personale.

– A obiectat și la asta?

– Susține că asta s-a întâmplat pentru că siriusienii n-au vrut să se apropie ei înșiși de el. Asta voiam să vă spun. Doctorul Peverale a luat totul ca pe o insultă.

– Ați fost împreună cu el acolo?

Cook clătină din cap.

– Sirius n-a vrut să accepte decât un singur om, iar el era șeful. Ar fi trebuit să mă duc eu. Serios vorbind, e deja prea bătrân... prea bătrân.

Cook vorbea pe un ton meditativ. Deodată își ridică privirea.

– Apropo, tot ce v-am spus e strict confidențial.

– Absolut, îl asigură Lucky.

– Dar prietenul dumitale? spuse cu nesiguranță Cook. Vreau să spun, știu că e un om de onoare, dar mi se pare că e cam... ăă... repezit.

– Hei, începu Bigman țepos.

Cu un gest plin de afecțiune, Lucky își coborî mâna pe capul micului său prieten, ciufulindu-i părul de pe frunte.

– Mda, e cam repezit, spuse el, după cum ați văzut și la banchet. Nu reușesc mereu să-l opresc la timp și uneori, când e supărat rău, se repede cu gura și cu pumnii în loc să se folosească de cap. Asta e un lucru pe care trebuie să-l am mereu în minte. Totuși, atunci când îi cer în mod expres să păstreze tăcerea asupra unui lucru, nu scoate o vorbă, așa că asta e.

– Mulțumesc, spuse Cook.

Lucky continuă:

– Ca să revenim la întrebarea mea inițială. Sunteți de acord cu îngrijorarea doctorului Peverale cu privire la siriusieni în cazul de față?

– Nu știu. De unde-ar fi putut ei să afle de Proiectul Lumina și de ce le-ar păsa? Nu-i văd trimițând nave și oameni, riscând să intre în conflict cu Sistemul Solar doar pentru a rupe câteva cabluri. Bineînțeles, vă spun încă o dată, doctorul Peverale s-a simțit jignit de o bună bucată de vreme...

– În ce sens?

– Păi, Mindes și oamenii lui s-au stabilit aici pe vremea când el se afla pe Sirius. I-a găsit aici când s-a întors. Știa că vor veni în cele din urmă. Era ceva planificat de ani de zile. Cu toate acestea, a fost un șoc pentru el să revină și să-i găsească aici.

– A încercat să se descotorosească de Mindes?

– Oh, nu, nimic de genul ăsta. A fost chiar prietenos. E doar sentimentul că într-o bună zi va fi și el înlocuit, poate în curând, și presupun că urăște gândul ăsta. Așa că-i face bine să preia conducerea și să lanseze o afacere de proporții împotriva siriusienilor. Asta e copilul lui, înțelegeți?

Lucky încuviință din cap, apoi spuse:

– Spuneți-mi, ați fost vreodată pe Ceres?

Cook își arătă surprinderea față de schimbarea subiectului, dar spuse:

– Ocazional. De ce?

– Cu doctorul Peverale? Singur?

– De regulă, cu el. El merge acolo mai frecvent decât mine.

Lucky zâmbi larg.

– Ați fost acolo atunci anul trecut când a avut loc raidul piraților?

Cook zâmbi și el.

– Nu, dar bătrânul a fost. Am auzit povestea de mai multe ori. Era foarte supărat din cauza asta. Practic, el n-a fost niciodată bolnav, dar uite că de data asta a fost nevoit să stea pe tușă. A ratat totul.

– Ei, ce să-i faci, se mai întâmplă... Și-acum, cred c-ar fi bine să trecem la problema centrală. Nu mi-a plăcut că l-am deranjat pe doctorul Peverale. Cum ziceai și dumneata, e un om în vârstă. Ești al doilea la comandă și binișor mai tânăr...

Lucky zâmbi.

– Da, firește. Ce pot să fac?

– E vorba de minele părăsite. Presupun că undeva în Cupolă se află documente, hărți, ceva care ne va lămuri cu privire la dispunerea puțurilor principale și așa mai departe. Evident, nu putem rătăci la întâmplare.

– Sunt sigur că există așa ceva, confirmă Cook.

– Și ai putea să faci rost de ele și poate să le consultăm împreună?

– Da, firește.

– Acum, din câte știi, doctore Cook, sper că minele sunt în stare bună, nu? Adică nu există pericolul să se prăbușească sau ceva de genul ăsta...

– Oh nu, sunt sigur că așa ceva n-ar fi posibil. Cupola a fost construită chiar deasupra unora dintre puțuri, și a trebuit să facem niște prospecțiuni atunci când s-a înființat Observatorul. Puțurile sunt bine consolidate și totalmente sigure, mai ales la gravitația de pe Mercur.

– Cum se face, interveni Bigman, că minele au fost închise dacă sunt într-o stare așa de bună?

– O întrebare bună, spuse Cook și un mic zâmbet răzbătu prin expresia sa statornică de melancolie. Vreți s-auziți explicația adevărată sau cea interesantă?

– Pe-amândouă, spuse Bigman.

Cook oferi țigări celorlalți, care refuzară, apoi își aprinse o țigară, după ce o bătu distrat de dosul mâinii.

– Adevărul sună cam așa. Mercur are o densitate destul de mare și s-a sperat că ar putea să constituie o sursă bogată de metale grele: plumb, argint, mercur, platină. Și a fost, într-adevăr; nu atât de bogată precum se presupunea, dar destul. Din nefericire, exploatarea s-a dovedit neeconomică. Extragerea minereului de aici și transportarea sa pe Pământ sau chiar și pe Lună creștea prețul acestuia prea mult.

Cât despre explicația interesantă, e vorba de cu totul altceva. La înființarea Observatorului, acum cincizeci de ani, minele continuau să reprezinte un motiv de preocupare, deși unele din ele începuseră să fie închise. Primii astronomi ajunși aici au auzit povești de la mineri și le-au transmis mai departe nou veniților. Face parte din zestrea de legende a planetei.

– Ce fel de povești? întrebă Bigman.

– Se pare că au murit mineri în puțuri.

– Pe nisipurile de pe Marte! strigă Bigman. Păi se moare peste tot. Crezi că trăiește cineva veșnic?

– Ăștia au murit înghețați.

– Și?

– Era vorba de un fenomen misterios. În acele zile, puțurile erau destul de bine încălzite, iar costumele lor de protecție erau funcționale. Poveștile, după cum știți, erau înflorite și până la urmă s-a ajuns ca minerii să refuze să mai intre în mine altfel decât în grup, pe urmă n-au mai vrut să intre deloc și minele au fost închise.

Lucky încuviință din cap și spuse:

– Poți să obții planurile minelor?

– Fără probleme. Și am să trimit să înlocuiască și costumul defect.

Pregătirile au continuat ca pentru o mare expediție. Un nou costum izolant a fost adus pentru a-l înlocui pe cel tăiat și, după ce a fost testat, a fost pus deoparte. La urma urmelor, pe partea întunecată a planetei urmau să folosească costume spațiale obișnuite.

Au fost aduse hărți pentru a fi studiate. Împreună cu Cook, Lucky a schițat o un posibil traseu de explorare, urmând principalele puțuri miniere.

Lucky îl lăsă pe Bigman să aibă grijă de ambalarea unităților auxiliare cu alimentele omogenizate și cu apă (care puteau fi îngurgitate fără dezbrăcarea costumului), să se asigure de încărcarea unităților de alimentare cu energie, să verifice presiunea buteliilor de oxigen și să inspecteze eficiența funcțională a unității de eliminare a deșeurilor și a recirculatorului de umezeală.

În schimb el făcu o scurtă călătorie până la nava lor, Shooting Star. Făcu această călătorie pe la suprafață, purtând în spate un rucsac al cărui conținut nu-l discută cu Bigman. Se întoarse fără el, dar aducând cu sine două obiecte mici care arătau ca două catarame de centură groase, ușor curbate, din oțel mat, având în centru un dreptunghi roșu cu suprafața sticloasă.

– Ce-i aia? întrebă Bigman.

– Microergometre, răspunse Lucky. Sunt experimentale. Știi, sunt la fel ca ergometrele de la bord, numai că alea sunt fixate de podea.

– Ce pot să detecteze șmecheriile astea?

– Nimic la o distanță de trei sute de mii de kilometri, cum ar face-o un ergometru de navă, dar pot să detecteze totuși surse de energie atomică până la o distanță de vreo cincisprezece kilometri. Uite, Bigman, se activează de-aici. Vezi?

Lucky apăsă cu unghia degetului mare pe o mică fantă situată pe partea laterală a mecanismului. O secțiune metalică pătrunse înăuntru, apoi afară și imediat dreptunghiul roșu de la suprafață străluci intens. Lucky întoarse micul ergometru în toate direcțiile. Într-o anumită poziție, micul dreptunghi străluci cu intensitatea unei nove.

– Asta, zise Lucky, e probabil direcția centralei electrice a Cupolei. Putem regla aparatul să elimine această indicație. E un pic mai dificil.

Acționă cu multă meticulozitate reglajul prin intermediul celor două butoane atât de discret poziționate încât aproape că erau invizibile.

Zâmbi în timp ce lucra, fața sa tânără fiind luminată de plăcere.

– Știi, Bigman, ori de câte ori îl vizitez pe unchiul Hector, mă pricopsesc cu ultimele invenții ale Consiliului. Zice că ținând cont de riscurile pe care noi doi ni le asumăm de fiecare dată (știi cum vorbește el) am avea nevoie de ele. Uneori, totuși, am impresia că nu vrea decât ca cu ajutorul nostru să testeze pe teren aceste minunății tehnice. Ăsta, de exemplu, s-ar putea să fie util până la urmă.

– În ce fel, Lucky?

– Păi, mai întâi și-ntâi, Bigman, dacă siriusienii s-au ascuns în mine, cu siguranță că au o mică centrală electrică. Nu se poate altfel. Ar avea nevoie de energie pentru încălzire, pentru electroliza apei și așa mai departe. Acest ergometru ar trebui să detecteze acest lucru de la o distanță suficientă. Și, în al doilea rând...

Rămase dintr-o dată tăcut, și buzele lui Bigman se strânseră într-o expresie de tristețe. Știa ce înseamnă această tăcere. Lucky avea niște gânduri despre care mai târziu avea să susțină că erau prea vagi pentru a merita să fie formulate cu glas tare.

– Și unul din ergometrele alea e pentru mine? întrebă el.

– Ai ghicit, spuse Lucky aruncând unul din aparate spre micul său prieten. Bigman îl prinse din zbor.

Hanley Cook îi aștepta la ieșirea din apartament. Erau îmbrăcați în costume, dar își țineau căștile la subsuoară.

– M-am gândit să vă conduc până la cea mai apropiată intrare în puțuri, spuse Cook.,

– Mulțumim, răspunse Lucky.

Era spre sfârșitul perioadei de somn din Cupolă. Oamenii aveau grijă întotdeauna să stabilească o alternanță între somn și veghe, ca pe Pământ, chiar și acolo unde lipsea alternanța naturală între zi și noapte. Lucky alesese în mod intenționat acest moment, pentru că nu voia să intre în mine a fruntea unei procesiuni de gură-cască. În treaba asta primiseră sprijinul doctorului Peverale.

Coridoarele Cupolei erau pustii. Iluminatul era discret, și în timp ce mergeau o liniște grea părea să se lase asupra lor în vreme ce clănțănitul bocancilor pe podea se auzea și mai tare.

Cook se opri și spuse:

– Aceasta e Intrarea Doi.

– În regulă, spuse Lucky. Sper că o să vedem în curând și altă intrare.

– Exact.

Cook acționă încuietoarea cu obișnuita sa gravitate posomorâtă, în vreme ce Lucky și Bigman își puneau căștile, prinzându-le ferm cu ajutorul siguranțelor paramagnetice. Lucky trase în piept aerul artificial aproape cu plăcere, fiind obișnuit cu acesta.

Mai întâi Lucky, apoi Bigman, pășiră în sas. Peretele se închise în urma lor.

– Ești gata, Bigman? întrebă Lucky.

– Cred și eu, Lucky.

Cuvintele lui răsunară în receptorul radio al lui Lucky și mica sa siluetă se vedea ca o umbră în lumina extrem de slabă a sasului.

Deodată zidul opus se deschise. Se simțea suflul ușor de aer care scăpa în vid. Cei doi prieteni trecură din nou prin deschizătură.

O atingere a butoanelor de control externe și zidul se închise iar în urma lor. De data asta, dispăru și lumina.

Rămași într-un întuneric absolut, cei doi se aflau în minele liniștite și pustii de pe Mercur.

Minele de pe Mercur

După ce își aprinseră luminile costumelor, întunericul se împrăștie pe o zonă restrânsă. Luminară un tunel care se întindea înaintea lor, din ce în ce mai întunecat până când se sfârșea într-o beznă absolută. Așa cum se întâmpla mereu în vid, fasciculul luminos era perfect delimitat. Tot ce se afla în afara fasciculului, rămânea complet negru.

Pământeanul înalt și micul lui însoțitor marțian înfruntară întunericul și porniră înainte spre măruntaiele planetei Mercur.

Ajutat de lumina răspândită de sistemele de iluminare ale costumelor, Bigman cerceta cu curiozitate tunelul, care semăna cu cele pe care le văzuse pe Lună. Rotunjit și netezit cu ajutorul blasterelor și al procedurilor de dezintegrare, tunelul se întindea drept și uniform. Pereții erau curbați și se împreunau în tavanul stâncos. Secțiunea transversală ovală, ușor aplatizată deasupra și aplatizată considerabil în partea inferioară contribuia la o mare rezistență structurală.

Bigman își auzea pașii prin aerul din interiorul costumului. Pașii lui Lucky îi simțea doar ca pe niște neînsemnate șocuri vibratorii. Nu era tocmai un sunet, dar pentru un om care-și petrecuse o mare parte din viață în vid sau la presiuni apropiate de vid precum Bigman, era aproape la fel de semnificativ. Putea „auzi” vibrația materialului solid așa cum un pământean normal ar auzi vibrația aerului care se numește „sunet”.

Periodic treceau pe lângă coloane din rocă lăsate neprelucrate care serveau drept contraforți pentru straturile de stâncă situate între tavanul tunelului și suprafață. Și în privința asta semănau cu minele de pe Lună, exceptând faptul că aici contraforții erau și mai groși, și mai numeroși, ceea ce era explicabil deoarece Mercur, așa mic cum este, are o gravitație de două ori și jumătate mai mare decât cea a Lunii.

Tunelele se ramificau pornind din puțul principal prin care se deplasau. Lucky, care lăsa impresia că nu se grăbește deloc, se oprea la fiecare deschidere, pentru a compara situația cu hărțile pe care le avea la el.

Pentru Bigman, aspectul cel mai melancolic al minelor îl constituiau vestigiile rămase de la oamenii care trecuseră cândva pe-aici: bolțurile cu care altădată erau prinse plafonierele care mențineau în coridoare o lumină apropiată de cea a zilei, urmele ușoare din locurile unde releele paramagnetice permiseseră cândva tracțiunea cărucioarelor cu minereu,

nișele laterale în care trebuie să fi existat cândva camere, în care minerii își luau dejunul pregătit în bucătăriile de campanie, și laboratoare, unde eșantioanele de minereu erau analizate.

Totul era demontat acum, și nu mai rămăseseră decât pereții stâncoși.

Dar Bigman nu era omul care să zăbovească prea mult asupra unor astfel de lucruri. Mai curând îl îngrijora lipsa de evenimente. Doar nu venise până aici doar ca să se plimbe.

– Lucky, spuse el într-un târziu, ergometrul nu arată absolut nimic.

– Știu, Bigman. Acoperire.

O spusese pe un ton liniștit fără nici o intonație deosebită, dar Bigman știa despre ce era vorba. Împinse comutatorul stației sale radio către o anumită poziție în care acesta acționa un scut de protecție pentru unda purtătoare și bruia mesajul. Nu făcea parte din dotarea normală a unui costum spațial, dar pentru Lucky și Bigman făcea parte din echipamentul obișnuit. Bigman adăugase din reflex dispozitivul de bruiere la elementele de control ale stației atunci când pregătise costumele.

Inima lui Bigman începu să bată mai repede. Când Lucky cerea un fascicul focalizat și bruiat între ei, pericolul era pe-aproape. Sau, în orice caz, mai aproape.

– Ce s-a-ntâmplat, Lucky?

– E timpul să stăm de vorbă.

Vocea lui Lucky avea o sonoritate ușor îndepărtată, de parcă s-ar fi auzit venind din toate direcțiile. Asta se datora inevitabilei lipse de precizie a receptorului dispozitivului de bruiere, care lăsa mereu o mică fracțiune de „zgomot”. Lucky spuse:

– Acesta e Tunelul 7a, conform hărții. Se întoarce pe o rută destul de simplă la unul din puțurile verticale ce duc la suprafață. Mă voi duce acolo.

Uluit, Bigman replică:

– Te vei duce acolo? De ce, Lucky?

– Ca să ajung la suprafață, spuse Lucky râzând încet. Ce alt motiv aș putea avea?

– Păi, de ce?

– Pentru a merge pe la suprafață până la hangar și la nava noastră. Când am fost ultima oară pe navă, mi-am luat costumul izolant cu mine.

Bigman reflectă un timp apoi spuse:

– Să înțeleg de-aici că te vei îndrepta spre partea însorită?

– Întocmai. Mă voi îndrepta spre marele Soare. Cel puțin știu că n-am cum să mă rătăcesc, din moment ce nu trebuie decât să urmăresc strălucirea coroanei solare de la orizont. Ceea ce simplifică foarte mult situația.

– Haide, Lucky, las-o baltă! Am crezut că în mine îi vom găsi pe siriusieni. N-ai demonstrat tu asta la banchet?

– Nu, Bigman, n-am demonstrat-o. N-am făcut decât să vorbesc cât mai convingător, de parcă ar fi fost un lucru dovedit deja.

– Atunci de ce nu mi-ai spus și mie?

– Întrucât am mai discutat despre asta și-nainte, nu vreau să mă repet. Nu pot să risc ca tu să-ți pierzi cumpătul într-un moment nepotrivit. Dacă ți-aș fi spus că venirea noastră aici face parte dintr-un plan mai amplu și dacă, din cine știe ce motiv, Cook te-ar fi enervat, era posibil să-ți scape ceva care-ar fi compromis totul.

– Ba nu mi-ar fi scăpat nimic, Lucky. Numai că ție nu-ți place să dezvălui nimic până când nu ai totul pregătit în amănunt.

– E și ăsta un motiv, admise Lucky. În orice caz, asta-i situația. Am vrut ca toată lumea să creadă că mă voi duce să cercetez minele și nimănui să nu-i treacă prin cap că aș avea de gând să ajung pe partea însorită a planetei. Cea mai bună metodă de a realiza acest lucru a fost ca nimeni, nici măcar tu, Bigman, să nu creadă altceva.

– Și poți să-mi spui de ce, Lucky? Sau și ăsta e un mare secret?

– Pot să-ți spun că am puternica impresie că sabotajele au în spate pe cineva din Cupolă. Nu cred în teoria siriusiană.

Bigman se arătă dezamăgit.

– Vrei să spui că aici în minele astea nu e nimic?

– Se poate să mă înșel. Dar sunt de acord cu doctorul Cook. Este mult prea improbabil ca siriusienii să se întrebuințeze într-atât încât să înființeze o bază secretă pe Mercur doar pentru câteva acțiuni de sabotaj. Mult mai simplu ar fi fost ca, în acest scop, să mituiască un pământean ca s-o facă. În definitiv, cine-a tăiat costumele izolante? Asta, cel puțin, nu poate fi pusă pe seama siriusienilor. Nici măcar doctorul Peverale n-a sugerat că ar fi siriusieni în interiorul Cupolei.

– În cazul ăsta, Lucky, cauți un trădător?

– Caut un sabotor. Ar putea fi un trădător plătit de siriusieni, sau ar putea acționa din motive personale. Sper să găsesc răspunsul pe partea însorită a planetei. Și mai sper ca perdeaua mea de fum privind invazia

minelor să împiedice vinovatul să-și găsească timp să-i ascundă urmele sau să-mi pregătească o primire incomodă.

– Ce răspuns speri te aștepți să găsești?

– Am să știu când am să aflu.

– OK, spuse Bigman. Mă dau bătut. Să mergem.

– Hei, stai nițeluș, strigă Lucky sincer tulburat. Pe Galaxie, am spus că mă voi duce acolo! Nu există decât un singur costum izolant. Tu rămâi aici!

Pentru prima oară Bigman sesiză importanța pronumelui folosit de Lucky, care spusese într-adevăr, mă voi duce" nu ne vom duce". Și totuși, Bigman, bazându-se exclusiv pe experiența trecută, presupusese că „mă" însemna de fapt „ne".

– Lucky! țipă el, oscilând între furie și consternare. De ce trebuie să rămân?

– Pentru că vreau ca oamenii din Cupolă să fie siguri că ne aflăm aici. Urmărești harta și te ții de traseul de care am vorbit, sau ceva apropiat. Iei legătura cu Cook la fiecare oră. Le spui unde te afli, ce vezi, le spui adevărul; nu trebuie să inventezi nimic. În afară de faptul că le vei spune că sunt cu tine.

Bigman reflectă asupra acestui aspect.

– Și dacă vor dori să vorbească cu tine?

– Le spui că sunt ocupat. Le spui că trebuie să-ntrerupi legătura. Născocește ceva în așa fel încât să creadă că sunt cu tine. Ai priceput?

– În regulă. Pe nisipurile de pe Marte! Tu o să mergi pe partea însorită și o să ai parte de toată distracția, iar eu o să umblu brambura de colo-colo prin beznă și-o să mă joc cu stația radio.

– Nu te-ntrista, Bigman, fiindcă s-ar putea să existe ceva în mine. N-am întotdeauna dreptate.

– Pariez că de data asta ai. Nu e nimic aici.

Lucky nu se putu abține să nu glumească:

– E moartea prin îngheț de care a vorbit Cook. Ai putea să cercetezi chestia asta.

Bigman nu gustă gluma prietenului său și spuse:

– Haide, las-o moartă.

Urmă o scurtă pauză. Deodată Lucky își așeză mâna pe umărul celuilalt.

– Ai dreptate, Bigman, asta n-a avut nici un haz și-mi cer scuze. Acum, serios vorbind, fruntea sus. O să fim din nou împreună peste puțină vreme.

Știi bine asta.

Bigman îi dădu la o parte brațul lui Lucky și spuse:

– În regulă, nu-ți mai da atâta osteneală. Dacă-mi spui că așa trebuie să fac, așa voi face. Numai că dacă n-am să mai fiu cu ochii pe tine, riști să faci insolație pe-acolo, bivol mare ce ești.

– Am să-ncerc să mă păzesc, spuse râzând Lucky. Apoi se întoarse și abia făcu doi pași de-a lungul tunelului 7a că Bigman îl și strigă:

– Lucky!

– Cee?

Bigman își drese glasul.

– Ai grijă, nu risca prostește, bine? De data asta n-am să mai fiu prin preajmă ca să te scot din necazuri.

– Acum vorbești exact ca unchiul Hector, Bigman. Ce-ar fi ca și tu să asculți de propriile tale sfaturi?

Era modalitatea cea mai fățișă de a-și exprima afecțiunea adevărată pe care și-o purtau reciproc. Lucky îi făcu cu mâna și, după ce zăbovi o clipă în lumina împrăștiată de costumul lui Bigman, se întoarse încă o dată și plecă.

Bigman se uită în urma lui, urmărindu-i silueta care se topea în întunericul din jur până când dispăru după un colț al tunelului.

Simți cum liniștea și singurătatea își dublează intensitatea. Dacă n-ar fi fost John Bigman Jones, poate că s-ar fi lăsat copleșit de senzația de singurătate care-l cuprindea.

Dar era John Bigman Jones așa că strânse din dinți și pomi în lungul puțului principal cu pași hotărâți.

Cincisprezece minute mai târziu, Bigman făcu primul apel către Cupolă. Se simțea nenorocit.

Cum de putuse să creadă că Lucky se așteptase cu adevărat ca în mine să existe ceva interesant? Ar fi aranjat oare Lucky să se trimită apeluri radio pe care siriusienii să le intercepteze și să le urmărească?

într-adevăr, era un fascicul îngust, dar mesajele nu erau codificate și nici un fascicul nu era atât de îngust ca să nu poate fi interceptat cu răbdare.

Se întrebă de ce Cook permisese un asemenea aranjament și aproape imediat îi trecut prin minte că nici Cook nu credea în povestea cu siriusienii. Numai Bigman crezuse. Ce deștept!

În clipele acelea, îi venea să muște din carcasa unei nave spațiale de furie.

Luă legătura cu Cook și îi transmise semnalul convenit pentru situații fără probleme.

Vocea lui Cook se auzi imediat:

– Totul e-n regulă?

– Pe nisipurile de pe Marte, da! Lucky e în fața mea cu vreo șase metri dar nu se vede absolut nimic. Uite ce, am transmis semnalul convenit pentru totul e limpede, așa că data viitoare te rog să mă crezi fără să mai ceri vreo confirmare.

– Vreau să vorbesc cu Lucky Starr.

– De ce? Bigman se străduia cu un oarecare efort să-și păstreze nonșalanța. O să vorbești data viitoare.

Cook avu o ezitare apoi spuse:

– În regulă.

Bigman încuviință sumbru din cap, numai pentru sine. Nu va mai fi o dată viitoare. Va transmite doar semnalul pentru „totul e în regulă” și gata... Numai că nu știa cât va mai trebui să rătăcească prin întuneric până să primească vești de la Lucky. O oră? Două? Șase? Și dacă treceau șase ore și nu primea nici un semn de viață de la prietenul său? Cât mai trebuia să rămână acolo? Cât mai putea să rămână?

Și dacă Cook cerea la un moment dat amănunte specifice? Lucky îi spusese să descrie ce vede, dar dacă Bigman nu reușea, din greșeală, să-și joace rolul cum se cuvine? Dacă se dădea de gol și lăsa să-i scape faptul că Lucky se afla de fapt pe partea în soritǎ a planetei? Lucky nu va mai avea niciodată încredere în el! Cu nimic!

Înlătură acest gând din minte. Nu i-ar fi făcut nici un bine dacă s-ar fi concentrat asupra lui.

Măcar de s-ar fi ivit ceva care să-l distragă. Altceva în afară de vid și de întuneric, în afară de ușoara vibrație a pașilor săi și de sunetul propriei sale respirații.

Se opri ca să-și verifice poziția în puțul principal. Pasajele laterale aveau săpate clar în pereți litere și numere de identificare, iar timpul nu acționase în sensul ștergerii lor. Verificarea nu era deloc dificilă.

Cu toate acestea, temperatura scăzută făcea harta fragilă și dificil de manevrat și asta nu avea darul de a-i îndulci starea psihică. Aprinse lumina

panoului de control de pe piept gândindu-se să regleze deumidificatorul. Suprafața interioară a vizorului de la cască începea să se aburească de la umezeala respirației, probabil fiindcă temperatura din costum crescuse o dată cu furia sa, își spuse el.

Tocmai terminase de reglat dispozitivul când își mișcă rapid capul într-o parte, ca și cum dintr-o dată ar fi ciulit o ureche ca să asculte ce se petrecea acolo.

Tocmai asta și făcea. Se străduia să simtă ritmul vibrației slabe pe care o „auzea" acum doar pentru că se oprise din mers.

Își ținu respirația și rămase la fel de nemișcat ca pereții tunelului.

– Lucky? șuieră el în transmițător. Lucky?

Degetele mâinii sale drepte reglaseră butoanele de control. Unda purtătoare era bruiată. Nimeni altul n-ar fi putut să priceapă ceva din șoapta aceea ușoară. Dar Lucky ar fi înțeles și curând vocea lui avea să îi răspundă. Bigman fu nevoit să recunoască rușinat cât de binevenită avea să fie acea voce.

– Lucky? spuse el din nou.

Vibrația continuă. Nu se auzi nici un răspuns.

Respirația lui Bigman se acceleră, mai întâi din cauza încordării nervoase, apoi datorită bucuriei sălbatice născută din entuziasmul care îl cuprindea ori de câte ori pericolul se afla pe aproape.

În minele de pe Mercur se mai afla cineva împreună cu el. Altcineva în afară de Lucky.

Atunci, cine? Un siriusian? Să fi avut până la urmă dreptate Lucky deși crezuse că nu face decât să arunce o perdea de fum ca să-i amăgească pe ceilalți?

Posibil.

Bigman își scoase blasterul din toc și-și stinse lumina costumului.

Știau oare ceilalți că el se afla aici? Veneau să-l prindă?

Vibrațiile nu erau „sunetul" confuz și aritmie specific unui grup de oameni. Pentru urechea exersată a lui Bigman, vibrațiile distinct separate erau „sunetul" pașilor unui singur om, care înainta ritmic.

Iar Bigman nu se sfia să dea ochi cu orice om, oriunde, și în orice condiții.

În liniște, ridică mâna și pipăi peretele cel mai apropiat. Vibrațiile se întețeau sesizabil. Asta însemna că celălalt venea din direcția aceea.

Se mișcă înainte în bezna neagră, continuând să atingă ușor cu mâna peretele. Vibrațiile provocate de celălalt erau prea intense, prea lipsite de orice precauție. Ori celălalt se credea singur în mină (așa cum și Bigman se crezuse până cu câteva clipe în urmă), ori, dacă într-adevăr îl urmărea pe Bigman, nu prea cunoștea particularitățile deplasării prin vid.

Pașii lui Bigman se stinseseră până la un „murmur” în timp ce se deplasa ca o felină, în schimb vibrațiile provocate de celălalt nu prezentau nici o schimbare. Încă o dată, dacă celălalt îl urmărea pe Bigman după sunet, această subită modificare în felul de a se deplasa al acestuia ar fi trebuit să-și găsească reflectarea în mișcările celuilalt. Dar întrucât nu se putea sesiza nimic, se impunea aceeași concluzie ca înainte.

Bigman făcu la dreapta la prima ramificație laterală a tunelului și-și continuă drumul. Mâna care atingea peretele îl călăuzea instantaneu către celălalt.

Și deodată, în depărtare, se văzu lumina orbitoare a luminii unui alt costum. Bigman încremeni lipit de perete.

Lumina dispăru. Celălalt trecuse pe lângă tunelul în care se afla Bigman, fără să înainteze de-a lungul lui.

Bigman pomi grăbit înainte cu pași ușori. Avea să găsească tunelul de legătură și să ajungă în urma celuilalt.

Atunci se vor întâlni. El, Bigman, reprezentând Pământul și Consiliul Științei, și dușmanul care reprezenta... pe cine?

Dușmanul din mină

Bigman calculase corect. Lumina celuilalt sălta ritmic înaintea sa în momentul când găsi deschiderea. Celălalt nu era conștient de prezența lui. Așa trebuia să fie.

Bigman avea blasterul pregătit. Ar fi tras fără nici o ezitare, dar blasterul n-ar mai fi lăsat cine știe ce în urmă. Morții nu spun povești, iar inamicii morți nu explică nici un mister.

Își continuă urmărirea cu răbdare de felină, micșorând distanța dintre ei, orientându-se după lumină și încercând să estimeze natura inamicului.

Cu blasterul pregătit pentru orice eventualitate, Bigman se pregăti pentru primul contact. Mai întâi, stația radio! Degetele lui făcură reglajele pentru o transmisie locală generală. Era posibil ca dușmanul să nu poată recepționa semnalul pe lungimea de undă pe care transmitea Bigman. Improbabil, dar posibil. Foarte improbabil și aproape imposibil!

Și totuși n-avea importanță. Rămânea oricum alternativa unei lovituri ușoare de blaster în perete. Ar fi fost o exprimare limpede a punctului său de vedere. Un blaster purta cu el autoritate și avea un mod de a vorbi limpede, înțeles în orice limbă.

Concentrând în vocea sa de tenor toată tăria de care era în stare, Bigman spuse:

– Oprește-te! Oprește-te acolo unde te afli și nu te întoarce! Am un blaster îndreptat asupra ta!

Bigman aprinse lumina de la costumul său și observă că dușmanul încremenise pe loc, fără să facă vreo tentativă de a se întoarce, ceea ce-i dădu de înțeles că receptase cum se cuvine mesajul.

– Acum întoarce-te. Încet!

Silueta se întoarse. Bigman își ținea mâna dreaptă în calea fasciculului luminos al costumului. Învelișul metalic al mâinii era strâns ferm în jurul blasterului de mare calibru. În lumină, conturul acestuia se distingea liniștitor de clar.

Bigman spuse:

– Blasterul ăsta e complet încărcat. N-ar fi prima oară când omor pe cineva cu el și țintesc al naibii de bine!

Nu-ncăpea nici o îndoială că dușmanul avea o stație radio cu care recepționa, fiindcă se uită la blaster și dădu să ridice mâna ca și cum ar fi

vrut să blocheze cu ea forța de impact a blasterului.

Bigman cercetă cu privirea ceea ce putea distinge din costumul dușmanului. Părea destul de convențional (oare siriusienii foloseau și ei modelele astea familiare?). Spuse scurt:

– Ai stația radio pornită?

Deodată auzi un sunet și tresări. Vocea pe care o auzea era una familiară, cu toată distorsiunea provocată de transmisia radio.

– Ești piticania, așa-i?

Niciodată în viața lui nu avu Bigman mai multă nevoie de stăpânire de sine pentru a nu se folosi de blaster. Chiar și așa, arma tresări convulsiv în mâna sa și silueta din fața lui se aplecă rapid într-o parte.

– Urteil! strigă Bigman.

Surprinderea se preschimbă iute în dezamăgire. Nu era nici un siriusian, ci Urteil!

Apoi un gând se strecură în mintea sa: „Ce căuta Urteil aici?”

Urteil spuse:

– Da, în fața ta e Urteil, așa că lasă jos pușcociul.

– Ăsta am să-l las jos când o să am chef, replică Bigman. Ce cauți aici?

– Din câte știu, minele de pe Mercur nu sunt proprietatea ta particulară.

– Atâta timp cât am blasterul în mână, uite că sunt, ticălos buhăit la față ce ești.

Bigman gândea intens și, până la un punct, inutil. Ce putea să facă cu acest șarpe veninos? Dacă-l ducea înapoi la Cupolă s-ar fi aflat faptul că Lucky nu se mai afla în mină. Bigman le-ar fi putut spune că Lucky rămăsese în urmă, dar ceilalți ar fi devenit ori îngrijorați, ori suspicioși când Lucky n-ar fi dat nici un semn de viață. Și de ce fărădelege l-ar fi putut acuza pe Urteil? Avea dreptate, oricine putea circula liber prin mine.

Pe de altă parte, nu putea rămâne la nesfârșit cu arma îndreptată asupra celuilalt

Dacă Lucky ar fi fost aici, ar fi știut...

Și, ca și cum un fulger telepatic ar fi străbătut vidul dintre ei, Urteil spuse pe neașteptate:

– Și, apropo, unde-i Starr?

– Asta, replică Bigman, nu-i un lucru care să te preocupe pe tine. Apoi, adăugă cuprins de o convingere subită: Ne urmăreai, așa-i? Și împinse puțin blasterul înainte, de parcă l-ar fi îndemnat pe celălalt să vorbească.

Fața acoperită de vizor a celuilalt coborî un pic ca și cum ar fi vrut să vadă ce se întâmplă cu blasterul. Urteil spuse:

– Și dac-ar fi așa?

Se ajunsese din nou la un impas. Bigman spuse:

– Mergeai pe un culoar lateral. Aveai de gând să ne sari în spate.

– Cum îți ziceam – și dac-ar fi așa?

Vocea lui Urteil avea o tonalitate aproape nepăsătoare, de parcă individul ar fi fost totalmente relaxat, ca și cum s-ar fi bucurat chiar că are un blaster îndreptat asupra sa.

Urteil continuă:

– Dar unde ți-e prietenul? E pe-aproape?

– Știu eu unde este și nu trebuie să-ți faci griji.

– Ba uite că insist să-mi fac griji. Stația ta e fixată pe transmisie locală, altfel nu te-aș auzi așa de bine... Te superi dacă dau drumul la jetul de fluid? Mi-e sete.

Mâinile lui se mișcară încet.

– Ai grijă! îl preveni Bigman.

– Doar o-nghițitură.

Bigman îl urmărea încordat. Nu se aștepta să apară pe neașteptate vreo armă în mâna celuilalt, dar lumina costumului putea fi trecută brusc pe o intensitate orbitoare sau... sau... mă rog, orice.

Dar degetele lui Urteil își terminară mișcarea în vreme ce Bigman aștepta nehotărât, și nu se auzi decât zgomotul înghițiturilor.

– Te-ai speriat? întrebă calm Urteil.

Bigman nu avu nici o replică.

Vocea lui Urteil deveni aspră:

– Hai, cheamă-l pe omul ăsta. Cheamă-l pe Starr!

Sub imperiul ordinului, mâinile lui Bigman dădură să se miște apoi se opriră.

Urteil râse:

– Era cât pe-aci să reglezi radioul, este? Ai fi avut nevoie de transmisie la distanță. Nu e în apropiere, nu-i așa?

– Nici pomeneală! țipă înfierbântat Bigman.

Era rușinat până peste poate. Maleficul Urteil era viclean. Deși avea îndreptat un blaster împotriva sa, câștigase lupta, dovedindu-se stăpân pe situație, în vreme ce, cu fiecare secundă care trecea, poziția lui Bigman,

care nu putea nici să tragă, nici să lase blasterul în jos, nu putea nici să plece nici să rămână, devenea tot mai greu de susținut.

Un gând nebunesc îi trecu prin minte:

– Și de ce să nu trag?

Dar știa că nu poate. N-ar fi putut să ofere nici o explicație rezonabilă. Și chiar dac-ar fi găsit una, moartea violentă a trimisului senatorului Swenson ar fi creat o încurcătură uriașă Consiliului Științei. Și lui Lucky!

Dacă Lucky ar fi fost aici...

În parte fiindcă își dorea atât de mult acest lucru, inima îi tresări când lumina lui Urteil se ridică ușor și se îndreptă dincolo de el, după care îl auzi pe Urteil zicând:

– Nu, se pare că până la urmă m-am înșelat și tu ai dreptate. Uite-l că vine.

Bigman se întoarse brusc și zise:

– Lucky!...

Dacă ar fi fost în toate apele sale, Bigman ar fi așteptat calm ca Lucky să ajungă până la ei, să simtă brațul lui Lucky pe umărul său, dar Bigman nu era în apele sale. Avea o postură imposibilă și era animat de o dorință copleșitoare de a ieși din acea situație.

Abia avu timp să strige „Lucky” până să se prăbușească sub impactul unui corp de două ori mai greu decât al său.

Pentru câteva clipe rămase în posesia blasterului, dar degetele puternice cale celuilalt reușiră nu după mult timp să-l deposedeze de arma mortală. Bigman rămase fără suflu, creierul i se încețoșase de bruschețea atacului și blasterul zbură cât colo.

Greutatea se ridică de pe el și când dădu să se ridice în picioare, Urteil stătea deasupra lui și Bigman se pomeni privind în țeava propriului său blaster.

– Am și eu unul, spuse pe un ton sumbru Urteil, dar cred că acum am să-l folosesc pe-al tău. Nu te mișca. Rămâi acolo unde ești. În patru labe. Așa.

Niciodată în viața lui Bigman nu se urâse atâta. Să se lase păcălit în halul ăsta. Aproape că-și merita moartea. Aproape că ar fi preferat să moară decât să fie nevoie să dea vreodată ochii cu Lucky și să-i spună: „S-a uitat în spatele meu și a zis că vii, așa că m-am întors...”

Spuse cu vocea strangulată:

– Trage, dacă ai curaj. Trage și Lucky o să pună mâna pe tine și-o să aibă grijă să-ți petreci tot restul zilelor în lanțuri, pe cel mai mic și mai rece asteroid care a fost folosit vreodată drept închisoare.

– Lucky o să facă una ca asta? Unde e?

– Găsește-l.

– Am să-l găsesc pentru că tu o să-mi spui unde e. Și-ai să-mi mai spui și de ce a coborât aici, în mine, din capul locului. Ce făcea aici?

– Voia să-i găsească pe siriusieni. Doar l-ai auzit.

– Să găsească gaz de cometă! mârâi Urteil. Imbecilul ăla senil, Peverale, n-are decât să vorbească despre siriusieni, dar prietenul tău n-a crezut nici o secundă în povestea asta. A venit aici dintr-un alt motiv. Spune-mi-l.

– De ce-aș face-o?

– Ca să-ți salvezi viața nenorocită.

– Ăsta nu-i un motiv suficient pentru mine, spuse Bigman, apoi se ridică în picioare și făcu un pas înainte.

Urteil se dădu înapoi până când se rezemă de peretele tunelului.

– Încă o mișcare și-am să trag cu cea mai mare plăcere. N-am așa de mare nevoie de informația ta. Aș economisi timp, dar nu prea mult. Dac-aș petrece mai mult de cinci minute cu tine ar fi într-adevăr o pierdere. Acum dă-mi voie să-ți spun exact ce cred. Poate că așa o să-ți dai seama că tu și prietenul tău de tinichea nu păcăliți pe nimeni. Nici unul din voi nu e bun decât de trucuri cu cuțite energetice împotriva unui om neînarmat.

Bigman se gândi cu tristețe: „Asta-l roade pe ticălos. L-am făcut de cacao în fața băieților și acum ar vrea să mă vadă târându-mă pe jos”.

– Dacă ai de gând să vorbești atâta, spuse el adunând cât putu de mult dispreț în voce, mai bine trage. Prefer să fiu împușcat cu blasterul decât să mor de plictiseală ascultându-te.

– Nu te pripi, micuțule, nu te pripi. În primul rând, senatorul Swenson va distruge Consiliul Științei. Nu ești decât un articol, și încă unul neînsemnat. Iar prietenul tău Starr e doar un alt articol, și nu unul foarte mare. Eu sunt cel care o să provoace distrugerea. Am adus Consiliul în postura pe care ne-am dorit-o. Oamenii de pe Pământ știu că e corupt până în măduva oaselor, că funcționarii săi irosesc banii contribuabililor și își burdușesc propriile buzunare...

– Asta-i o minciună sfruntată, îl întrerupse Bigman.

– O să-i lăsăm pe alții să decidă în privința asta. După ce vom face o breșă în propaganda mincinoasă pusă la cale de Consiliu, vom vedea ce gândesc oamenii.

– Numai să încercați asta. N-aveți decât să încercați!

– Așa și intenționăm. Dar vom și reuși. Și asta va fi proba numărul unu: voi doi în mină. Știu de ce vă aflați aici. Auzi, siriusienii! Starr ori l-a convins pe Peverale să spună povestea asta, ori doar a profitat de ea. Am să-ți spun eu ce făceați voi doi aici. Vă jucați de-a siriusienii. Vreți să organizați o tabără siriusiană pe care să le-o arătați celorlalți. „I-am gonit cu mâinile goale", o să spună Starr. „Eu, Lucky Starr, marele erou." Undele subeterice vor face mare caz din asta iar Consiliul va anula în secret Proiectul Lumina. Au muls tot ce se putea mulge din el și acum vor să-și salveze pielea... Numai că nu vor reuși pentru că am să-l prind pe Starr în flagrant și-o să se vadă cât de mare e musca de pe căciula lui. Și tot așa se va întâmpla și cu Consiliul.

Bigman se sufoca de furie. Ardea de dorința de a-l sfâșia pe celălalt cu mâinile goale, dar reuși până la urmă să se stăpânească. Știa de ce Urteil vorbea așa cum vorbea. Asta se întâmpla pentru că individul nu știa atât cât pretindea. Încerca să-l înfurie pe Bigman ca să-l facă să spună cât mai multe.

Cu o voce scăzută, Bigman încercă să răstoarne situația în favoarea sa.

– Știi bine, ticălos nenorocit, că dacă cineva ți-ar face o înțepătură și-ar lăsa să iasă gazul de cometă care te umple, ți-ar ieși la iveală sufletul cât o alună. Dacă ar scoate putreziciunea din tine, n-ar mai rămâne decât un sac de piele murdară.

Urteil strigă:

– Destul!

Dar Bigman țipă și mai tare cu vocea-i pițigăiată.

– Trage, pirat laș ce ești. Ți-ai arătat lașitatea la masă. Îndrăznește să mă înfrunți, de la bărbat la bărbat, cu mâinile, goale, și-ai să-ți arăți iar lașitatea, umflat cum ești.

Bigman era acum foarte încordat. Trebuia să-l lase pe Urteil să acționeze sub imperiul impulsului. Dacă Urteil trăgea din impuls, Bigman era pregătit să sară. Era posibil să moară, dar exista totodată o șansă...

Dar Urteil păru doar să devină mai țeapăn și mai rece:

– Dacă nu vorbești, am să te ucid. Și n-am să pățesc nimic. Am să spun că am fost în legitimă apărare.

– N-o să-ți meargă cu Lucky.

– O să aibă propriile lui necazuri pe cap. Când o să termin cu el, părerile lui n-or să mai valoreze nici cât o ceapa degerată.

Blasterul din mâna lui Urteil rămânea ferm pe poziție.

– Te bate gândul să faci o încercare?

– Cu cine, cu tine? întrebă Bigman.

– Depinde de tine, spuse cu răceală Urteil.

Bigman aștepta, aștepta fără să spună nici un cuvânt în vreme ce brațul lui Urteil devenea tot mai țeapăn iar casca îi cobora ușor de parcă ar fi luat ținta, deși de la distanța aceea era greu să rateze.

Bigman număra clipele, încercând să aleagă secunda în care să facă saltul disperat pentru a-și salva viața, așa cum făcuse Lucky când Mindes trăsese asupra lui. Dar acum nu mai era nimeni care să sară pe Urteil așa cum Bigman sărise pe Mindes cu acel prilej. Iar Urteil nu era cuprins de panică și nici nu avea mintea începețoșată ca Mindes. Ar fi râs și ar fi țintit din nou.

Mușchii lui Bigman se încordară pentru saltul final. Nu se aștepta să trăiască mai mult de cinci secunde.

Dar în timp ce stătea cu tot corpul încordat, cu mușchii picioarelor aproape vibrând în stadiul de început al contracției, Bigman auzi un neașteptat strigăt răgușit de surpriză.

Stăteau amândoi acolo, într-o lume cenușie, întunecată, în care fiecare fascicul de lumină reușea să-l scoată în evidență pe purtătorul celuilalt fascicul. Dincolo de fasciculele luminoase nu era absolut nimic, așa încât traversarea câmpului vizual de către o siluetă în mișcare nu avu nici un sens la început.

Prima lui reacție, primul lui gând a fost: Lucky! Se întorsese oare Lucky? Reușise el cumva să răstoarne situația în favoarea lor?

Dar mișcarea se produse din nou și gândul la Lucky dispăru.

Era ca și cum un fragment din peretele stâncos se dislocase singur și plutea în jos într-o cădere lenește caracteristică gravitației scăzute de pe Mercur.

O „funie” de piatră care nu se știe cum era flexibilă îl lovi pe Urteil în umăr și... se lipi! O astfel de funie îi cuprinsese deja talia. O alta se mișca lent, unduindu-se în toate direcțiile de parcă ar fi făcut parte dintr-o lume ireală a mișcării cu încetinitorul. Dar în timp ce capătul ei încercuia brațul lui Urteil și atingea învelișul metalic de pe pieptul acestuia, brațul și pieptul fură lipite între ele. Era ca și cum leneșa și aparent fragila rocă era animată de forța irezistibilă a unui boa constrictor.

Dacă prima reacție a lui Urteil fusese una de surpriză, acum în vocea lui nu se mai putea sesiza decât teroare pură.

– Sunt reci, cârâi el răgușit. Sunt reci!

Mintea înfierbântată a lui Bigman nu reușea să asimileze noua situație. Un fragment din stânca aia se înfășurase pe brațul și încheietura mâinii lui Urteil. Mânerul blasterului rămăsese strâns ferm.

O ultimă funie coborî plutind în jos. Semănau atât de tare cu stânca încât erau invizibile până când nu se desprindeau de perete.

Funiile erau conectate între ele ca un organism unic, dar nu exista un nucleu, un „corp”. Parc-ar fi fost o caracatiță din stâncă, alcătuită numai din tentacule.

Bigman suferi un fel de explozie de gânduri.

Se gândi la roca în care se dezvoltase viața de-a lungul epocilor de evoluție ale planetei. O formă de viață complet diferită față de tot ceea ce se cunoștea pe Pământ. O vietate care trăia doar cu „firimituri” de căldură.

Și de ce nu? Tentaculele se puteau târî dintr-un loc într-altul, căutând orice fărâmă de căldură care ar fi putut să existe. Bigman le putea vedea migrând spre Polul Nord al planetei atunci când prima colonie de oameni s-a stabilit acolo. Mai întâi minele, apoi Observatorul le-a asigurat firișoare nesfârșite de căldură.

Poate că și omul constituia o pradă pentru ele. De ce nu? O ființă omenească constituia o sursă de căldură. Din când în când câte un miner răzleț poate că era prins în capcană. Paralizat de răceala și teroarea neașteptate, ar fi fost incapabil să strige după ajutor. Câteva minute mai târziu epuizarea unității sale energetice ar fi făcut imposibil orice apel radio. Și mai târziu, n-ar mai fi rămas din el decât o relicvă înghețată.

Povestea aiuritoare a lui Cook despre decesele din mine căpătau sens.

Toate acestea trecură prin mintea lui Bigman aproape într-o străfulgerare în vreme ce el rămase nemișcat, încă frământat de năuceala provocată de neașteptata întorsătură a evenimentelor.

Vocea lui Urteil se auzea ca un amestec între un geamăt și un gâfâit șuierător.

– Nu... pot... Ajută-mă... ajută... E rece... rece...

Bigman strigă:

– Ține-te bine. Vin la tine.

Îi dispăruse într-o clipită din minte orice gând că omul acesta era un dușman, că doar cu câteva clipe în urmă acesta se aflase pe punctul de a-l ucide cu sânge rece pe Bigman. Pentru micul marțian nu mai avea importanță decât un singur lucru: era vorba de un om prins fără putință de scăpare în strânsoarea unei făpturi non-umane.

Încă de când omul părăsise pentru prima oară Pământul și se aventurase să înfrunte pericolele și misterele spațiului cosmic, se statornicise o lege fermă, deși nescrisă. Conflictele între oameni trebuie uitate atunci când oamenii aveau de înfruntat un inamic comun, cum ar fi forțele umane și non-umane de pe alte planete.

Se poate ca nu toată lumea să fi aderat la acea lege, dar Bigman o respecta.

Dintr-un salt ajunse lângă Urteil și începu să tragă de brațul lui. Urteil bâigui:

– Ajută-mă...

Bigman trase de blasterul pe care Urteil continua să-l strângă în mână, căutând să evite tentaculul. Observă în treacăt că tentaculul cu pricina nu se încovoia uniform așa cum ar fi făcut un șarpe. Se îndoia în secțiuni, ca și cum ar fi fost alcătuit din numeroase fragmente rigide asamblate laolaltă.

Cealaltă mână a lui Bigman, în încercarea de a-l trage cumva pe Urteil într-o parte, intră preț de o clipă în contact cu unul din tentacule și sări cât colo într-un gest reflex. Frigul era ca un țurțure de gheață, penetrându-i și arzându-i mâna.

Orice metodă ar fi folosit creaturile alea pentru extragerea căldurii, nu semăna cu nimic din cele auzite de el.

Bigman trase cu disperare de blaster, icnind și opintindu-se. Nu observă de la început atingerea străină de pe spatele său, dar deodată răceala se lăsă asupra lui și nu-l mai părăsi. Când încercă să sară într-o parte, constată că nu mai putea. Un tentacul se desprinsese și îl prinsese în îmbrățișarea lui mortală.

Atât de strâns lipiți erau unul de celălalt cei doi bărbați încât ai fi zis că sunt siamezi.

Durerea fizică provocat de frig spori în intensitate și Bigman smuci de blaster ca un posedat. Parcă începea să cedeze?

Vocea lui Urteil îl făcu să tresară când murmură:

– N-are rost...

Urteil se clătină și apoi, încet, sub atracția slabă a planetei Mercur, se prăbuși într-o parte, trăgându-l și pe Bigman după el.

Corpul lui Bigman era amorțit. Senzațiile dispăreau. Abia-și mai putea da seama dacă mai ținea în mână țeava blasterului sau nu. Dacă-l mai ținea, mai rezista acesta la smucirile lui laterale violente, aproape sălbatice, sau era vorba doar de reminiscențele unei dorințe?

Lumina de la costum slăbea în intensitate în timp ce energia unității de alimentare se scurgea în tentaculele vorace.

Moartea prin congelare nu putea fi prea departe.

Lucky, după ce-l lăsase pe Bigman în minele de pe Mercur și își pusese costumul izolant în liniștea din nava Shooting Starr adăpostită în hangar,

ieși afară pe suprafața planetei și își întoarse fața către „fantoma albă a Soarelui”.

Preț de câteva minute lungi rămase nemișcat, fascinat de luminescența lăptoasă a coroanei solare.

Cu gesturi absente, în timp ce continua să privească, își flexa câte unul picioarele musculoase. Costumul izolant funcționa mult mai lin ca un costum spațial obișnuit. Asta în combinație cu greutatea sa extrem de redusă dădea celui care-l purta senzația ciudată că nu purta nici un fel de costum. Într-un mediu evident lipsit de atmosferă, senzația era deconcertantă, dar Lucky îndepărtă din minte orice sentiment de neliniște și cercetă cerul cu privirea.

Stelele erau la fel de numeroase și de luminoase ca în spațiul cosmic liber și nu le dădu o atenție prea mare. Altceva dorea el să vadă. Trecuseră de-acum două zile, după timpul standard terestru, de când văzuse ultima oară aceste ceruri. În două zile, Mercur se deplasase pe o distanță egală cu a patruzeci și patra parte din orbita sa în jurul Soarelui. Asta însemna că peste opt grade de cer apăruseră la orizontul estic și peste opt grade dispăruseră la orizontul vestic. Asta însemna că puteau fi văzute stele noi.

De asemenea, și planete noi. În acest interval ar fi trebuit ca Venus și Pământul să se înalțe amândouă deasupra orizontului.

Și într-adevăr apăruseră. Venus era mai sus, o scânteiere ca de diamant de lumină albă, mult mai strălucitoare decât se văzuse vreodată de pe Pământ. De pe Pământ, observarea lui Venus era dezavantajoasă, pentru că se afla între planeta albastră și Soare, astfel că atunci când Venus se afla cel mai aproape, Pământul nu-i putea vedea decât partea întunecată. De pe Mercur, Venus putea fi văzută în toată splendoarea ei.

În acel moment, Venus se afla la cincizeci și trei de milioane de kilometri de Mercur. În poziția de maximă apropiere, distanța scădea la aproape treizeci și trei de milioane de kilometri, și atunci o privire ageră o putea zări ca pe un disc minuscul.

Chiar și în situația actuală, lumina sa rivaliza aproape cu cea a coroanei solare și, privind cu atenție solul, Lucky își zise că putea distinge o umbră dublă care pornea de la picioarele sale, una înceţoşată formată de lumina coroanei, și alta mai clară formată de Venus. Se întrebă dacă, în circumstanțe ideale, nu s-ar fi format o umbră triplă, cea de-a treia fiind formată de chiar lumina Pământului.

Găsi și Pământul, fără dificultate. Era foarte aproape de linia orizontului și, deși era mai strălucitor decât orice stea sau planetă de pe propriul său cer, părea palidă în comparație că splendoarea planetei Venus. Era mai slab luminat de Soare, care se afla la o distanță mai mare; avea nori mai puțini și prin urmare reflecta o parte mai mică din lumina pe care o primea. Mai mult decât atât, față de Mercur se afla la o distanță dublă în comparație cu Venus.

Și totuși, într-o anumită privință era incomparabil mai interesant. Dacă lumina lui Venus era de un alb pur, lumina Pământului era de un albastru verzui.

Și mai mult decât atât, în apropierea sa, tocmai traversând orizontul, se vedea lumina mai mică și gălbuie a Lunii. Împreună, Pământul și Luna alcătuiau o priveliște unică pe cerurile celorlalte planete din interiorul orbitei lui Jupiter. O planetă dublă, traversând maiestuos cerurile una în compania celeilalte, cea mai mică dintre ele înconjurând-o pe cealaltă într-o mișcare care, pe fondul cerului, părea ca o mică oscilație în jurul unei poziții de echilibru.

Lucky se delectă cu priveliștea poate ceva mai mult decât ar fi trebuit, dar nu se putu abține. Din când în când, exigențele vieții sale îl purtau departe de planeta lui de origine, și asta i-o făcea cu atât mai dragă. Toate cvadrilioanele de ființe omenești răspândite în întreaga Galaxie își aveau originea pe Pământ. De fapt, pe parcursul celei mai mari părți a istoriei sale, Pământul fusese singura casă a omului. Ce om putea privi fără emoție la pata de lumină a Pământului?

Lucky își mută privirea în altă parte, clătinând din cap. Avea treabă de făcut.

Pomi la drum cu salturi ferme către lumina coroanei, păstrându-se aproape de suprafață așa cum se cuvenea la o gravitație scăzută, ținând aprinsă lumina costumului și privirea fixată pe solul din fața lui, ca să se ferească de neregularitățile grosolane.

Avea o idee despre ce-ar putea descoperi, dar era doar o intuiție, nesusținută de nici o dovadă palpabilă. Lucky avea oroare să discute despre astfel de idei vagi, care uneori nu erau mai mult decât niște intuiții. Îi displăcea chiar și să zăbovească asupra lor în propria sa minte. Era prea mare pericolul să ajungi să te obișnuiești cu ideea, să începi să te bazezi pe ea ca pe un adevăr, să-ți blochezi fără să vrei mintea față de posibilități alternative.

Văzuse acest efect cuprinzându-l pe exuberantul Bigman, gata oricând să creadă și să treacă la fapte. Nu o dată văzuse cum posibilități vagi deveniseră convingeri ferme în mintea lui Bigman...

Zâmbi cu blândețe când se gândi la micul cocoș. Poate că era uneori imprudent și repezit, dar era loial și lipsit de orice teamă. Lucky prefera să-l aibă pe Bigman alături de el, decât o flotă de crucișătoare spațiale cu echipaje alcătuite din uriași.

Îi era dor de micuțul marțian acum, în timp ce înainta de-a lungul reliefului mercurian și ca să scape de această senzație stingheritoare își îndreptă gândurile către problema pe care o avea de rezolvat.

Din nefericire, existau prea multe tendințe divergente.

Mai întâi, era Mindes însuși, nervos, instabil, nesigur pe el însuși. Până la urmă, rămăsese neclar dacă atacul său asupra lui Lucky fusese o nebunie temporară sau ceva deliberat. Apoi era Gardoma, prietenul lui Mindes. Era oare un idealist captivat de Proiectul Lumina, sau era alături de Mindes din rațiuni practice. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci ce erau ei de fapt?

Urteil, pe de altă parte, constituia un focar central de necazuri. Era hotărât să distrugă Consiliul și obiectivul principal al atacurilor sale era Mindes. Mindes îl ura, firește, și la fel îl ura și Gardoma. Doctorul Peverale îl ura într-o manieră mult mai reținută. Nici măcar nu acceptase să discute despre individ cu Lucky.

La banchet, Cook păruse să se ferească să discute sau măcar să se uite în direcția lui Urteil. Să fi fost asta numai pentru că Cook dorea cu ardoare să evite limba ascuțită a lui Urteil sau mai existau și alte motive specifice?

Cook nu avea o părere prea bună nici despre Peverale. Era rușinat de preocuparea bătrânului astronom față de siriusieni.

Și, dincolo de toate celelalte lucruri, rămânea o întrebare la care trebuia să se dea un răspuns: cine tăiase costumul lui Lucky?

Erau prea mulți factori. Lucky avea un șir de gânduri care șerpuia printre acești factori, dar deocamdată linia aceea era slabă. Din nou evită să se concentreze asupra acelor gânduri. Trebuia să-și păstreze mintea deschisă.

Terenul se înălța într-o pantă ascendentă iar el își reglase salturile astfel încât să se adapteze automat la modificarea reliefului. Atât de preocupat era de gândurile sale încât imaginea pe care o văzu când ajunse în vârful pantei îl luă pe nepregătite și-l ului.

Marginea superioară a Soarelui era deasupra orizontului neregulat și totuși nu era chiar Soarele. Se vedeau doar protuberanțele de la marginea Soarelui, de fapt, o mică parte din ele.

Protuberanțele erau de culoare roșu-aprins și una dintre ele, situată chiar în centrul celor vizibile, era alcătuită din panglici de foc care se mișcau în sus și spre exterior cu încetineală.

Clară și strălucitoare pe fondul stâncos al lui Mercur, neatenuată de atmosferă, neîncețoșată de praf, era o imagine de o frumusețe incredibilă. Limbile de foc păreau să răsară din crusta întunecată a lui Mercur de parcă orizontul planetei ar fi fost cuprins de flăcări sau un vulcan de dimensiuni gigantice ar fi erupt brusc și ar fi rămas în toiul erupției.

Și totuși acele protuberanțe erau mai mult decât orice ar fi putut să apară pe Mercur. Lucky știa că cea pe care o privea era destul de mare ca să înghită o sută de aștri de mărimea Pământului sau cinci mii de mărimea lui Mercur. Și iat-o cuprinsă de un incendiu atomic, luminându-l pe Lucky și tot ceea ce-l înconjura.

Stinse lumina costumului ca să vadă mai bine.

Suprafețele rocilor îndreptate direct către protuberanțe erau scăldate de o lumină roșu-aprins, în vreme ce toate celelalte suprafețe erau negre precum cărbunele. Era ca și cum cineva pictase cu dâre de roșu un puț fără fund. Pe drept era numită „fantoma roșie a Soarelui”.

Umbra mâinii lui Lucky se vedea ca o pată neagră pe pieptul costumului său. Terenul din fața sa era și mai înșelător deoarece peticele de lumină care surprindeau orice neregularitate păcăleau ochiul într-o estimare falsă a naturii suprafeței.

Lucky aprinse din nou lumina costumului și pomi către protuberanțele răspândite pe curbura lui Mercur, Soarele înălțându-se cu câte șase minute de arc la fiecare milă pe care o parcurgea.

Asta însemna că mai avea de parcurs mai puțin de un kilometru și jumătate până când Soarele avea să fie vizibil iar el se va afla pe partea însorită a planetei.

Lucky nu avea de unde să știe că în acele clipe Bigman înfrunta moartea prin congelare. În timp ce se îndrepta spre partea însorită a planetei, nu avea în minte decât un gând: aici se află pericolul și cheia problemei, și tot aici se află și soluția.

Partea însorită

Erau vizibile acum și mai multe protuberanțe. Culoarea lor roșie devenise și mai strălucitoare. Coroana nu scăzuse în intensitate (nu exista atmosferă care să împrăștie lumina protuberanțelor și să atenueze nuanțele mai întunecate), dar părea acum mai puțin importantă. Stelele continuau să se vadă și aveau să rămână vizibile, chiar și atunci când discul Soarelui se vedea în întregime pe cer, dar cine le-ar mai fi putut acorda vreo atenție acum?

Lucky înainta cu nerăbdare cu salturi ritmice, o modalitate de deplasare pe care o putea menține ore în șir fără să se simtă prea obosit, în condițiile date, avea senzația că ar fi putut menține un astfel de ritm chiar și sub acțiunea gravitației terestre.

Și deodată, fără nici un avertisment, fără vreo lumină premonitorie pe cer, fără nici un indiciu atmosferic, apăru Soarele!

Mai exact, se văzu o linie subțire care era Soarele. Era o linie de o intensitate insuportabilă care mărginea o crestătură în stâncă situată la orizont, ca și cum vreun pictor celest ar fi dat un contur alb strălucitor stâncii cenușii.

Lucky se uită în urmă. Dincolo de relieful neregulat din spatele său se vedeau petele roșii ale protuberanțelor. Dar acum, exact la picioarele sale, era un ocean de lumină albă, care făcea să scânteieze formațiunile cristaline.

Se mișcă din nou înainte, iar linia de lumină deveni mai întâi o pată mică, apoi una mare.

Conturul Soarelui se putea vedea cu claritate, ridicându-se puțin deasupra orizontului spre centru și curbându-se lin în jos spre părțile laterale. Curbura era surprinzător de mică pentru cineva obișnuit cu curbura Soarelui văzut de pe Pământ.

Strălucirea intensă a Soarelui nu reușea să acopere protuberanțele care se târau de-a lungul marginii sale ca niște șerpi de foc. Bineînțeles, protuberanțele erau răspândite pe toată suprafața Soarelui, dar nu putea fi văzute decât la marginea acestuia. Pe întinderea discului solar ele se pierdeau într-o lumină strălucitoare.

Și peste toate acestea era coroana.

În timp ce privea, Lucky se minuna de modul în care costumul izolant fusese adaptat scopului pentru care fusese creat.

O simplă privire fugară aruncată spre Soarele lui Mercur ar fi provocat orbire permanentă ochilor neprotejați. Pe lângă lumina vizibilă, a cărei intensitate era îndeajuns de dăunătoare, mai erau și radiațiile ultraviolete dure, nefiltrate de atmosferă, care ar fi provocat moartea văzului... și în cele din urmă, chiar și a vieții.

Dar sticla din care era făcut vizorul căștii de protecție avea o asemenea structură moleculară încât să-și micșoreze transparența pe măsură ce creștea intensitatea luminii care cădea pe ea. Doar o mică fracțiune dintr-un procent al intensității luminoase pătrundea prin sticla vizorului, astfel că Lucky putea să privească directă către Soare, aproape fără să fie jenat. Cu toate acestea, lumina coroanei și a stelelor ajungea nestânjenită la ochii săi.

Costumul izolant îl proteja și în alte privințe. Era impregnat cu plumb și bismut, nu atât cât să-i crească excesiv de mult greutatea, dar suficient pentru a bloca ultravioletele și radiațiile X de la Soare. Costumul era încărcat cu o sarcină pozitivă care avea rolul de a deflecta lateral cea mai mare parte a radiațiilor cosmice. Câmpul magnetic al lui Mercur era slab, dar mica planetă era apropiată de Soare și densitatea radiației cosmice era mare. Cu toate acestea, radiația cosmică era compusă din protoni încărcați pozitiv astfel încât la impactul cu încărcătura pozitivă a costumului sufereau o respingere electrostatică.

În fine, costumul îl proteja bineînțeles împotriva căldurii, nu numai prin compoziția sa izolatoare dar și datorită suprafeței sale reflectorizante, de fapt un strat molecular pseudo-lichid care putea fi activat prin atingerea unui buton.

La drept vorbind, reflectă Lucky, ținând cont de avantajele costumelor izolante, era regretabil că acestea nu constituiau standardul de. protecție pentru toate condițiile. Dar își dădu seama că, din păcate, slăbiciunea sa structurală, consecință a absenței metalului în cantitate reală, îl făcea nepotrivit pentru folosință acolo unde protejarea împotriva căldurii și a radiației nu constituia factorul principal de luat în considerație.

Lucky pătrunsese deja pe o distanță de o milă în interiorul părții însorite și încă nu resimțea efectele neplăcute ale căldurii insuportabile de afară.

Asta nu avu darul să-l surprindă. Pentru cei rămași acasă, ale căror cunoștințe despre spațiul cosmic se rezumau la detaliile sugerate de filmele de acțiune transmise prin spațiul subeteric, partea îndreptată spre Soare

oricărei planete lipsite de atmosferă nu era altceva decât o masă solidă de căldură nedeviată.

Totuși, aceasta constituia o simplificare excesivă a realității. Totul depindea de cât de sus se afla Soarele pe cer. De exemplu, din acest punct de pe Mercur, din care doar o porțiune din Soare se vedea deasupra orizontului, o cantitate relativ mică de căldură ajungea la suprafața planetei, și în plus acea cantitate mică era împrăștiată pe o suprafață întinsă de sol, căci radiația lovea suprafața aproape la orizontală.

„Clima” se schimba pe măsură ce pătrundeai mai adânc în suprafața însorită și în final, când ajungeai la acel loc în care Soarele avea o poziție verticală pe cer, situația devenea așa cum o descriau filmele din subteric.

În plus, nu trebuiau neglijate umbrele. În absența aerului, lumina și căldura se deplasau în linie dreaptă. Nici una din ele nu putea ajunge în interiorul zonelor de umbră, cu excepția unor cantități mici care erau reflectate acolo dinspre porțiunile învecinate luminate de soare. Prin urmare umbrele aveau o temperatură extrem de scăzută și o culoare neagră precum cărbunele, deși Soarele rămânea fierbinte și strălucitor.

Lucky devenea tot mai conștient de aceste umbre. La început, după ce apăruse conturul superior al Soarelui, pe solul acoperit aproape în întregime de umbră se vedeau doar ici-colo câteva pete de lumină. Acum, pe măsură ce Soarele se înălța tot mai sus, petele de lumină se întindeau tot mai mult și se uneau între ele, până când umbrele căpătară contururi distincte în spatele stâncilor și dealurilor.

La un moment dat, Lucky pătrunse deliberat în umbra unei ridicături stâncoase având o lățime de circa o sută de metri, și avu senzația că preț de câteva clipe lungi ajunsese din nou pe partea întunecată a planetei. Căldura solară, pe care abia dacă o sesizase atunci când cădea direct asupra sa, deveni evidentă prin lipsă odată ajuns în zona umbrită, în jurul umbrei solul scânteia în lumina solară, dar în interiorul umbrei avea nevoie de lumina costumului pentru a vedea pe unde calcă.

Nu putu să nu remarce diferențele dintre suprafețele aflate în umbră față de cele situate în lumină. Căci pe partea însorită, cel puțin, Mercur avea totuși un fel de atmosferă. Nu era vorba de ceva în accepția terestră a termenului, căci nu exista nici azot, nici oxigen și nici dioxid de carbon sau vapori de apă. Totuși, pe suprafața însorită, în unele locuri mercurul ajungea la temperatura de fierbere. Sulful devenea lichid și astfel apăreau câțiva

compuși volatili. Urme de vapori ale unor astfel de substanțe se atașau de suprafața supraîncălzită a planetei. Vaporii aceștia înghețau pur și simplu în zonele umbroase.

Lucky percepu subit acest detaliu atunci când degetele sale izolate șterseră suprafața întunecată a unui afloriment înghețat și se mânjiră cu o brumă înghețată de mercur strălucitor. Acesta se transformă rapid în picături lipicioase în momentul când trecu în lumina soarelui pentru ca apoi să se evapore lent.

Treptat, Soarele părea să devină tot mai fierbinte. Asta nu-l îngrijoră pe Lucky. Chiar dacă temperatura atingea cote insuportabile, se putea ascunde oricând într-o zonă umbroasă.

Radiațiile de înaltă frecvență constituiau probabil un motiv mai serios de îngrijorare. Dar dacă expunerea era de scurtă durată, Lucky nu credea că ar reprezenta un pericol real. Lucrătorii de pe Mercur aveau oroare de radiații deoarece erau expuși permanent la cantități mici. Lucky își aminti de accentul pus de către Mindes asupra faptului că sabotorul pe care îl văzuse rămăsese nemișcat în lumina Soarelui. Era firesc ca Mindes să fie tulburat de acest detaliu. Când expunerea era cronică, orice prelungire a timpului de expunere era o prostie. Totuși, în cazul lui Lucky, expunerea avea să fie de scurtă durată... sau cel puțin așa spera.

Traversă în fugă peticele de sol negricios ce se evidențiau sumbru pe suprafața mercuriană care în general avea o culoare cenușiu-roșcată. Culoare destul de familiară, pentru că semăna cu solul marțian, un amestec de silicați cu adaos de oxid de fier, care îi dădea nuanța roșiatică.

Negrul era cel care provoca uimire. Acolo unde acesta apărea, solul era categoric mai fierbinte, căci negrul absoarbe mai mult căldura solară.

Din alergare, se îndoi și luă de jos un pumn de sol din porțiunile negre, pe care îl cercetă cu privirea. Era sfărâmicios. Putea fi grafit, fier sau sulfat de cupru. Putea fi o mulțime de alte lucruri, dar ar fi fost în stare să parieze că era o varietate impură de sulfat de fier.

În sfârșit se opri în umbra unei stânci ca să facă o evaluare a situației. Aprecie că într-o oră și jumătate parcursese circa douăzeci și patru de kilometri, judecând după faptul că Soarele se ridicase deja aproape în întregime deasupra orizontului. (Oricum, în acele clipe era mai interesat să soarbă din rezerva de mixtură nutritivă lichidă a costumului decât să estimeze distanțele.)

Undeva la stânga sa erau cablurile Proiectului Lumina al lui Mindes. Spre dreapta se aflau altele. Poziția lor exactă nu avea importanță. Acestea acoperea sute de kilometri pătrați, și să rătăcești fără țintă printre ele ca să cauți un sabotor ar fi fost o prostie.

Mindes încercase acest lucru și eșuase. Dacă obiectul pe care îl văzuse fusese într-adevăr sabotorul, se poate să fi fost un avertisment venit din interiorul Cupolei. Mindes nu făcuse nici un secret din faptul că se îndrepta spre partea însorită.

În schimb, Lucky nu suflase o vorbă despre acest lucru, astfel că spera să nu primească nici un avertisment.

Și mai dispunea de o formă de ajutor care-i lipsise lui Mindes. Scoase micul său ergometru din buzunarul în care-l vârâse. Îl ținu în palma făcut căuș în fața sa, în lumina costumului.

Odată activat, ecranul său indicator de culoare roșie se lumină cu o furie incredibilă în momentul în care îl ținu în lumina soarelui. Lucky zâmbi ușor și reglă micul aparat pentru a compensa radiația de înaltă frecvență de la Soare.

Pata luminoasă a indicatorului dispăru.

Apoi, cu răbdare, Lucky ieși în lumină și scană orizontul în toate direcțiile. Unde se afla o sursă de energie atomică în afară de Soare? Găsi, bineînțeles, o indicație dinspre Cupolă, dar lumina indicatoare datorată acelei zone spori în intensitate atunci când îndreptă ergometrul în jos. Centrala energetică a Cupolei era situată la o adâncime de un kilometru și jumătate și avu nevoie de o înclinare de douăzeci de grade ca să obțină indicația maximă din locul unde se afla.

Se întoarse încet, ținând cu delicatețe ergometrul între degetele arătătoare ale ambelor mâini pentru ca materialul opac al costumului să nu blocheze radiația „trădătoare”. Se mai roti o dată și apoi încă o dată încercă din nou.

Nu mai încăpea nici o îndoială!

Lucky privi în direcția în care apăruse acea strălucire și se îndreptă într-acolo. Nu încercă să-și ascundă temerea că poate nu era vorba decât de o zonă cu minereu radioactiv

Zări unul din cablurile lui Mindes la circa un kilometru și jumătate distanță.

Nu era un cablu izolat, ci mai curând o rețea de cabluri, pe jumătate îngropate în sol. Merse de-a lungul lor preț de câteva sute de metri și ajunse la o placă metalică pătrată cu latura de circa 1,20 m și cu suprafața extrem de lucioasă. Reflecta stelele asemenea unei bălți de apă limpede.

Lucky se gândi că dacă s-ar fi plasat într-o poziție corespunzătoare ar fi putut vedea reflexia Soarelui. Sesiză că placa își schimba unghiul de elevație, căpătând o poziție mai apropiată de verticală. Se uită în depărtare ca să vadă dacă poziția ei se modifica în așa fel încât să prindă lumina Soarelui.

Când privi înapoi, rămase uimit. Placa metalică nu mai reflecta lumina ci căpătase o culoare neagră atât de intensă încât se părea că nici toată lumina Soarelui n-ar fi fost în stare s-o lumineze.

Deodată, sub ochii lui, negreala tremură, se destrămă și începu să se fragmenteze.

Era din nou strălucitoare.

O urmări pe parcursul a încă trei cicluri, în vreme ce unghiul de elevație o aducea la o poziție din ce în ce mai apropiată de verticală. Mai întâi o reflexie de o intensitate incredibilă; apoi, o întunecare completă. Lucky își dădu seama că în timpul fazei de înnegrire lumina era absorbită, iar în timpul fazei de strălucire, lumina era reflectată. Alternanța de faze putea fi perfect regulată sau poate că urma o succesiune deliberat neregulată. Nu putea pierde timpul să afle și chiar dac-ar fi avut era îndoielnic că cunoștințele sale de hiperoptică i-ar fi îngăduit să înțeleagă scopul acelei instalații.

Era de presupus că sute sau chiar mii de asemenea pătrate interconectate prin intermediul rețelei de cabluri și alimentate toate de la o micropilă atomică din interiorul Cupolei absorbeau și reflectau lumina într-o manieră prestabilită la diferite unghiuri față de Soare. Probabil că asta, într-un fel oarecare, putea forța energia luminoasă să străbată hiperspațiul într-o manieră controlată.

Și se mai putea presupune că acele cabluri rupte ca și plăcile sparte împiedicau configurația generală să funcționeze corespunzător.

Lucky își încercă din nou ergometrul. Era mult mai strălucitor acum și încă o dată urmări direcția indicată.

Mai strălucitor, și mai strălucitor! Orice-ar fi fost ceea ce urmărea el, era ceva care-și schimba poziția. Sursa aceea de radiații gamma nu avea o

poziție fixă pe suprafața lui Mercur.

Iar asta însemna că nu era doar un afloriment de minereu radioactiv. Era ceva portabil ceea ce îi dădea de înțeles lui Lucky că era vorba de un om sau de ceva aparținând unui om.

Lucky zări mai întâi silueta ca un punct în mișcare, negru pe fondul luminat ca de incendiu al solului. Imaginea i-a apărut după o lungă expunere la Soare, când tocmai căuta un loc umbros în care să stea până când elimina căldura acumulată.

În loc de asta, acum se pomeni că își accelerează înaintarea. Aprecie că temperatura din afara costumului său nu atinsese încă punctul de fierbere al apei. Din fericire, în interior era mult mai scăzută.

Se gândi sumbru: „Dacă Soarele ar fi deasupra capului și nu la orizont, nici măcar aceste costume n-ar mai fi de nici un folos”.

Silueta nu-i dădu nici o atenție. Își continuă propriul drum, pașii pe care-i făcea demonstrând că nu avea nici pe departe îndemânarea lui Lucky în a se descurca cu gravitația scăzută. Totuși, în ciuda stângăciei mișcărilor, reușea să devoreze spațiul.

Nu purta costum izolant. Chiar și de la mare distanță, suprafața expusă privirii lui Lucky era evident una metalică.

Lucky se opri pentru scurt timp la umbra unei stânci, dar se forță să iasă iar în teren deschis înainte de a fi avut timp să se răcească suficient.

Silueta părea neafectată de căldură. Cel puțin în timpul cât Lucky a urmărit-o n-a schițat nici un gest de a se adăposti la umbră, deși a trecut foarte aproape de câteva zone umbroase.

Lucky dădu din cap gânditor. Totul se potrivea perfect.

își mări viteza. Căldura începuse aproape să capete consistență: o simțea ca pe ceva palpabil. Dar acum mai avea doar câteva clipe.

Renunțase la salturile de înălțime joasă. Își concentra toată forța musculară în salturi lungi, de câte patru metri.

Strigă:

– Hei, tu de-acolo! Întoarce-te!

Rosti cuvintele cu toată autoritatea pe care o putea aduna în glas, sperând ca celălalt să-i poată recepționa semnalul radio și să nu fie nevoit să se rezume la limbajul semnelor.

Încet, silueta se întoarse iar nările lui Lucky se lărgiră într-o expresie de satisfacție calmă. Cel puțin, până în acel moment, gândurile i se adevereau,

căci silueta nu era un om – nu avea absolut nimic uman!

Sabotor!

Silueta era înaltă, chiar mai înaltă decât Lucky. Avea de fapt peste doi metri înălțime și avea o statură impozantă. Tot ce se putea vedea cu ochiul liber era metal lucios, care reflecta lumina acolo unde cădeau razele Soarelui și avea un aspect întunecat acolo unde razele solare nu ajungeau.

Dar dincolo de învelișul metalic nu era un trup din carne și sânge, ci doar și mai mult metal, angrenaje, țevi, o micropilă care alimenta silueta cu energie nucleară și producea radiațiile gamma pe care Lucky le detectase cu ergometrul său de buzunar.

Membrele arătării erau monstruoase și stătea în fața lui Lucky cu picioarele crăcănate. În loc de ochi avea două celule fotoelectrice care emiteau o lumină roșu-închis. Gura era o tăietură practicată în metalul din partea joasă a feței.

Era un om mecanic, un robot, și lui Lucky nu-i trebui mai mult de o privire ca să știe că nu era un robot de fabricație terestră. Pământul inventase robotul pozitronic, dar nu construise niciodată un model ca ăsta.

Lucky spuse:

– Nu pot auzi sunetele în vid, robotule!

Vorbise autoritar, știind că era esențial să sublinieze din primele clipe faptul că era un om și, prin urmare, un stăpân.

– Pornește stația radio

Și deodată, deși gura robotului rămase nemișcată, o voce se auzi în receptorul lui Lucky, aspră și neplăcută auzului, cuvintele fiind nefiresc distanțate în timp:

– Ce treabă aveți, domnule? De ce vă aflați aici?

– Nu-mi pune întrebări, spuse Lucky. De ce ești tu aici?

Un robot nu putea spune decât adevărul.

– Am primit ordinul de a distruge anumite obiecte situate la anumite intervale.

– Cine ți-a dat ordinul?

– Am primit ordinul să nu răspund la această întrebare.

– Ești fabricat pe Sirius?

– Am fost construit pe una din planetele Confederației Siriene.

Lucky se încruntă. Vocea creaturii era de-a dreptul neplăcută.

Puținii roboți de fabricație terestră pe care Lucky avusese prilejul să-i vadă în laboratoarele experimentale fuseseră echipați cu dispozitive vocale care, prin sunet direct sau prin intermediul undelor radio, păreau la fel de plăcute și naturale precum vocea unui om cultivat. Cu siguranță că siriusienii ar fi îmbunătățit această caracteristică.

Mintea lui Lucky trecu imediat la o problemă mai presantă. El spuse:

– Trebuie să găsesc o zonă umbroasă. Vino cu mine.

– Te voi conduce spre cea mai apropiată umbră, spuse robotul imediat, pornind imediat în mers săltat, picioarele sale metalice mișcându-se cu o oarecare neregularitate.

Lucky porni în urma arătării. Nu avea nevoie să fie condus ca să ajungă la umbră, dar rămase în urmă ca să poată urmări mersul robotului.

Ceea ce de la distanță i se păruse a fi un mers stângaci, de la apropiere se vădea a fi un șchiopătat pronunțat. Mersul șchiopătat și glasul aspru erau două imperfecțiuni la acest robot a cărui înfățișare exterioară dădea impresia unei magnifice minuni mecanice.

Îl frapă cu tărie gândul că era posibil ca robotul să nu fi fost reglat pentru căldura și radiația de pe Mercur. Probabil că expunerea la radiații îl deteriorase. Omul de știință din Lucky simți o undă de regret la acest gând. Robotul era prea frumos ca să merite o asemenea soartă.

Privi mașinăria cu admirație. Sub craniul masiv din oțel cromat se afla un ovoid delicat dintr-un compus spongios glatină-iridiu având aproximativ dimensiunile creierului uman. În interiorul lui, cvadrilioane de cvadrilioane de pozitroni luau viață și dispăreau în intervale de milionimi de secundă. Pe parcursul apariției și al dispariției lor, pozitronii urmau trasee prestabilite care duplicau, într-o manieră simplificată, celulele responsabile cu gândirea ale creierului omenesc.

Inginerii calculaseră acele trasee pozitronice astfel încât să fie favorabile omenirii și în ele proiectaseră „cele trei legi ale roboticii”.

Prima Lege spunea că un robot nu putea face rău unei ființe omenești sau să permită să i se facă rău. Nimic nu avea prioritate față de acest precept. Nimic nu i se putea substitui.

A Doua Lege spunea că un robot trebuie să se supună ordinelor cu excepția celor care ar încălca Prima Lege.

A Treia Lege îngăduia unui robot să se protejeze, cu condiția ca Prima și A Doua Lege să nu fie încălcate.

Lucky ieși din scurta sa reverie atunci când robotul se împiedică și aproape căzu. Nu se vedea nici o neregularitate a solului pe care Lucky să o poată vedea, nici o groapă înșelătoare care să fi putut provoca incidentul. Dacă ar fi existat așa ceva, o dungă de umbră neagră ar fi semnalat-o.

În acel punct, solul era neted ca-n palmă. Pasul robotului se frânsese pur și simplu fără nici un motiv și îl aruncase într-o parte. Robotul își reveni după ce se agită frenetic un timp. Apoi își reluă mersul către umbră, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lucky își zise: „Hotărât lucru, e în stare proastă de funcționare".

Intrară în zona umbroasă împreună și Lucky își aprinse lumina costumului, după care spuse:

– Nu faci bine că distrugi echipamente utile. Faci rău oamenilor.

Pe fața robotului nu se citea nici o emoție; nici nu s-ar fi putut să apară. Nici în vocea sa nu se simți vreo emoție când spuse:

– Mă supun ordinelor.

– Asta e A Doua Lege, spuse cu severitate Lucky. Nu te poți supune unor ordine care fac rău unor ființe omenești. Asta ar însemna să încalci Prima Lege.

– Nu am văzut nici un om. Nu am făcut rău nimănui.

– Ai făcut rău unor oameni pe care nu i-ai văzut. Îți spun eu asta.

– Nu am făcut rău nici unui om, replică robotul cu încăpățânare iar Lucky se încruntă la auzul repetiției lipsite de rațiune. În pofida înfățișării lustruite, probabil că nu era un model prea avansat.

Robotul continuă:

– Am primit instrucțiuni să evit oamenii. Am fost avertizat când au venit oamenii, dar nu am fost avertizat în privința ta.

Lucky privi dincolo de umbră la peisajul mercurian scânteietor, roșcat și cenușiu în cea mai mare parte, dar pătat de o zonă întinsă de material sfărâmicios de culoare neagră care părea a fi extrem de obișnuit în această regiune a planetei. Se gândi la Mindes care zărise robotul de două ori (relatarea lui căpăta sens acum) și îl pierduse atunci când încercase să se apropie. Din fericire, propria sa invazie secretă a părții însorite în combinație cu folosirea ergometrului fuseseră încununate de succes.

Lucky spuse pe neașteptate și pe un ton care nu dădea drept la replică:

– Cine te-a avertizat să eviți oamenii?

Lucky nu se aștepta cu adevărat să-l ia prin surprindere pe robot, gândindu-se că mintea unui robot este totuși o mașinărie. Nu poate fi păcălită, așa cum nu poți „păcăli” lumina unui costum spațial să se aprindă ducând mâna la întrerupător și prefăcându-te că ai închis contactul.

Robotul spuse:

– Am primit instrucțiuni să nu răspund la această întrebare.

Apoi, cu încetineală, de parcă ar fi pronunțat cuvintele împotriva voinței sale, robotul adăugă:

– Nu doresc ca tu să îmi mai pui astfel de întrebări. Ele mă tulbură.

Lucky își spuse: „încălcarea Primei Legi ar fi și mai tulburătoare”.

Cu pași măsurați, ieși din umbră la lumina soarelui, apoi îi spuse robotului care venea în urma lui:

– Care e numărul tău de serie?

– RL-726.

– Foarte bine, RL-726, înțelegi că eu sunt un om?

– Da.

– Nu sunt echipat ca să suport căldura soarelui de pe Mercur.

– Nici eu, zise robotul.

– Mi-am dat seama de asta, spuse Lucky gândindu-se la felul cum robotul fusese cât pe-aci să cadă cu câteva minute mai devreme. Cu toate acestea, un om este mult mai slab echipat pentru așa ceva decât un robot. Înțelegi acest lucru?

– Da.

– Acum, ascultă-mă. Vreau să-ți încetezi activitățile distructive și vreau să-mi spui cine ți-a ordonat să distrugi echipamentul.

– Am primit instrucțiuni...

– Dacă nu mi te supui, spuse Lucky cu glas tare, voi rămâne aici în lumina soarelui până când voi fi ucis iar tu vei fi încălcat Prima Lege, deoarece ai permis ca eu să fiu omorât deși ai fi putut să împiedici acest lucru.

Lucky așteptă cu inima strânsă. Declarația unui robot nu putea fi acceptată ca dovadă, firește, în orice tribunal, dar l-ar fi asigurat că se află pe calea cea bună dacă i-ar fi spus ceea ce se aștepta să audă de la el.

Dar robotul nu spuse nimic. Ezita. Un ochi clipi pe neașteptate (încă o imperfecțiune!) apoi se trezi la viață. Se auzi mai întâi un țipăt strident, apoi un mormăit ca de bețiv:

– Te voi transporta la loc sigur.

– Mă voi opune și vei fi nevoit să-mi faci rău. Dacă-mi răspunzi la întrebare, mă voi întoarce de bună voie la umbră, și astfel îmi vei fi salvat viața fără să mi se întâmple nimic rău.

Tăcere.

Lucky spuse:

– Ai de gând să-mi spui cine ti-a ordonat să distrugi echipamentul?

Deodată robotul făcu un salt înainte, oprindu-se la o jumătate de metru de Lucky.

– Ți-am spus să nu îmi mai pui această întrebare.

Mâinile se ridicară ca și cum ar fi vrut să-l apuce pe Lucky dar nu-și duseră mișcarea până la capăt.

Lucky privea cu severitate dar fără să-și facă griji. Un robot nu putea face rău unei ființe omenești.

Dar iată că pe neașteptate robotul ridică una din acele mâini puternice și o duse la cap într-un gest care semăna izbitor de mult cu cel al unui om suferind de o durere de cap.

Durere de cap!

Un gând brusc își făcu loc în mintea lui Lucky. Pe Marea Galaxie! Fusese orb! Dăduse dovadă de o orbire prostească, de-a dreptul criminală!

Nu picioarele robotului funcționau prost, nici vocea lui și nici ochii. Cum ar fi putut căldura să le afecteze? Însuși creierul pozitronic era cel care fusese afectat, nu avea cum să fie altfel. Acesta fusese expus direct la căldura și radiațiile soarelui mercurian pentru cât timp? Câteva luni?

Creierul acela era deja parțial deteriorat, de bună seamă.

Dacă robotul ar fi fost o ființă omenească, s-ar fi putut spune despre el că se afla într-una din etapele unei căderi psihice. Sau că se afla într-o fază incipientă de nebunie.

Un robot nebun! Adus în pragul nebuniei de căldură și radiație!

Cât de valabile mai puteau rămâne cele trei legi ale roboticii într-un creier pozitronic deteriorat?

Iar acum Lucky Starr stătea în fața robotului și îl amenința cu propria sa moarte, în vreme ce același robot, aproape nebun, se apropia de el cu brațele întinse.

însăși dilema în care Lucky îl plasase pe robot ar fi putut să-i agraveze nebunia.

Prudent, Lucky bătu în retragere, zicând:

– Te simți bine?

Robotul nu-i răspunse. Pașii săi se iuțiră.

Lucky se gândi: „Dacă e gata să încalce Prima Lege, înseamnă că e în pragul unei descompuneri complete. Un creier pozitronic ar trebui să fie făcut bucăți ca să fie capabil de așa ceva”.

Totuși, pe de altă parte, robotul rezistase luni întregi. Putea să mai reziste probabil alte câteva luni.

Vorbi încercând cu disperare să întârzie deznodământul și căutând să mai câștige ceva timp pentru a gândi. Spuse:

– Te doare capul?

– Doare? spuse robotul. Nu înțeleg semnificația cuvântului.

Lucky spuse:

– Mi-e din ce în ce mai cald. Ar fi mai bine să ne retragem la umbră.

Nu mai putea fi vorba de a se lăsa să moară de căldură. Se retrase pe jumătate alergând.

Vocea robotului se auzi bubuind:

– Mi s-a spus să împiedic orice interferență cu ordinele care mi s-au dat.

Lucky se întinse după blaster și oftă. Ar fi fost mare păcat dacă ar fi fost obligat să distrugă robotul. Era o realizare măreață a omului, iar Consiliul ar fi putut trage foloase cercetându-i caracteristicile tehnice. Și îi repugna să-l distrugă fără măcar să fi obținut informația dorită. Lucky spuse:

– Oprește-te în locul în care te afli.

Brațele robotului se mișcară spasmodic în încercarea de a-l prinde și Lucky scăpă ca prin urechile acului sărind într-o parte, profitând din plin de gravitația scăzută de pe Mercur.

Dacă ar fi reușit să se strecoare la umbră; dacă robotul l-ar fi urmat până acolo...

Poate că răcoarea ar fi calmat traseele pozitronice deranjate. Poate se îmblânzea, poate devenea mai rezonabil și Lucky ar fi fost scutit de necesitatea de a-l distruge.

Lucky se feri din nou și robotul trecu încă o dată pe lângă el, picioarele sale metalice ridicând pietrișul negru care cădea imediat înapoi pe sol, întrucât Mercur nu avea o atmosferă care să-l țină cât de cât suspendat. Era o confruntare stranie, pașii omului și ai robotului rămânând neauziți în vidul cosmic.

Lucky căpătă un dram de încredere. Mișcările robotului deveniseră mai bruște. Controlul său asupra angrenajelor și releelor care-i dirijau membrele era imperfect și gradul de imperfecțiune sporea de la o clipă la alta.

Și totuși robotul făcea o tentativă evidentă de a-l scoate din umbră. În mod categoric și fără nici o umbră de îndoială încerca să-l ucidă.

Cu toate acestea, Lucky nu se putea hotărî să folosească blasterul.

Se opri brusc în loc. Robotul se opri și el. Se aflau față în față, la un metru și jumătate distanță, pe peticul negru de sulfură de fier. Culoarea neagră parcă făcea căldura și mai mare și Lucky simți cum îl cuprinde slăbiciunea. Robotul stătea amenințător între Lucky și umbră.

Lucky spuse:

– Dă-te la o parte din calea mea.

Îi venea greu să vorbească.

Robotul spuse:

– Mi s-a spus să împiedic orice interferență cu ordinele care mi s-au dat. Tu te-ai amestecat unde nu trebuia.

Lucky nu mai avea de ales. Își făcuse un calcul greșit. Niciodată nu-i trecuse prin cap să pună la îndoială valabilitatea celor trei legi ale roboticii, indiferent de circumstanțe. Înțelesese prea târziu adevărul, iar greșelile sale de raționament îl aduseseră la următoarea situație: pericolul în care se afla propria sa viață și necesitatea de a distruge un robot.

Ridică blasterul cu tristețe.

Și aproape imediat își dădu seama că din nou calculase greșit. Lăsase prea mult timp să treacă și acumularea de căldură și oboseală făcuse din corpul său o mașină la fel de imperfectă ca și cea a robotului. Brațele sale se ridicară cu încetineală și pentru mintea și vederea sa obosită robotul părea să aibă proporții duble.

Robotul se mișcă iute și de data asta corpul obosit al lui Lucky nu reuși să reacționeze suficient de rapid. Blasterul îi fu smuls din mână și zbură cât colo. Brațul lui Lucky fu prins în strânsoarea mâinii metalice, în vreme ce celălalt braț metalic îi cuprinse talia.

Nici în cele mai favorabile împrejurări Lucky nu ar fi putut să se opună mușchilor de oțel ai omului mecanic. Nici o ființă omenească nu ar fi putut. Acum simțea că-i dispăruse orice capacitate de rezistență. Simțea numai căldura.

Robotul îl strânse pe Lucky și mai tare, îndoindu-l pe spate ca pe o păpușă de cârpe. Lucky se gândi ca prin ceață la slăbiciunea structurală a costumului izolant. Poate că un costum spațial obișnuit l-ar fi protejat față de forța robotului. Dar un costum izolant nu putea face asta. În orice clipă, o secțiune a sa se putea îndoi și ceda.

Lucky își agită fără speranță brațul rămas liber, zgâriind cu degetele pietrișul negru de jos.

Un gând îi trecu fulgerător prin minte. Încercă cu disperare să-și coordoneze mușchii într-o ultimă tentativă de a scăpa de moartea inevitabilă în mâinile unui robot nebun.

Preludiul unui duel

Situația critică a lui Lucky era ca o reflectare în oglindă Ia problemele cu care se confruntase Bigman cu câteva ore mai devreme. Viața lui Bigman fusese pusă în pericol nu de căldură, ci de îngheț. Era prins în strânsoarea unor „funii" din piatră la fel de ferm cum era prins Lucky în strânsoarea de metal a robotului. Într-o anumită privință, totuși, situația lui Bigman mai păstra o speranță. Mâna lui amorțită se prinsese cu disperare de blasterul înțepenit în mâna lui Urteil.

Iar blasterul începea să se miște. De fapt, se desprinse atât de brusc încât nu lipsi mult ca degetele înghețate ale lui Bigman să-l scape.

– Pe nisipurile de pe Marte! bombăni el și ținu strâns arma.

Dac-ar fi știut unde se afla un punct vulnerabil al tentaculelor, dacă ar fi putut trage în orice parte a acelor tentacule fără să-l ucidă pe Urteil sau pe el însuși, problema lui ar fi fost simplă. Dar așa, nu-i mai rămânea decât să meargă la risc.

Reglă cu stângăcie butonul de intensitate, apăsându-l în jos. Se simțea cuprins de somnolență, ceea ce era un semn rău. Trecuseră câteva minute de când nu mai auzise nici un semn de viață de la Urteil.

Scăzuse la minim intensitatea. Încă ceva: trebuia să ajungă la activator cu degetul arătător, fără să scape arma.

Pe Spațiu! Nu trebuia să scape blasterul!

Degetul lui arătător atinse punctul potrivit și apăsă.

Blasterul se încălzi. Putea să-și dea seama de asta după strălucirea roșie întunecată a rețelei de pe țeava armei. Asta era rău pentru rețea, căci un blaster nu era conceput pentru a fi folosit ca armă termică, dar nu mai conta.

Cu puterea care-i mai rămăsese, Bigman aruncă blasterul cât de departe putu.

Avu în acel moment impresia că realitatea oscilă preț de o clipă, ca și cum s-ar fi aflat la limita inconștienței.

Deodată simți primul undă de căldură, un firicel firav de căldură trimis spre corpul său de instalația termică a costumului și scoase un strigăt slab de bucurie. Căldura era suficientă pentru a-i semnala că energia nu mai era absorbită direct în corpurile lacome ale tentaculelor consumatoare de căldură.

Își mișcă brațele. Ridică un picior. Erau libere. Tentaculele dispăruseră.

Lumina de la costum se aprinse și văzu cu claritate locul unde fusese aruncat blasterul. Locul, dar nu și blasterul. Acolo unde ar fi trebuit să se afle arma nu se vedea decât o masă cenușie de tentacule încâlcite, care se mișcau cu lentoare.

Tremurând din toate încheieturile, Bigman smulse blasterul lui Urteil, fixându-l la intensitate minimă și aruncându-l dincolo de poziția primului. Asta ar fi ținut departe creatura dacă energia primului s-ar fi epuizat.

Bigman spuse cu nerăbdare în glas:

– Hei, Urteil. Mă auzi?

Nu primi nici un răspuns.

Cu forțele care-i mai rămăseseră, trase după el silueta îmbrăcată în costum. Lumina de la costumul lui Urteil licări, și indicatorul de la unitatea energetică arăta că nu se golise complet. Temperatura din interiorul costumului acestuia ar fi trebuit să revină rapid la normal.

Bigman chemă Cupola. În acele momente, nu mai era posibilă nici o altă decizie. În starea de slăbiciune în care se aflau, cu rezervele de energie diminuate, o nouă întâlnire cu formele de viață mercuriene le-ar fi adus moartea. Și va reuși el cumva să protejeze poziția lui Lucky?

Oamenii au ajuns la ei surprinzător de repede.

După ce bău două cești de cafea și se delectă cu o masă caldă, înconjurat de lumina și căldura Cupolei, Bigman putea acum să vadă recentele evenimente terifiante într-o perspectivă corespunzătoare. Devenise deja o amintire neplăcut.

Doctorul Peverale îi dădea târcoale cu o atitudine care era pe jumătate cea a unei mame grijulii, pe jumătate cea a unui bătrân neliniștit. Părul lui cenușiu era răvășit.

– Ești sigur că totul e în regulă, Bigman? Nici un fel de efecte negative?

– Mă simt minunat. Mai bine ca niciodată, insistă Bigman. Problema e, doctore, ce face Urteil?

– S-ar părea c-o să fie bine. Vocea astronomului deveni mai rece. Doctorul Gardoma l-a consultat și ne-a dat vești încurajatoare despre starea sa.

– Bun, zise Bigman aproape cu satisfacție.

Doctorul Peverale spuse cu oarecare surprindere:

– Te preocupă starea lui?

– Cred și eu, doctore. Am planuri pentru el.

Doctorul Hanley Cook intră în cameră, aproape tremurând de agitație.

– Am trimis oameni în mine ca să vedem dacă putem surprinde vreo creatură. Au luat cu ei elemente de încălzire. Știți, ca o momeală pentru pești.

Și, întorcându-se spre Bigman, adăugă:

– Ai avut noroc că ai scăpat.

Bigman se arătă ofensat și spuse cu voce pițigăiată:

– N-a fost noroc, a fost inteligență. M-am gândit că cel mai mult le place căldura pură și le-am dat-o.

Doctorul Peverale plecă, dar Cook rămase și începu să vorbească despre creaturi, mergând agitat prin încăpere și făcând tot felul de speculații.

– Închipuiește-ți! Vechile povești despre moartea prin congelare în mine erau adevărate! Sută la sută adevărate! Numai când te gândești! Niște tentacule din piatră acționând ca niște bureți de căldură, absorbind energia oriunde reușesc să stabilească contactul. Ești sigur pe descrierea pe care ai făcut-o, Bigman?

– Bineînțeles că sunt sigur. Când ai să prinzi una, o să te convingi.

– Ce descoperire!

– Cum se face că n-au mai fost descoperite până acum? întrebă Bigman.

– După spusele tale, ele se contopesc cu mediul înconjurător. Mimetism de protecție. Pe urmă, ele atacă doar oameni izolați.

Cook începu să vorbească mai repede, cu mai multă însuflețire, frământându-și degetele.

– Poate că e vorba de un soi de instinct, o inteligență rudimentară care le ține ascunse vederii. Sunt sigur de asta'. Este un gen de inteligență care le ține departe de noi. Ele știu că nu sunt în siguranță decât în întuneric, așa că atacă doar oameni izolați, neînsoțiți. Pe urmă, timp de vreo treizeci de ani, în mine n-a mai apărut nici un om.' Prețioasele lor nuclee de căldură neobișnuită au dispărut și totuși nu s-au lăsat sufocate de tentația de a invada Cupola. Dar când în cele din urmă oamenii au apărut din nou în mine, acea tentație s-a dovedit prea mare și una dintre creaturi a atacat,, deși era vorba de doi oameni, nu de unul singur. Asta le-a fost fatal. În felul acesta au fost descoperite.

– De ce nu se duc pe partea însorită a planetei dacă vor energie și dacă sunt atât de inteligente precum zici? întrebă Bigman.

– Poate că acolo e prea cald, spuse imediat Cook.

– S-au repezit la blaster și era aproape incandescent.

– Poate că partea însorită este prea încărcată de radiații dure. S-ar putea să nu fie adaptate la asta. Sau poate că există o altă specie de asemenea creaturi pe partea însorită. De unde să știm? Poate că cele de pe partea întunecată trăiesc de pe urma minereurilor radioactive și a luminii coronare.

Bigman săltă din umeri. Asemenea speculații i se păreau neprofitabile.

Gândurile lui Cook părură să se schimbe și ele. Privi gânditor la Bigman, frecându-și ritmic bărbia cu degetul.

– Vasăzică, i-ai salvat viața lui Urteil

– Exact.

– Poate că e mai bine așa. Dacă Urteil ar fi murit, ar fi dat vina pe tine. Senatorul Swenson v-ar fi făcut viața amară și ție, și lui Starr și Consiliului. Indiferent ce explicație ai fi dat, ai fi fost acolo când Urteil a murit iar Swenson n-ar fi avut nevoie de mai mult.

– Ascultă, zise Bigman foindu-se neliniștit, când o să ajung să-l văd pe Urteil?

– În momentul în care doctorul Gardoma o să spună că poți să-l vezi.

– Atunci, ia legătura cu el prin cablu și zi-i să spună că pot.

Privirea lui Cook rămase fixată pe micul marțian.

– Ce-ai de gând?

Și întrucât Bigman trebuia să facă aranjamente legate de gravitație, el îi explică lui Cook o parte din planul său.

Doctorul Gardoma deschise ușa și îi făcu semn din cap lui Bigman că poate intra.

– E la dispoziția ta, Bigman, spuse el în șoaptă. Eu nu-l vreau.

Ieși din încăpere și Bigman și Urteil rămaseră din nou singuri, față în față.

Jonathan Urteil era ușor palid în locurile unde barba nerasă nu-i acoperea fața, dar ăsta era singurul semn care-i trăda zbuciumul interior. Își întinse buzele într-un rânjet sălbatic.

– Sunt întreg, dacă asta ai venit să vezi.

– Da, de-aia am venit. Și totodată să-ți pun o întrebare. Mai ai în cap tâmpenia aia despre Lucky că ar organiza o falsă bază siriusiană în mine?

– Am de gând s-o dovedesc.

– Uite ce e, ticălosule, știi bine că e o minciună, iar tu vei falsifica dovezile dacă vei putea. Ai să le falsifici. Acum nu mă aștept să cazi în

genunchi și să-mi mulțumești că ți-am salvat viața...

– O clipă! Încet, fața lui Urteil se înroși. Tot ce-mi amintesc e că chestia aia m-a luat prin surprindere. A fost un accident. După aceea, nu știu ce s-a întâmplat. Ceea ce spui tu n-are nici un sens pentru mine.

Bigman țipă de-a dreptul furios:

– Bulgăre de praf cosmic ce ești, ai strigat după ajutor!

– Ai martori? Nu-mi amintesc nimic.

– Și cum crezi c-ai scăpat?

– Nu cred nimic. Poate că arătarea a plecat singură. Poate că n-a fost nimic. Poate că am fost lovit de o cădere de pietre și n-am mai știut nimic. Dac-ai venit aici așteptându-te să-ți plâng pe umăr și să-ți promit c-am să-ți cruț prietenul, o să suferi o dezamăgire. Dacă nu mai ai nimic altceva de spus, la revedere.

– Uiți ceva, Urteil, spuse Bigman. Ai încercat să mă ucizi.

– Ai martori? Acum, dacă nu pleci, am să-mi umflu obrajii și-o să te zbor de-aici, piticanie!

Bigman rămase calm, dând dovadă de un adevărat eroism.

– Am să-nchei un târg cu tine, Urteil. Ai proferat toate amenințările care ți-au trecut prin minte numai pentru că ești cu un centimetru mai înalt decât mine și cu un kilogram mai greu, dar te-ai târât în genunchi cu singura ocazie când m-am dat la tine.

– Da, sigur, când tu aveai un cuțit energetic iar eu eram neînarmat. Nu uita acest amănunt.

– Iar eu spun că ești laș. Hai să ne luptăm acum. Fără arme. Sau ești prea slăbit?

– Prea slăbit pentru tine? Nici dac-aș sta doi ani în spital și tot n-aș fi prea slab pentru tine!

– Atunci luptă-te! În fața martorilor! Putem folosi spațiul din sala generatorului electric. Am aranjat asta cu Hanley Cook.

– Cook trebuie că te urăște. Și ce-a zis Peverale?

– Nu l-a întrebat nimeni. Și Cook nu mă urăște.

– Părea tare dornic să-ți facă felul. Dar nu cred c-am să-i dau această satisfacție. De ce m-aș lupta cu un chil jumate de piele și vânt?

– Ești laș?

– Am zis, de ce? Ai spus că vrei să-ncheiem o înțelegere.

– Exact. Dacă câștigi, eu n-am să suflu o vorbă despre ce s-a-ntâmplat în mine, ce s-a întâmplat cu adevărat. Dacă învinge eu, lași în pace Consiliul.

– Ce mai înțelegere! Și de ce mi-aș face eu griji despre orice ai putea spune despre mine?

– Nu ți-e frică să pierzi, nu-i așa?

– Pe spațiu!

Exclamația era suficientă prin ea însăși.

Bigman spuse:

– Și atunci?

– Probabil că mă crezi un prost. Dacă mă lupt cu tine în fața martorilor, voi fi acuzat de crimă. Dacă-mi pun un deget pe tine, te-am făcut chisăliță. Du-te și găsește-ți altă metodă de sinucidere.

– Bun. Cu cât ești mai greu decât mine?

– Cu vreo cincizeci de kilograme, spuse disprețuitor Urteil.

– Cincizeci de kilograme de grăsime, pufni Bigman și fața-i liliputană se strâmbă într-o grimasă feroce. Să-ți spun o chestie. Hai să luptăm la gravitația planetei Mercur. Asta îți dă un avantaj de douăzeci de kilograme. Și-ți păstrezi avantajul inerției. Ți se pare corect?

– Pe spațiu, zise Urteil, mi-ar plăcea să-ți ard una numai așa, ca să-ți lipesc gura aia mare peste fața aia nenorocită!

– Uite că ți se oferă șansa. Ne-am înțeles?

– Pe Pământ, ne-am înțeles! Am să-ncerc să nu te ucid, dar asta e tot ce pot să fac. Ai căutat-o cu lumânarea.

– Corect. Acum să mergem. Să mergem.

Și Bigman era atât de nerăbdător încât începu să țopăie în timp ce vorbea, făcând și câteva mișcări de antrenament cu pumnii. De fapt, atât de mare era dorința sa de a purta acest duel încât nici o clipă nu se gândi la Lucky și nici nu avu vreun presentiment al dezastrului. N-avea de unde să știe că, cu câtva timp în urmă, Lucky luptase într-un duel mai periculos decât cel pe care-l propunea acum Bigman.

Nivelul de alimentare cu energie avea generatoare uriașe și echipament greu, dar mai dispunea și de un spațiu adecvat întrunirilor personalului. Era cea mai veche parte a Cupolei. În primele zile, înainte ca primul puț de mină să fie săpat în solul mercurian, primii ingineri constructori dormiseră pe paturi de campanie în spațiul dintre generatoare. Chiar și acum acel spațiu era folosit pentru proiecțiile de filme tridimensionale.

Acum era folosit ca ring, iar Cook, împreună cu alți cinci-șase tehnicieni, stăteau pe margine, neștiind ce să creadă.

– Numai atâți? întrebă Bigman.

– Mindes și oamenii lui sunt pe partea însorită a planetei, răspunse Cook. Mai sunt zece oameni în mine care caută funiile tale de piatră, iar restul supraveghează instrumentele.

Se uită cu oarecare teamă la Urteil și spuse:

– Ești sigur că știi ce faci, Bigman?

Urteil era gol până la brâu. Avea pieptul și umerii acoperiți e un păr des și își mișca mușchii cu o bucurie de atlet.

Bigman privi cu indiferență în direcția adversarului său.

– Totul e pus la punct în legătură cu gravitația?

– Avem totul pregătit la semnal. Am aranjat controalele în așa fel încât restul Cupolei să nu fie afectat. Urteil a fost de acord?

– Firește, spuse Bigman zâmbind. Totul e-n regulă amice.

– Așa sper și eu, spuse cu fervoare Cook.

Se auzi glasul lui Urteil:

– Când începem?

Apoi, privind în jur la micul grup de spectatori, întrebă:

– Are cineva curajul să parieze pe maimuță?

Unul dintre tehnicieni se uită la Bigman cu un rânjet stingher. Bigman, care între timp se dezbrăcase și el până la brâu, arăta surprinzător de vânos, dar diferența de gabarit dădea confruntării o aparență grotescă.

– Nu se fac pariuri aici, spuse tehnicianul.

– Sunteți gata? strigă Cook.

– Eu sunt gata, anunță Urteil.

Cook își umezi buzele palide și acționă comutatorul principal. Se auzi o schimbare de tonalitate în huruitul monoton al generatoarelor.

Bigman se clătină din cauza pierderii bruște de greutate. La fel pățiră și ceilalți. Urteil se împiedică dar își reveni rapid și avansă cu grație în mijlocul spațiului liber. Nu se obosi să-și ridice brațele ci rămase în așteptare, într-o postură de relaxare completă.

– Dă-i drumul, gânganie, spuse el.

În ceea ce-l privea, Bigman înainta cu mișcări delicate ale picioarelor, care se translatau în pași lenți și grațioși, de parcă s-ar fi aflat pe arcuri.

Și într-un fel așa era. Gravitația de la suprafața lui Mercur era aproape exact aceeași ca și gravitația de pe suprafața marțiană, ceea ce-l făcea să se simtă ca acasă. Ochii săi calmi, cenușii, priveau cu intensitate, urmărind fiecare unduire a corpului lui Urteil, fiecare încordare neașteptată a vreunui mușchi atunci când să se străduia să-și mențină poziția verticală.

Greșelile de calcul chiar și în menținerea propriului echilibru erau inevitabile atunci când te mișcai într-o gravitație cu care nu erai obișnuit.

Bigman se mișcă pe neașteptate, mișcându-se de pe un picior pe celălalt și dintr-o parte în alta într-o mișcare fragmentată care era în același timp complet derutantă și amuzantă.

– Ce-i asta? urlă exasperat Urteil. Un vals marțian?

– Ceva de genul ăsta, spuse Bigman. Întinse brațele lateral și apoi îl izbi într-o parte pe Urteil cu un pocnet răsunător, făcând matahala să se clatine.

Se auzi un suspin din mulțime și un strigăt:

– Hei, băiete!

Bigman rămase pe loc, cu mâinile în șolduri, așteptând ca Urteil să-și recapete echilibrul.

Urteil reuși acest lucru în câteva secunde, dar acum pe o parte a corpului se lăfăia o pată roșie urâtă, iar pe fiecare obraz îi apăruseră pete și mai urâte.

Își aruncă cu forță brațul înainte, cu palma pe jumătate desfăcută, ca și cum o plesnitură ar fi fost de ajuns ca să alunge pe totdeauna această insectă dăunătoare.

Dar lovitura își continuă traiectoria, trăgându-l și pe Urteil după ea. Bigman eschivase, lăsând un spațiu de câțiva milimetri între el și brațul în mișcare, cu aprecierea sigură a unui corp perfect coordonat. Eforturile lui Urteil de a-și opri mișcarea indusă de inerție îl dezechilibrară serios, aducându-l înapoi spre Bigman.

Bigman își puse piciorul pe turul pantalonilor lui Urteil și-l împinse ușor. Reculul îl făcu să țopăie înapoi în celălalt picior, dar Urteil căzu lent pe față într-o mișcare cu încetinitorul grotescă.

De pe laturi se auzi un hohot neașteptat de râs.

Unul dintre spectatori strigă:

– M-am răzgândit, Urteil. Pariez.

Urteil nu dădu semne că ar fi auzit provocarea. Era din nou față-n față cu Bigman și din colțul buzelor sale groase un firicel de salivă lipicioasă își croia drum în jos spre colțul bărbiei.

– Creșteți gravitația! urlă el răgușit. Aduceți-o la normal!

– Ce-ai pățit, butoiaș? îl întrebă batjocoritor Bigman. Nu-ți ajunge un handicap de douăzeci de kilograme?

– Am să te omor! Am să te omor! urlă Urteil.

– Hai, îndrăznește!

Bigman își depărta brațele de trup, parcă invitându-l batjocoritor.

Dar Urteil nu-și pierduse întru totul rațiunea. Se mișcă în jurul lui Bigman, șchiopătând ușor, și spuse:

– O să-mi recapăt eu picioarele de la gravitație normală, gânganie, și de oriunde te voi apuca am să smulg o bucată din tine.

– Hai, apucă-mă!

Dar printre oamenii care urmăreau duelul se așternuse o tăcere stingheră. Urteil era ca un butoi dezechilibrat, cu picioarele crăcănate și brațele bătând frenetic aerul. Își menținea echilibrul, adaptându-se la ritmul gravitației.

Prin comparație, Bigman era un lujer zvelt. Poate că era grațios și sigur pe el ca un dansator, și totuși arăta jalnic de mărunt.

Dar Bigman nu părea îngrijorat. Propulsându-se brusc cu picioarele, făcu un salt înainte care-l proiectă sus în aer, iar când Urteil se repezi la silueta care se înălța, Bigman își ridică picioarele și ateriză în spatele adversarului său înainte ca acesta să aibă timp să se întoarcă.

Se auziră aplauze furtunoase și Bigman zâmbi larg.

Execută o manevră care semăna cu o piruetă atunci când se feri de unul din brațele puternice care-l amenințau, întinzând în același timp mâna și lovind cu muchia palmei bicepsul celuilalt.

Urteil își reținu țipătul și se răsuci din nou.

Urteil reușea să păstreze un calm impresionant în fața tuturor acestor provocări spectaculoase. Bigman, pe de altă parte, încerca prin toate mijloacele să-l irite și să-l scoată din sărite pe Urteil, căutând să-l atragă într-o mișcare necontrolată care l-ar fi făcut să-și piardă echilibrul.

Înainte și înapoi; lovituri rapide și puternice, pe care celălalt abia le resimțea ca pe niște înțepături.

Dar în mintea micuțului marțian își făcea loc un nou respect față de Urteil. Ticălosul suporta cu stoicism manevrele. Își păstra poziția ca un urs care se apără de atacurile unui câine de vânătoare. Iar Bigman era câinele de vânătoare care nu putea decât să se agite la marginea domeniului, să mârâie, să lovească scurt și să se păstreze dincolo de raza de acțiune a labelor ursului.

Urteil chiar semăna cu un urs cu corpul său mare și păros, cu ochii lui mici și injectați și fața fălcoasă și acoperită de barba nerasă.

– Luptă, ticălosule! strigă disprețuitor Bigman. Eu sunt singurul care oferă spectatorilor un spectacol.

Urteil își clătină capul încet și spuse:

– Vino mai aproape.

– Bineînțeles, spuse Bigman și deodată atacă.

De data asta Urteil era cât se poate de pregătit. Nu-și mișcă nici capul, nici brațele, dar piciorul lui stâng țâșni în față.

Bigman se îndoi, sau încercă să se îndoaie de mijloc, dar manevra nu-i prea reuși. Șutul tras de Urteil îl lovi drept în gleznă, făcându-l să țipe de durere.

Mișcarea lui Urteil îl purtă înainte și Bigman, cu un brânci rapid aplicat în spatele oponentului său acceleră mișcarea cu pricina.

De data asta, Urteil, mai obișnuit cu gravitația, nu se mai lăsă aruncat înainte atât de departe și-și reveni mult mai repede, în vreme ce Bigman, cu glezna cuprinsă de flăcările durerii, se deplasa cu o stângăcie înspăimântătoare.

Scoțând un strigăt sălbatic, Urteil atacă și Bigman, pivotând pe piciorul teafăr, nu reuși să fie destul de rapid. Urteil îl prinse cu nădejde de umăr și de cot și amândoi căzură la sol.

Un geamăt se ridică din rândurile spectatorilor și Cook, alb la față, strigă: „Opriți lupta!” cu o voce răgușită.

Urteil se ridică în picioare, ținându-l strâns pe Bigman, ridicându-l pe micul marțian de parc-ar fi fost un fulg. Bigman, cu fața schimonosită de durere, se zvârcoli încercând să stea pe picioarele sale.

Urteil îi mârâi în ureche:

– Ai crezut că ești șmecher păcălindu-mă să lupt în condiții de gravitație scăzută. Mai crezi chestia asta?

Bigman nu stătu prea mult pe gânduri. Va trebui să pună măcar un picior pe podea... Sau pe rotula lui Urteil, căci piciorul său drept se sprijinea momentan pe genunchiul lui Urteil și asta trebuia să rezolve situația.

Bigman apăsă cu putere în jos și își aruncă corpul pe spate.

Urteil se legănă în față. Mișcarea în sine n-ar fi fost periculoasă pentru Urteil, dar încercând să se echilibreze se lăsă pe spate. Iar Bigman, care se aștepta la mișcarea asta, își schimbă centrul de greutate și împinse cu putere înainte.

Urteil căzu atât de rapid încât spectatorii nici nu băgară de seamă cum se întâmplase. Bigman reuși să se elibereze pe jumătate.

Se ridică în picioare rapid ca o felină, deși brațul drept îi rămăsese blocat. Bigman își coborî brațul stâng pe încheietura lui Urteil și-și ridică genunchiul cu forță spre cotul celuilalt.

Urteil urlă și-i dădu drumul lui Bigman în momentul în care își schimbă poziția ca să nu se-aleagă cu brațul rupt.

Bigman profită de șansa care i se oferise cu repeziciunea unui fulger. Își eliberă mâna blocată continuând să-l strângă pe Urteil de încheietură. Îl apucă cu mâna liberă pe Urteil de braț, deasupra cotului, îl ținea acum cu două mâini pe Urteil de brațul stâng.

Urteil se chinuia să se ridice în picioare și, în timp ce făcea asta, corpul lui Bigman se aplecă și apoi se ridică o dată cu mișcarea de ridicare a lui Urteil.

Mușchii lui Bigman, în combinație cu mișcarea de ridicare a lui Urteil, înălțară corpul solid al acestuia din urmă de la sol într-o mișcare lentă, o demonstrație impresionantă a ceea ce se putea face într-un câmp de gravitație scăzută.

Simțindu-și mușchii întinși până aproape de limita ruperii, Bigman ridică și mai sus corpul lui Urteil, apoi îi dădu drumul, privindu-l în timp ce zbura dezordonat într-o traiectorie parabolică ce părea grotesc de înceată după standardele terestre.

Toată lumea privea și toți fură luați prin surprindere de neașteptata schimbare de gravitație. Cu forța și viteza unui trăsnet, gravitația își recăpătă valoarea terestră, iar Bigman căzu în genunchi răsucindu-și

dureros glezna. Spectatorii căzură și ei într-un cor confuz de țipete de durere și uimire.

Bigman abia reuși să surprindă cu coada ochiului ce i se întâmplă lui Urteil. Schimbarea de gravitație îl prinsese aproape de punctul cel mai înalt al parabolei, trăgându-l în jos cu o accelerație bruscă. Capul lui se lovi de unul din stâlpii de susținere ai unuia dintre generatori și se auzi un pârâit strident.

Bigman, ridicându-se amorțit în picioare, își scutură capul încercând să-și limpezească mintea. Se poticni și-l zări pe Urteil întins nemișcat pe jos și pe Cook care stătea aplecat asupra lui.

– Ce s-a întâmplat? strigă Bigman. Ce s-a-ntâmplat cu gravitația?

Ceilalți repetară întrebarea. Din câte-și putea da seama Bigman, Cook era singurul care rămăsese pe propriile picioare, singurul care părea să gândească.

Cook spunea:

– Nu gravitația mă-ngrijorează acum, ci Urteil.

– E rănit? strigă careva.

– Nu mai e, spuse Cook ridicându-se în picioare. Sunt destul de sigur că e mort.

Neliniștiți, toți cei de față făcură cerc în jurul cadavrului. Bigman spuse:

– Ar fi mai bine să-l aducem pe doctoral Gardoma.

Abia dacă-și auzi vorbele. Un gând îndrăzneț îi trecu prin minte.

– O să avem necazuri, spuse Cook. Tu l-ai ucis, Bigman.

– Ba nu, a murit din cauza schimbării de gravitație.

– Asta o să fie greu de explicat. Tu l-ai aruncat.

– O să fac față oricăror probleme. Nu vă faceți griji.

Cook își umezi buzele și se uită într-o parte.

– O să-l chem pe Gardoma.

Gardoma sosi după cinci minute și după puțin timp confirmă că verdictul lui Cook fusese corect.

Medicul se ridică în picioare ștergându-și mâinile de o batistă și spuse:

– E mort. Fractură de craniu. Cum s-a întâmplat?

Mai mulți încercară să vorbească dar Cook le făcu semn să tacă, spunând:

– O luptă crâncenă între Bigman și Urteil...

– Între Bigman și Urteil?! explodă Gardoma. Cine a permis una ca asta? Ați înnebunit cu toții? Chiar vă închipuiați că Bigman o să-l poată înfrunta...

– Hei, ușurel, ușurel! Eu sunt cel care-am rămas teafăr.

Supărat, Cook încercă să se apere:

– Așa e, Gardoma, Urteil a murit. Iar Bigman a insistat pentru această luptă. Recunoști asta, nu?

– Recunosc, nici o problemă, spuse Bigman. Tot eu am cerut să luptăm la gravitația mercuriană.

Doctorul Gardoma făcu ochii mari.

– La gravitație mercuriană? Aici?

Se uită la propriile picioare, întrebându-se parcă dacă nu cumva simțurile îi jucau o festă și, de fapt, era mai ușor decât se simțea.

– Acum nu ne mai aflăm la gravitația mercuriană, spuse Bigman, deoarece câmpul pseudo-gravitațional a trecut brusc la gravitație terestră într-un moment crucial. Bum! Chiar așa! Asta l-a ucis de fapt pe Urteil, nu subsemnatul.

– Ce a determinat câmpul pseudogravitațional să treacă la valoarea terestră? întrebă Gardoma.

O clipă nu-i răspunse nimeni, apoi Cook zise:

– Se poate să fi fost un scurt...

– Prostii, îl întrerupse Bigman. Mânerul e ridicat. Nu putea să se ridice singur.

Urmă o nouă tăcere și încă una stingheră.

Unul dintre tehnicieni își drese glasul și spuse:

– Poate că în agitația luptei, cineva s-a mișcat și l-a ridicat cu umărul, fără măcar să-și dea seama.

Ceilalți aprobară cu convingere. Unul dintre ei spuse:

– Pe spațiu! S-a întâmplat pur și simplu!

Cook zise:

– Va trebui să raportez întregul incident. Bigman...

– Ei bine, spuse calm micul marțian, sunt arestat pentru omucidere?

– N-nu, spuse Cook șovăind. N-o să te arestez, dar va trebui să raportez și până la urmă s-ar putea să fii arestat.

– Aha. Păi, mulțumesc că m-ați prevenit.

Pentru prima oară de când se întorsese de la mine, Bigman se pomeni gândindu-se la Lucky. „Uite ce necaz îl așteaptă pe Lucky la întoarcere”, își spuse el.

Și totuși micul marțian se simțea cuprins de un val de agitație ciudată, fiindcă era sigur că putea ieși din acel necaz... și totodată să-i demonstreze niște chestii lui Lucky cu această ocazie.

O nouă voce interveni:

– Bigman!

Toată lumea ridică privirea. Era Peverale, coborând pe rampa care ducea la nivelele superioare.

– Pe marele spațiu, Bigman, ești acolo? Și Cook? Apoi adăugă aproape cu arțag: Ce se-ntâmplă aici?

Nimeni nu păru în stare să spună vreo vorbuliță. Ochii bătrânului astronom căzură pe cadavrul lui Urteil și spuse cu oarecare surprindere:

– E mort?

Spre uimirea lui Bigman, Peverale nu părea prea interesat de acest lucru. Nici măcar nu așteptă răspunsul la întrebare, că se și întoarse către Bigman.

– Unde-i Lucky Starr?

Bigman deschise gura dar nu se auzi nici un sunet. În cele din urmă abia reuși să spună cu glas firav:

– De ce întrebați?

– Mai e în mine?

– Păi...

– Sau e pe partea însorită?

– Vreau să știu de ce întrebați.

– Mindes, spuse cu nerăbdare Peverale, a ieșit să-și controleze zona ocupată de cabluri. Face asta uneori.

– Și?

– Și ori e nebun, ori greșește când spune că l-a văzut acolo pe Lucky Starr.

– Unde? întrebă Bigman deodată.

Gura doctorului Peverale se strânse într-o expresie de dezaprobare.

– Înseamnă că într-adevăr este acolo. E clar. Ei bine, se pare că prietenul tău Lucky Starr a avut necazuri cu un om mecanic, cu un robot...

– Un robot!

– Și după spusele lui Mindes, care nu a coborât la sol dar așteaptă ca o echipă să fie trimisă acolo, Lucky Starr este mort!

Preludiul unui proces

În momentul în care zăcea prins în inexorabila strânsoare a robotului, Lucky se aștepta să moară pe loc, iar când acest lucru nu se petrecu imediat, o speranță firavă încolți în sufletul lui.

Să fi fost faptul că robotul, având adânc întipărită în mintea-i torturată imposibilitatea de a ucide o ființă omenească, s-a pomenit că este incapabil să comită gestul final acum când chiar trebuia s-o facă?

Pe urmă se gândi că nu era vorba de așa ceva, căci i se părea că strânsoarea robotului se intensifica încetul cu încetul.

Strigă cu toată puterea de care mai era în stare:

– Dă-mi drumul!

Apoi își ridică mâna liberă din poziția în care rămăsese atârnând. Mai rămăsese o ultimă șansă, o șansă slabă, aproape insignifiantă.

Își ridică mâna spre capul robotului. Nu-și putea întoarce capul ca să vadă, căci robotul i-l ținea strâns lipit de propriul său piept. Mâna îi alunecă pe suprafața metalică netedă a craniului robotului de două ori, de trei ori, de patru ori. Apoi își îndepărtă mâna.

Nu mai putea face nimic altceva.

Deodată... Să fi fost doar un renghi al imaginației, sau într-adevăr strânsoarea robotului slăbise? Să fi trecut în sfârșit marele Soare al lui Mercur de partea sa?

– Robotul! strigă el.

Robotul scoase un sunet, dar semăna doar cu scârțâitul unor angrenaje ruginite.

Strânsoarea robotului slăbea într-adevăr. Acum era momentul să ajute evoluția evenimentelor chemând în joc ceea ce o mai fi rămas din Legile Roboticii.

Lucky spuse cu răsuflarea întretăiată:

– Nu poți face rău unei ființe omenești.

Robotul răspunse: „Nu pot...” poticnindu-se și, fără nici un avertisment, căzu la sol.

Strânsoarea îi rămăsese constantă, de parcă fusese cuprins de rigiditatea morții. Lucky spuse:

– Robotule, dă-mi drumul!

Tresărind, robotul își slăbi strânsoarea. Nu în întregime, dar Lucky își eliberă picioarele și reuși să-și miște capul. Spuse:

– Cine ți-a ordonat să distrugi echipamentul?

Nu se mai temea de reacția necontrolată a robotului la această întrebare. Știa că el fusese cel care adusese acea minte pozitronică la dezintegrarea totală. Dar în ultimele stadii de dinaintea disoluției, era posibil ca vreo reminiscență a Legii a Doua să fi rămas valabilă. Repetă întrebarea:

– Cine ți-a ordonat să distrugi echipamentul?

Robotul scoase un sunet nedeslușit:

– Ăă... ăă...

Apoi, contactul radio se întrerupse, înnebunindu-l pe Lucky, iar gura robotului se închise și se deschise de două ori, ca și cum în ceasul al treisprezecelea ar fi încercată să comunice prin intermediul sunetelor obișnuite.

După care, nimic.

Robotul era mort.

Acum, după ce pericolul imediat al morții iminente trecuse, Lucky își simțea mintea încețoșată. Nu avea energia necesară să-și desfacă în întregime membrele robotului înfășurate pe corpul lui. Controalele radio fuseseră zdrobite în îmbrățișarea robotului.

Știa că mai întâi de toate trebuia să-și recapete forțele. Pentru asta trebuia să iasă cât mai repede de sub acțiunea directă a radiației marelui Soare al lui Mercur. Asta însemna să ajungă la umbra stâncii din apropiere, la care nu reușise să ajungă în timpul duelului cu robotul.

Cu trupul săgetat de dureri, își strânse picioarele sub el. Apoi începu să-și târască corpul către umbra stâncii, trăgând toată greutatea robotului după el. Încă o dată. Încă o dată. Manevra părea să dureze o veșnicie.

Încă o dată. Încă o dată.

Avea impresia că nu mai avea nici pic de putere în picioare și nici nu mai simțea nimic, iar robotul părea să cântărească o tonă.

Chiar și la gravitația scăzută de pe Mercur, încercarea părea să-i depășească puterile și numai voința pură era cea care-l făcea să mai înainteze.

Mai întâi ajunse la umbră cu capul. Lumina slăbi brusc în intensitate. Așteptă, gâfâind, și pe urmă, cu un efort care aproape că-i provocă o ruptură musculară, se trase de-a lungul solului încă o dată, și încă o dată.

Acum se afla la umbră. Unul din picioarele robotului rămăsese în lumina soarelui, trimițând reflexii în toate direcțiile. Lucky privi amețit peste umăr și observă acest amănunt. Apoi, aproape cu recunoștință, se lăsă furat de starea de inconștiență.

Mai târziu au fost intervale de timp în care percepția senzorială îi reveni.

Apoi, mult mai târziu, zăcea liniștit, conștient că se afla pe un pat moale, și încerca să-și readucă în minte acele intervale. Îi rămăseseră în memorie imagini fragmentate ale unor oameni apropiindu-se, o vagă impresie de mișcare într-un vehicul propulsat cu jet reactiv, apoi vocea lui Bigman, ascuțită și neliniștită. Pe urmă, parcă o idee mai clar, îngrijirile unui medic.

După aceea, o nouă pauză, urmată de amintirea limpede a doctorului Peverale care îi punea întrebări cu o voce blândă. Lucky își aminti că răspunsese destul de rațional, așa că partea cea mai dificilă a chinului său trebuie să fi trecut deja. Deschise ochii.

Doctorul Gardoma se uita la el sumbru, având încă în mână o seringă hipodermică.

– Cum te simți? întrebă el.

– Cum ar trebui să mă simt? întrebă Lucky zâmbind.

– Mort, aș zice, după cele prin care ai trecut. Dar ai o constituție fizică remarcabilă, așa că ești viu.

Bigman, care se agitase neliniștit prin preajmă, pătrunse în câmpul vizual al lui Lucky și spuse:

– Nu trebuie să-i mulțumești lui Mindes pentru asta. De ce naiba n-a coborât capsomanul ăla ca să-l salveze pe Lucky după ce a reperat piciorul robotului? Ce mai aștepta? Voia să-l lase pe Lucky să moară?

Doctorul Gardoma puse deoparte seringa și se spălă pe mâini. Cu spatele le Bigman, spuse:

– Scott Mindes a fost convins că Lucky murise. Singurul lui gând a fost să stea deoparte astfel ca nimeni să nu-l poată acuza că el ar fi fost criminalul. Știa că mai încercase o dată să-l ucidă pe Lucky și că ceilalți își vor aminti de asta.

. – Cum a putut să gândească așa de data asta. Robotul...

– Mindes se află el însuși sub presiune zilele astea. A chemat după ajutor. Ăsta era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Lucky spuse:

– Liniștește-te, Bigman, n-am fost în pericol. Am adormit la umbră iar acum sunt bine. Ce-i cu robotul, Gardoma? a fost salvat?

– L-am adus în Cupolă. Totuși, creierul s-a dus, e imposibil de studiat.

– Păcat, spuse Lucky.

Medicul își ridică vocea:

– Gata, Bigman, să mergem. Trebuie să-l lăsăm să doarmă.

– Hei... protestă indignat Bigman.

Lucky se grăbi să intervină:

– E-n regulă, Gardoma. De fapt, chiar voiam să vorbesc cu el între patru ochi.

Doctorul Gardoma ezită apoi săltă din umeri.

– Ai nevoie de somn, dar am să-ți dau o jumătate de oră. Pe urmă va trebui să plece.

– Va pleca.

De îndată ce rămaseră singuri, Bigman îl apucă pe Lucky de umăr și-l zgâlțâi cu violență, spunându-i cu vocea gâtuită:

– Maimuțoi tembel. Dacă arșița nu l-ar fi terminat pe robot exact la timp... ca în filmele de pe subeterice...

Lucky zâmbi fără voioșie.

– N-a fost o coincidență, Bigman. Dac-aș fi așteptat un final ca în subeterice, acum aș fi fost mort. A trebuit să-l păcălesc pe robot.

– Cum?

– Carcasa în care avea creierul era foarte bine lustruită. Reflecta o mare parte din radiația solară. Asta însemna că temperatura creierului său pozitronic era destul de mare pentru a-i afecta „rațiunea”, dar nu suficient de mare pentru a-l scoate definitiv din funcțiune. Din fericire, o mare parte din solul mercurian din zona asta este alcătuită dintr-o substanță neagră care se poate detașa ușor. Am reușit să-i întind pe cap niște substanță din asta.

– Și ce-ai realizat cu asta?

– Negrul absoarbe căldura, Bigman. Nu o reflectă. Temperatura creierului a crescut rapid și robotul a murit aproape instantaneu. În orice caz, am scăpat ca prin urechile acului... Totuși, să lăsăm asta. Ce s-a întâmplat aici cât timp am fost plecat? Ceva de semnalat?

– Ceva? Mamă-mamă! Ascultă!

Și, în timp ce Bigman povestea, Lucky îl ascultă într-adevăr, cu o expresie care devenea tot mai gravă pe măsură ce firul povestirii se depăna.

Când relatarea ajunse la sfârșit, Lucky se încruntase de-a dreptul supărat.

– Și de ce zici că te-ai luptat cu Urteil? A fost o prostie!

– Lucky, spuse ofuscat Bigman, a fost strategie, întotdeauna spui că mă reped orbește înainte și nu sunt în stare să pun la cale o șiretenie. Ei află că asta a fost o șiretenie. Știam că-l pot umili la gravitație scăzută...

– S-ar părea că n-a lipsit mult să nu reușești. Ai glezna scrântită.

– Am alunecat, a fost un accident. În afară de asta, am învins. A fost vorba de un târg pe care l-am încheiat cu Urteil. Putea să facă mult rău Consiliului cu minciunile sale, dar în cazul în care învingeam ne-ar fi lăsat în pace.

– Și ai putut să-l crezi pe cuvânt?

– Păi... începu Bigman, tulburat.

Lucky continuă:

– Zici că i-ai salvat viața. De bună seamă că a știut acest lucru și totuși asta nu l-a convins să renunțe la scopurile sale. Te-ai gândit că s-ar fi putut să procedeze la fel și în urma luptei voastre?

– Păi... făcu Bigman din nou.

– Mai ales dacă pierdea și, prin urmare, ar fi fost furios la culme pentru că a fost umilit de față cu toată lumea... Să-ți spun eu cum stau lucrurile, Bigman. Ai făcut-o pentru că voiai să-l bați și să te răzbuni pentru că și-a bătut joc de tine. Chestia cu târgul încheiat cu el a fost doar un pretext care să-ți ofere prilejul să te bați. Am dreptate?

– Of, Lucky! Pe nisipurile de pe Marte...

– Ei bine, mă înșel?

– Am vrut să închei un târg...

– Dar în primul rând voiai să te bați și-acum uite ce încurcătură ai provocat.

Bigman lăsă privirea-n jos.

– Îmi pare rău.

Lucky se îmblânzi dintr-o dată.

– O, măreață Galaxie! Bigman, nu sunt supărat pe tine. De fapt, pe mine sunt supărat. Am apreciat greșit robotul ăla și era cât pe ce să fiu ucis pentru că n-am judecat. Aș fi putut să văd că era defect și n-am făcut nici o clipă

legătura cu efectul căldurii asupra creierului său pozitronic până n-a fost aproape prea târziu... Ei bine, trecutul ne oferă o lecție pentru viitor, dar altfel s-o lăsăm baltă. Întrebarea e ce facem cu situația lui Urteil.

Lui Bigman îi reveni dintr-o dată inima la loc.

– În orice caz, spuse el, ticălosul nu are cum să ne mai supere.

– Așa este, spuse Lucky, dar ce facem cu senatorul Swenson?

– Hram,

– Ce explicație o să dăm? Consiliul Științei este investigat și, ca urmare a unei lupte provocate de unul din apropiații Consiliului, cineva care este aproape membru, anchetatorul moare. Asta n-o să dea bine...

– A fost un accident. Câmpul pseudogravitațional...

– N-o să ne fie de nici un folos. Va trebui să vorbesc cu Peverale și...

Bigman se înroși și spuse repede:

– E doar un moșulică. Nu acordă nici cea mai mică atenție acestei întâmplări.

Lucky se ridică într-un cot.

– Cum adică, nu acordă nici cea mai mică atenție?

– Păi chiar așa, spuse Bigman cu vehemență. A venit acolo când Urteil zăcea mort pe podea și, în afară de faptul că a întrebat dacă e mort, n-a mai zis nimic.

– N-a mai zis nimic?

– Absolut nimic. Pe urmă a tot întrebat unde ești și a spus că Mindes raportase că un robot te-a ucis.

Lucky îl privea fix pe Bigman.

– Asta a fost tot?

– Asta a fost tot, spuse Bigman încurcat.

– Ce s-a mai întâmplat de atunci? Haide, Bigman, tu nu vrei să vorbesc cu Peverale. De ce?

Bigman se uită într-o parte.

– Haide, Bigman.

– Ei bine, voi fi judecat, sau ceva de genul ăsta.

– Judecat!

– Peverale zice că e vorba de o crimă și că va provoca agitație pe Pământ. Zice că trebuie stabilite responsabilitățile.

– În regulă. Când are loc procesul?

– Of, Lucky. Nu voiam să-ți spun. Doctorul Gardoma a spus că nu trebuie să te amărăști.

– Ia nu te mai purta ca o cloșcă, Bigman. Când are loc procesul?

– Mâine la ora două după-amiaza, ora standard a sistemului solar. Dar nu ai de ce să-ți faci griji, Lucky.

– Cheamă-l pe Gardoma, spuse Lucky.

– De ce?

– Fă cum ți-am spus.

Bigman ieși din încăpere și, când se întoarse, doctorul Gardoma era cu el.

Lucky spuse:

– Nu-i așa că nu există nici un motiv pentru care să nu mă pot ridica din pat mâine la ora două după-amiaza?

Doctorul Gardoma ezită.

– Aș prefera să nu te grăbești.

– Nu-mi pasă de ce preferi dumneata. N-o să mor din asta, nu-i așa?

– N-ai muri nici dacă te-ai ridica din pat chiar acum, domnule Starr, spuse jignit doctorul Gardoma. Dar nu ar fi indicat.

– În regulă atunci. Acum spune-i doctorului Peverale că voi lua parte la procesul lui Bigman. Știai despre asta, presupun?

– Da.

– Toată lumea știa în afară de mine, așa e?

– Nu erai într-o situație care...

– Spune-i doctorului Peverale că voi lua parte la proces și că nu trebuie să înceapă fără mine.

– Am să-i spun, dar acum ar fi mai bine să te culci. Vino cu mine, Bigman.

Bigman protestă:

– Doar o secundă.

Se duse iute lângă patul lui Lucky și spuse:

– Uite, Lucky, nu trebuie să te necăjești. Am toată situația sub control.

Lucky ridică sprâncenele. Bigman, mai-mai să plesnească de îngâmfare, spuse:

– Am vrut să-ți fac o surpriză, fir-ar să fie! Pot să dovedesc că n-am avut nici un amestec în faptul că Urteil și-a rupt gâtul. Am rezolvat cazul. (Se

bătu cu pumnul în piept.) Eu l-am rezolvat. Eu! Bigman! Știu cine e vinovat pentru toate.

– Cine? întrebă Lucky.

Dar Bigman se grăbi să spună:

– Nu! Nu-ți spun nimic. Vreau să-ți demonstrez că am și altceva în minte decât bătăile cu pumnii. De data asta eu am să dirijez spectacolul iar tu ai să fii spectator, asta e. Ai să afli la proces.

Micul marțian își încreți fața plin de încântare, execută un mic pas de dans și-l urmă pe doctorul Gardoma la ieșirea din încăpere, purtând pe față un triumf voios.

Procesul

A doua zi, Lucky intră în biroul doctorului Peverale cu puțin înainte de ora două după-amiaza.

Ceilalți se adunaseră deja. Doctorul Peverale, așezat la biroul său vechi și plin de hârtii, dădu din cap cu amabilitate la sosirea lui, iar Lucky răspunse cu gravitate;

– Bună ziua, domnule Peverale.

Atmosfera semăna cu cea din seara banchetului. Cook era acolo, bineînțeles, și arăta, ca-ntotdeauna, neliniștit și, oarecum, slăbit. Stătea într-un fotoliu mare la dreapta doctorului Peverale, iar trupul firav al lui Bigman se foia și mai-mai că se pierdea într-un fotoliu la fel de mare, aflat la stânga astronomului.

Mindes era și el prezent, posomorât, desfăcându-și din când în când degetele împreunate pentru a bate darabana pe picior. Doctorul Gardoma stătea lângă el, apatic, și-și ridică pleoapele grele pentru a-l privi dezaprobator pe Lucky atunci când intră. Mai erau de față șefii de departamente și alți astronomi.

De fapt, singurul om care fusese prezent la banchet iar acum lipsea era Urteil.

Doctorul Peverale începu în maniera sa blândă:

– Putem începe acum. Mai întâi, câteva cuvinte pentru domnul Starr. Am înțeles că Bigman v-a vorbit despre această procedură ca despre un proces. Te rog să fii sigur că nici vorbă e așa ceva. Dacă va fi cazul unui proces, iar eu sper că nu, el va avea loc pe Pământ, cu judecători calificați și avocați în regulă. Noi nu încercăm aici decât să adunăm laolaltă elementele unui raport pentru a fi transmis la Consiliul Științei.

Doctorul Peverale aranjă puțin talmeș-balmeșul de pe biroul său și continuă:

– Dați-mi voie să vă explic de ce e nevoie de un raport complet, în primul rând, ca urmare a îndrăzneței pătrunderi a domnului Starr pe partea însorită a planetei, sabotorul care provoca probleme proiectului doctorului Mindes a fost oprit. S-a dovedit a fi un robot de fabricație siriusiană, care acum nu mai este în stare de funcțiune. Domnule Starr...

– Da? spuse Lucky.

– Chestiunea prezintă o asemenea importanță încât mi-am luat libertatea de a vă chestiona atunci când ați fost adus aici și vă aflați într-o stare de semi-inconștiență.

– Mi-amintesc de asta destul de bine, răspunse Lucky.

– Vreți să confirmați o parte din acele răspunsuri acum, pentru a fi consemnate în raport?

– Da.

– În primul rând, sunt implicați și alți roboți?

– Robotul nu s-a referit la asta, dar nu cred că au mai fost și alții.

– Oricum, nu a precizat în mod specific că ar fi singurul robot de pe Mercur.

– Nu.

– Atunci ar putea fi mulți alții.

– Nu cred.

– E vorba doar de opinia dumneavoastră, totuși. Robotul n-a spus că n-ar mai fi și alții.

– Nu, nu a spus.

– Foarte bine, atunci. Câți siriusieni au fost implicați?

– Robotul nu mi-a spus, pentru că a primit instrucțiuni să n-o facă.

– A precizat poziția bazei invadatorilor?

– N-a spus nimic în această privință. Nu a făcut nici un fel de precizare cu privire la siriusieni.

– Dar robotul era de fabricație siriusiană, nu-i așa?

– A recunoscut acest lucru.

– Aha, făcu doctorul Peverale fără umor. În cazul acesta, mi se pare evident că pe Mercur se găsesc siriusieni care acționează împotriva noastră. Consiliul Științei trebuie prevenit în acest sens. Trebuie întreprinsă o cercetare organizată a planetei și, dacă siriusienii reușesc să ne scape și să părăsească planeta, trebuie măcar să se conștientizeze pericolul siriusian.

Cook interveni stingherit:

– Mai e și problema formelor de viață mercuriene, doctore Peverale. Consiliul va trebui informat și în această privință.

Se adresă apoi întregii adunări.

– Una dintre ființe a fost capturată ieri și...

Bătrânul astronom îl întrerupse oarecum agasat:

– Da, doctore Cook, fără doar și poate că Consiliul va fi informat. totuși, problema siriusiană este cea care ar trebui să rămână prioritară. Celelalte chestiuni trebuie sacrificate în favoarea pericolului imediat. De exemplu, propun ca doctorul Mindes să-și abandoneze proiectul până când Mercur va fi făcut sigur pentru pământeni.

– O clipă, vă rog, sări Mindes ca ars. Aici au fost investiți o groază de bani, ca să nu mai vorbim de timp, de eforturi și...

– Am spus, până când Mercur va deveni sigur. N-am sugerat o renunțare definitivă la Proiectul Lumina. Și întrucât este necesar să acordăm prioritate pericolului mercurian, va trebui să ne asigurăm că protectorul lui Urteil, senatorul Swenson, va fi împiedicat să ridice obstrucții pornind de la chestiuni secundare.

Lucky spuse:

– Cu alte cuvinte, vreți să-i dăm senatorului un țap ispășitor în persoana lui Bigman, legat frumos de mâini și de picioare și cu o etichetă lipită pe frunte. Situație în care, în vreme ce el se va ocupa cu sfâșierea lui Bigman, vânătoarea de siriusieni poate continua pe Mercur fără nici un amestec din afară.

Astronomul își ridică sprâncenele albe.

– Un țap ispășitor, domnule Starr? Noi nu vrem decât adevărul.

– Păi atunci continuați, spuse Bigman, foindu-se fără odihnă în scaun. O să aveți adevărul.

– Bun, spuse doctorul Peverale. Având în vedere că ai fost personajul central, vrei să începi dumneata? Povestește-ne tot ce s-a întâmplat între tine și Urteil, cu propriile tale cuvinte. Aș aprecia însă conciziunea. Și nu uita, aceste proceduri sunt înregistrate pe microfilm cu sunet.

Bigman spuse:

– Vreți să depun jurământul?

Peverale clătină din cap.

– Nu ne aflăm la un proces oficial.

– Cum doriți!

Și, cu o surprinzătoare detașare, Bigman relată povestea, începând cu ironiile lui Urteil la adresa înălțimii sale și continuând cu întâlnirea neașteptată din mine, până când ajunse la duel. Nu omise decât amenințările lui Urteil cu acțiunile îndreptate împotriva lui Lucky Starr și a Consiliului.

Doctorul Gardoma urmă la rând, confirmând cele întâmplate cu prilejul primei întâlniri dintre Bigman și Urteil și descriind totodată, spre aducere aminte, scena de la masa de banchet. Continuă cu descrierea tratamentului aplicat lui Urteil după întoarcerea din mine.

– Și-a revenit repede din starea de hipotermie. Nu i-am cerut amănunte și nici el nu mi le-a oferit. Totuși, a întrebat de Bigman și, când i-am spus că Bigman n-avea nici o zgârietură, aș zice că antipatia lui față de Bigman i-a crescut și mai mult. Nu s-a comportat ca și cum Bigman i-ar fi salvat viața. Trebuie să precizez însă că, din observațiile mele asupra sa, nu mi s-a părut că Urteil ar putea fi victima unui atac de gratitudine.

– Asta e numai o părere, interveni grăbit doctorul Peverale, și aș recomanda să nu creăm confuzie cu astfel de afirmații.

Urmă doctorul Cook. Se concentră asupra duelului, spunând:

– Bigman a insistat asupra luptei. Asta e tot ce se poate spune. Eu am avut impresia că dacă aș aranja o astfel de confruntare la gravitație scăzută, așa cum mi-a sugerat Bigman, cu martori, nu se va putea întâmpla nimic rău. Putem interveni dacă treaba se agrava. M-am temut că, dacă aș refuza, s-ar fi putut ca între cei doi lupta să aibă loc fără martori și că asta ar putea avea consecințe grave. Desigur, acele consecințe n-ar fi putut fi mai grave decât s-au dovedit a fi, dar nu mi-am închipuit una ca asta. Recunosc că ar fi trebuit să mă consult cu dumneavoastră, doctore, Peverale.

Doctorul Peverale încuviință din cap:

– Cu siguranță că așa ar fi trebuit să faci. Dar chestia e acum că Bigman a insistat ca lupta să aibă loc și tot el a cerut să se desfășoare la gravitație scăzută, nu-i așa?

– Așa este.

– Și ți-a dat asigurări că îl va omorî pe Urteil în astfel de condiții.

– Mai exact, a spus că „îl va ucide pe ticălos”. Cred că vorbea doar la modul figurat. Sunt sigur că nu a plănuit cu adevărat să-l omoare.

Doctorul Peverale se întoarse către Bigman.

– Ai ceva de comentat în această privință?

– Da, am. Și dat fiind că doctorul Cook se află la bară, aș vrea să-i pun câteva întrebări.

Doctorul Peverale se arătă surprins:

– Aici nu suntem la un proces.

– Ascultați-mă, spuse Bigman cu înflăcărare. Moartea lui Urteil nu a fost un accident. A fost o crimă și vreau să-mi dați șansa s-o dovedesc.

Liniștea provocată de această declarație nu dură decât o clipă, fiind urmată de un murmur confuz.

Vocea lui Bigman se ridică până la a se auzi aproape ca un scâncet ascuțit.

– Sunt hotărât să-i pun întrebări domnului Hanley Cook.

Lucky Starr spuse cu răceală:

– Vă sugerez să-l lăsați pe Bigman să meargă până la capăt, doctore Peverale.

Bătrânul astronom era întruchiparea derutei.

– Serios vorbind... nu cred... Bigman nu poate...

Se bâlbâi îngrozitor și deodată tăcu. Bigman spuse:

– Mai întâi, doctore Cook, cum de-a ajuns Urteil să afle traseul pe care Lucky și cu mine îl urmam în mine?

Cook se înroși la față.

– N-am știut că ar fi aflat de traseu.

– Nu ne-a urmărit direct. A mers pe o rută paralelă, ca și cum ar fi intenționat să ne prindă din urmă și să ne pice în spate mult în interiorul minelor, după ce ne-am fi convins că suntem singuri și nu ne urmărește nimeni. Pentru a face asta, trebuia să fie sigur de traseul pe care intenționam să-l urmăm. Acum Lucky și cu mine am pus la punct acel traseu cu tine și cu nimeni altcineva. Nici Lucky, nici eu nu i-am spus lui Urteil. Atunci cine?

Cook se uită disperat în jurul lui, de parcă ar fi cerut ajutor.

– Nu știu.

– Nu e evident că tu i-ai spus?

– Nu. Poate că a auzit.

– Nu putea să audă niște semne făcute pe o hartă, doctore Cook... Să lăsăm asta, deocamdată. M-am luptat cu Urteil și dacă gravitația ar fi rămas la valoarea normală de pe Mercur și acum ar fi fost în viață. Numai că gravitația a crescut brusc la valoarea terestră exact la momentul potrivit pentru a-l ucide. Cine a făcut asta?

– Nu știu.

– Tu ai fost primul care-ai ajuns lângă Urteil. Ce făceai acolo? Te asigurai că e mort?

– Resping această acuzație. Doctore Peverale...

Cook își întoarse fața înroșită spre șeful său. Doctorul Peverale întrebă cuprins de agitație:

– Îl acuzi cumva pe doctorul Cook de a-l fi ucis pe Urteil?

– Ascultați-mă, spuse Bigman. Schimbarea bruscă de gravitație m-a tras la sol. Când m-am sculat de jos, toți ceilalți se ridicau în picioare sau se mai aflau încă la sol. Când o greutate de 40-50 de kilograme îți cade în spate fără avertisment, nu te ridici în picioare în graba mare. Dar Cook s-a ridicat. Nu numai că se ridicase în picioare, dar ajunsese deja lângă Urteil și stătea aplecat deasupra lui.

– Ce dovedește asta? întrebă Cook.

– Dovedește că nu te-ai prăbușit când gravitația a crescut, altfel nu ai fi ajuns acolo așa de repede. Și de ce nu te-ai prăbușit când gravitația a crescut? Pentru că te așteptai să crească și erai pregătit pentru asta. Și de ce te așteptai să crească? Pentru că tu ai apăsat pârghia.

Cook se întoarse spre doctorul Peverale:

– Aceasta e persecuție. E o nebunie.

Dar doctorul Peverale se uita la secundul său cu o groază nedisimulată. Bigman continuă:

– Dați-mi voie să reconstitui faptele. Cook lucra mână-n mână cu Urteil. Numai așa Urteil ar fi putut afla de traseul nostru din mine. Dar el colabora cu Urteil de teamă. Poate că Urteil îl șantaja. Oricum, singura modalitate prin care Cook putea să scape era să-l omoare pe Urteil. Când am spus că aș putea să-l ucid pe ticălos la gravitație scăzută, poate că i-am implantat ideea în minte, iar după ce a început lupta, a stat în așteptare în apropierea mânerului. Asta e tot.

– O clipă, spuse iute Cook, aproape înecându-se. Asta e o... e o...

– Nu trebuie să mă credeți pe cuvânt, spuse Bigman. Dacă teoria mea e corectă, și sunt sigur că este, atunci Urteil trebuie să aibă ceva în scris, sau o înregistrare pe film sau pe alt suport, pe care o ținea ca pe o sabie deasupra capului lui Cook. Altfel, Cook nu s-ar fi simțit încolțit până la punctul de a comite o crimă. Deci, căutați printre lucrurile lui Cook. Veți găsi ceva și acel ceva va constitui dovada.

– Sunt de acord cu Bigman, spuse Lucky.

Doctorul Peverale spuse într-o stare de extremă tulburare:

– Presupun că e singura modalitate de a lămuri lucrurile, deși cum...

Aerul păru să iasă brusc din doctorul Cook, lăsându-l palid, zguduit și neajutorat.

– Așteptați, spuse el cu glas firav. Vă voi explica.

Și toate fețele se întoarseră spre el.

Obrajii supți ai lui Cook erau scăldați de transpirație. Mâinile îi tremurau vizibil.

– Urteil a venit la mine la puțin timp după sosirea pe Mercur și mi-a spus că ancheta Observatorul. A spus că senatorul Swenson avea dovezi despre ineficiența și pierderile provocate de funcționarea acestuia. A mai spus că era evident că doctorul Peverale trebuia scos la pensie. Că era un bătrân incapabil să se ridice la înălțimea responsabilității. A mai spus că eu aș putea fi un înlocuitor potrivit.

Doctorul Peverale, care ascultase primele fraze cu surprindere, strigă:

– Cook!

– Sunt de acord cu el, spuse pe un ton sumbru Cook. Într-adevăr, sunteți prea bătrân. Oricum eu conduc treburile în timp ce sunteți ocupat până peste cap cu mania asta legată de siriusieni.

Cook se întoarse din nou către Lucky.

– Urteil mi-a spus că dacă-l voi sprijini în anchetă va avea grijă ca eu să fiu următorul director. L-am crezut; toată lumea știe că senatorul Swenson este un om puternic. I-am furnizat o mulțime de informații. Unele din ele au fost în scris și semnate. A spus că are nevoie de ele pentru procedurile juridice de după aceea. Și pe urmă... pe urmă a început să mă șantajeze cu acele informații scrise. A reieșit că era mult mai interesat de Proiectul Lumina și de Consiliul Științei. Voia să mă folosesc de poziția mea pentru a deveni un soi de spion personal în folosul lui. Mi-a dat de înțeles limpede că dacă refuzam se va duce la doctorul Peverale cu dovezile faptelor mele. Asta ar fi pus capăt carierei mele, ar fi pus capăt la tot.

Cook își drese glasul și continuă:

– Eram nevoit să spionez pentru el. A trebuit să-i dau informația referitoare la traseul pe care urmau să plece Starr și Bigman în mine. L-am ținut la curent cu tot ce făcea Mindes. De fiecare dată când îi cedam puțin, mă cufundam și mai neajutorat sub puterea lui. Până într-o zi când mi-am dat seama că până la urmă mă va zdrobi, indiferent cât de mult l-aș fi ajutat. Era în stare de așa ceva. Am început să simt că singura modalitate prin care puteam să scap de el era să-l ucid. Dacă aș fi știu cum... Pe urmă Bigman a

venit la mine cu planul lui de a lupta cu Urteil la gravitație scăzută. Era cât se poate de încrezător că-l va putea înfrânge pe Urteil. M-am gândit atunci că aș putea... Era o șansă de una la sută, sau poate de una la mie, dar mi-am zis că nu mai aveam nimic de pierdut. Așa că am stat lângă panoul de control al câmpului pseudogravitațional și mi-am așteptat șansa. Aceasta a venit și Urteil a murit. A funcționat perfect. M-am gândit că va fi considerat un accident. Chiar dacă Bigman intra în belea, Consiliul avea să-i salveze pielea. Nimeni nu avea de suferit cu excepția lui Urteil, și o merita cu vârf și îndesat. Oricum, asta este.

În tăcerea uluită care a urmat, doctorul Peverale spuse cu glas răgușit:

– În circumstanțele date, Cook, desigur că te vei considera eliberat din toate funcțiile și sub stare de ar...

– Hei, stați așa, stați așa! strigă Bigman. Mărturisirea nu este completă încă. Uite ce e, Cook, asta a fost a doua oară când ai încercat să-l ucizi pe Urteil, nu-i așa?

– A doua oară? spuse Cook uluit.

– Păi cum rămâne cu costumele „aranjate”? Urteil ne-a prevenit în privința asta, așa că trebuie să se fi confruntat cu o situație de genul ăsta. A dat de înțeles că Mindes ar fi de vină, dar Urteil era un ticălos mincinos și nimic din ce spunea nu trebuia crezut ca atare. Ce vreau să spun e că tu ai încercat să-l ucizi pe Urteil în felul acesta, dar a descoperit lucrătura și te-a obligat să-l transferi în camera noastră după ce am venit aici. Pe urmă ne-a avertizat în privința costumelor, numai ca să ne facă să credem că ar fi de partea noastră și ca să-l bage în rahat pe Mindes. Nu-i așa?

– Nu, strigă Cook. Nu! Nu am nimic de-a face cu costumul izolant. Nimic.

– Ei haide, începu Bigman. Doar n-o să credem...

Dar de data asta Lucky se ridică în picioare și spuse:

– E-n regulă, Bigman. Cook nu are nici o vină în privința costumelor. Poți să-l crezi. Omul vinovat pentru costumele tăiate este același care e vinovat de chestia cu robotul.

Bigman se uita la prietenul lui fără să-i vină a crede.

– Te referi la siriusieni, Lucky?

– Nu mă refer la siriusieni, spuse Lucky. Nu există nici un siriusian pe Mercur. Niciodată n-au existat.

Consecințele unui proces

Vocea profundă a doctorului Peverale devenise răgușită din cauza consternării.

– Nu există siriusieni? Îți dai seama ce spui, Starr?

– Perfect. Lucky Starr se duse la biroul doctorului Peverale, se așeză pe un colț al acestuia și se întoarse cu fața la adunare. Doctorul Peverale îmi va confirma această afirmație după ce îmi voi fi expus raționamentul.

– Eu să-ți confirm afirmația? Te asigur că nu ai de ce să te temi, pufni bătrânul astronom, cu o expresie de dezaprobare profundă. Nici nu merită să discutăm... Apropo, va trebui să-l arestăm pe Cook.

Se ridică pe jumătate în picioare. Lucky îl îndemnă să se așeze la loc pe scaun.

– E-n regulă, sir. Bigman va avea grijă ca doctorul Cook să rămână sub control.

– N-o să vă fac nici un fel de probleme, spuse cu glas înăbușit Cook. Bigman își trase fotoliul aproape de el, pentru orice eventualitate.

– Să ne aducem aminte, doctore Peverale, de seara banchetului și de propriile dumneavoastră cuvinte despre roboții siriusieni... Apropo, doctore Peverale, știați de multă vreme că există un robot pe planetă, nu-i așa?

Astronomul răspunse jenat:

– Ce vrei să spui?

– Doctorul Mindes v-a relatat că ar fi văzut siluete umanoide în mișcare, îmbrăcate în costume spațiale cu aspect metalic, care păreau totodată să reziste la radiația solară mai bine decât te-ai fi așteptat de la un om.

– Asta am văzut, interveni Mindes, și ar fi trebuit să-mi dau seama că ceea ce vedeam era un robot.

– Nu aveai experiența pe care o are doctorul Peverale cu roboții, spuse Lucky, care se întoarse din nou spre bătrânul astronom. Sunt sigur că ați suspectat existența roboților de fabricație siriusiană imediat ce Mindes a raportat ceea ce văzuse. Descrierea lui se potrivea perfect.

Astronomul încuviință dând încet din cap.

– Eu, pe de altă parte, n-am bănuit că ar fi vorba de roboți mai mult decât Mindes. Totuși, după banchet, când dumneavoastră, doctore Peverale, ați discutat despre Sirius și roboții săi, am avut impresia foarte acută că asta ar fi explicația. De bună seamă că și dumneavoastră v-ați gândit la fel.

Doctorul Peverale încuviință din cap din nou și spuse:

– Mi-am dat seama că noi singuri nu putem face nimic împotriva unei incursiuni a siriusienilor. De aceea l-am descurajat pe Mindes.

(în acest moment Mindes se făcuse palid la față și bombănea ceva numai de el auzit.)

Lucky continuă:

– N-ați raportat niciodată Consiliului Științei?

Doctorul Peverale ezită:

– M-am temut că n-or să mă creadă și că nu voi reuși decât să-i determin să mă înlocuiască. Cinstit vorbind, nu știam ce să fac. Era evident că nu mă puteam folosi de Urteil. Era interesat numai de planurile lui. Când ai venit tu, Starr – spuse bătrânul astronom cu o voce mai profundă, mai cursivă parcă -, am simțit că aș putea avea în sfârșit un aliat, și pentru prima oară m-am simțit în stare să vorbesc despre Sirius, despre pericolul pe care îl reprezintă, despre roboți.

– Da, spuse Lucky, și vă mai amintiți cum ați descris afecțiunea siriusienilor pentru roboții lor? Ați folosit cuvântul „dragoste”. Ați spus că siriusienii își răsfață roboții; că-i iubesc; că nimic nu e prea bun pentru ei. Ați spus că prețuiesc un robot cât o sută de pământeni.

– Bineînțeles, spuse doctorul Peverale. Ăsta e adevărul.

– Păi dacă-și iubesc atât de mult roboții, de ce-ar trimite unul din ei pe Mercur, fără izolație și neadaptat la radiația solară? De ce și-ar condamna unul dintre roboți la o moarte înceată, chinuitoare, sub acțiunea Soarelui?

Doctorul Peverale rămase tăcut, cu buza de jos tremurând.

Lucky continuă:

– Până și eu abia m-am putut hotărî să trag în robot cu blasterul, deși mi-a pus viața în pericol, și eu nu sunt siriusian. Ar fi putut oare un siriusian să fie atât de crud față de un robot?

– Importanța misiunii... începu doctorul Peverale.

– Să admitem, spuse Lucky. Eu nu spun că siriusienii n-ar trimite un robot pe Mercur în scopuri de sabotaj, dar, pe Marea Galaxie, mai întâi de toate i-ar fi izolat creierul. Chiar dacă am lăsa deoparte marea lor dragoste pentru roboți, e o chestie de bun simț. I-ar fi putut prelungi funcționarea în felul acesta.

Se auzi un murmur de aprobare din partea adunării.

– Dar, se bâlbâi doctorul Peverale, dacă nu siriusienii, atunci cine...

– Ei bine, spuse Lucky, să vedem ce indicii avem. Numărul unu. Mindes a zărit robotul de două ori și tot de două ori acesta a dispărut când Mindes a încercat să se apropie. Robotul m-a informat ulterior că primise instrucțiuni să evite oamenii. Evident, fusese avertizat că Mindes plecase în căutarea sabotorului. Este tot atât de evident că trebuie să fi fost avertizat de cineva din interiorul Cupolei. Totuși, n-a fost avertizat în privința mea, pentru că eu anunțasem că voi merge în mine.

Lucky făcu o pauză apoi continuă:

– Indiciul numărul doi. În timp ce robotul zăcea gata să moară, l-am întrebat încă o dată cine i-a dat ordinele. N-a putut să spună decât „Ăă...ăă...” Pe urmă stația radio s-a oprit și gura i s-a mișcat de parcă ar fi vrut să pronunțe două silabe.

Bigman strigă dintr-o dată, înflăcărarea care-l cuprinsese făcând să i se ridice părul roșcat din cap.

– Urteil! Robotul încerca să spună Urteil! Ticălosul ăla împuțit a fost sabotorul tot timpul. Se potrivește la fix! Se potrivește...

– Posibil, spuse Lucky, posibil. Vom vedea. Mie mi s-a părut că era posibil ca robotul să încerce să spună de fapt „Pământean[1]„.

– Și la fel de posibil, spuse Peverale, e că a fost doar un sunet vag scos de un robot aflat pe moarte, sunet lipsit de orice semnificație.

– Posibil, admise Lucky. Dar iată că am ajuns la indiciul numărul trei, care devine instantaneu concludent. Robotul era de fabricație siriusiană și ce om din cei aflați aici, în Cupolă, ar fi avut șansa să intre în posesia unui robot siriusian? A fost vreunul din noi pe una din planetele lui Sirius?

Ochii lui Peverale se îngustară:

– Eu am fost.

– Exact, spuse Lucky Starr, și nimeni altcineva. Ăsta e răspunsul pe care-l căutați.

Urmă o stare de derută generalizată și Lucky solicită liniște. Apoi spuse cu o voce autoritară și cu fața solemnă:

– În calitate de membru al Consiliului Științei, declar din acest moment trecerea în subordinea mea a acestui observator. Doctorul Peverale este înlocuit din funcția de director. Am luat legătura cu Cartierul General al Consiliului de pe Pământ și o navă se îndreaptă deja încoace. Se vor lua măsurile corespunzătoare.

– Cer să fiu ascultat, strigă doctorul Peverale.

– Veți fi ascultat, spuse Lucky, dar mai întâi ascultați care sunt argumentele împotriva dumneavoastră. Sunteți singurul om de aici care a avut posibilitatea să fure un robot siriusian. Doctorul Cook ne-a spus că ați primit un robot pentru servicii personale pe timpul șederii dumneavoastră pe Sirius. E adevărat?

– Da, dar...

– L-ați trimis pe nava dumneavoastră când nu ați mai avut nevoie de el. Într-un fel sau altul ați reușit să-i păcăliți pe siriusieni. Probabil că nici n-au visat vreodată că cineva ar fi în stare să comită ceea ce pentru ei constituie o crimă oribilă, și anume furtul de roboți. Probabil că tocmai de aceea nu au luat nici o măsură de precauție împotriva acestui gen de evenimente. În plus, are sens să presupunem că robotul încerca să spună „Pământean” când l-am întrebat cine i-a dat ordinele. Erați singurul pământean de pe Sirius. Probabil că atunci când a fost repartizat în serviciul dumneavoastră, a auzit că vi se spunea „Pământeanul” și așa se gândea el la dumneavoastră. În fine, cine ar fi putu să știe mai bine când ar fi posibil ca cineva să exploreze partea însorită? Cine l-ar fi putut informa cel mai bine pe robot prin radio când se afla în siguranță și când trebuia să se ascundă?

– Neg totul, spuse doctorul Peverale cu înverșunare.

– Nu are nici un rost să negați, spuse Lucky. Dacă insistați să vă susțineți nevinovăția, Consiliul va trebui să trimită pe cineva pe Sirius pentru informații. Robotul mi-a spus că numărul de serie este RL-726.

Dacă autoritățile siriene ne vor confirma că robotul pe care vi l-au repartizat cât timp v-ați aflat pe Sirius avea seria RL-726 și că acest a dispărut cam în perioada când ați plecat de pe Sirius, asta vă va condamna.

Mai mult, furtul robotului s-a produs pe Sirius și întrucât avem un tratat de extrădare cu planetele siriene, s-ar putea să fim obligați să vă predăm în custodia lor. V-aș sfătui, doctore Peverale, să mărturisiți și să lăsați justiția terestră să-și facă treaba, decât să vă susțineți nevinovăția și să riscați pedeapsa pe care v-ar putea-o aplica cei de pe Sirius pentru că le-ați furat unul din iubiții lor roboți și l-ați ucis în chinuri groaznice.

Doctorul Peverale privea la adunare cu niște ochi jalnici, care nu mai vedeau nimic. Încet, cu mișcări fragmentate, se prăbuși la podea.

Doctorul Gardoma se grăbi să-i controleze inima.

– E viu, dar cred c-ar fi mai bine să-l mutăm pe un pat.

Două ore mai târziu, având-i de-o parte și de alta pe doctorul Gardoma și pe Lucky Starr, și în contact subteric cu Cartierul General al Consiliului, doctorul Lance Peverale își dicta confesiunea.

În timp ce se îndepărtau rapid de Mercur, deși știa cu siguranță că acum emisarii Consiliului puseseră stăpânire pe situație, eliberându-l de orice responsabilitate, Lucky continua să se simtă încordat. Expresia lui era gravă și meditativă.

Bigman, pe față o expresie de neliniște, spuse:

– Care-i problema, Lucky?

– Îmi pare rău pentru bătrânul Peverale. În felul lui, a fost bine intenționat. Siriusienii sunt într-adevăr un pericol, chiar dacă nu atât de iminent precum credea el.

– Consiliul nu l-ar fi predat celor de pe Sirius, nu-i așa?

– Probabil că nu, dar temerile sale față de Sirius au fost îndeajuns de mari ca să-l forțeze să mărturisească. A fost un șiretlic plin de cruzime, dar necesar. Oricât de patriotice i-ar fi fost motivele, a fost forțat să comită o tentativă de crimă. Și Cook a fost incitat să comită o crimă, ceea ce n-a diminuat gravitatea faptei sale, indiferent cât de proastă părere avem despre Urteil.

Bigman spuse:

– Și până la urmă ce avea bătrânul împotriva Proiectului Lumina, Lucky?

– Peverale a spus-o limpede la banchet, zise posomorât Lucky. Totul s-a lămurit în seara aceea. Ți-aduci aminte, se plângea că Pământul devine tot mai slab bazându-se pe alimente și pe resurse importate. A spus că Proiectul Lumina ar face Pământul dependent de stațiile spațiale prin însăși maniera în care își va obține lumina solară. El voia ca Pământul să fie cât mai independent din punctul ăsta de vedere astfel încât să reziste în fața pericolului siriusian.

În mintea sa ușor dezechilibrată, trebuie să-și fi făcut socoteala că ar ajuta la obținerea unei asemenea independențe sabotând Proiectul Lumina. Probabil că într-o primă fază el n-a adus aici robotul decât ca pe o demonstrație spectaculoasă a puterii siriusienilor. Constatând progresele Proiectului Lumina la întoarcere, a transformat robotul într-un sabotor.

Când Urteil a sosit aici, la început s-a temut probabil că Urteil o să-și bage nasul în afacerea Proiectul Lumina și o să-l dea în vileag. Așa că a

plasat un costum izolant spintecat în camera lui Urteil, dar acesta a descoperit lucrătura. Poate că Urteil chiar a crezut că Mindes era vinovatul.

Bigman spuse:

– Așa e, dacă stai să te gândești. Prima oară când l-am întâlnit pe bătrân nici nu voia să discute despre Urteil, atât era de furios pe el.

– Întocmai, spuse Lucky, și nu exista nici un motiv evident pentru care ar fi trebuit să fie astfel, ca în cazul lui Mindes, de exemplu. M-am gândit că o fi vorba de vreun motiv pe care nu-l cunosc.

– Asta te-a făcut să fii cu ochii pe el de la început, Lucky?

– Nu, a fost altceva. A fost costumul izolant din camera noastră. Omul care avusese prilejul cel mai favorabil să facă asta era chiar Peverale. Tot el ar fi fost și cel mai în măsură să se descotorosească de costum după ce l-ar fi ucis pe cel care l-ar fi purtat. El știa cel mai bine ce cameră ne fusese repartizată și totodată putea să repartizeze și costumul. Totuși, ceea ce m-a deranjat a fost motivul. De ce să fi vrut să mă ucidă?

În aparență, numele meu nu însemna nimic pentru el. La prima noastră întrevedere a întrebat dacă nu cumva sunt inginer sub-temporal ca Mindes. Asta în vreme ce Mindes mi-a recunoscut numele și a încercat să mă atragă de partea lui, pentru a-l ajuta. Doctorul Gardoma auzise de mine în legătură cu otrăvirile de pe Marte. Urteil știa totul despre mine, desigur. M-am întrebat dacă nu cumva și doctorul Peverale auzise totuși de mine.

De exemplu, a fost Ceres, unde noi doi am zăbovit o vreme în timpul bătăliei împotriva piraților. Acolo se află cel mai mare observator din Sistemul Solar. Să nu fi fost doctorul Peverale acolo la acea dată? L-am întrebat și a negat că ne-am fi întâlnit acolo. A recunoscut că a vizitat Ceres, iar Cook ne-a spus ulterior că bătrânul se ducea destul de des pe Ceres. Peverale a ținut apoi să explice, fără vreun imbold din partea mea, că fusese bolnav la pat în timpul raidului piraților, amănunt confirmat după aceea de Cook. Prin asta s-a trădat, îngrijorarea l-a făcut pe bătrânul astronom să vorbească prea mult.

Micul marțian privea nedumerit.

– Nu-nțeleg cum vine asta.

– E simplu. Dacă Peverale a fost pe Ceres de mai multe ori, de ce a simțit nevoia să-și construiască un alibi tocmai pentru momentul când a avut loc raidul piraților? De ce pentru atunci și nu pentru altă dată? Evident, știa cu ce prilej fusesem eu pe Ceres și a încercat să-și facă un alibi pentru

acea ocazie. Încă o dată este evident că știa cine sunt. Acum, dacă mă cunoștea, de ce a încercat să mă ucidă pe mine, ca și pe Urteil de altfel? Amândoi ne-am confruntat după cum știi cu problema costumelor izolante spintecate. Amândoi eram anchetatori. De ce se temea Peverale?

Pe urmă a început să vorbească la banchet despre siriusieni și despre roboți și lucrurile au început să se limpezească. Dintr-o dată relatarea lui Mindes căpăta sens, și am știut imediat că singurii care-ar fi putut aduce un robot pe Mercur erau ori siriusienii, ori doctorul Peverale. Mie mi s-a părut că răspunsul era doctorul Peverale, care încerca să se folosească acum de siriusieni ca de un soi de asigurare. Dacă robotul era găsit și sabotajul era oprit, ar fi servit ca o perdea de fum pentru a-i ascunde vina și, mai mult, ar fi fost o bună propagandă anti-siriusiană.

Aveam nevoie de dovezi. Altfel, senatorul Swenson ar fi țipat că noi ridicam o perdea de fum pentru a acoperi incompetența și extravagațele Consiliului. Aveam nevoie de dovezi solide. Cu Urteil la fața locului, n-am mai îndrăznit să discut problema cu nimeni, Bigman, nici măcar cu tine.

Bigman oftă dezgustat.

– Când o să ajungi să ai încredere în mine, Lucky?

– Când o să fiu sigur că o să fii în stare să eviți de trucuri ieftine precum luatul la trântă cu oameni de două ori mai solizi ca tine, replică Lucky cu un zâmbet care mai atenuă o parte din asprimea dojenii. Oricum, am hotărât să capturez robotul pe partea însorită a planetei și să-l folosesc ca dovadă. Manevra nu mi-a reușit și am fost nevoit să-l oblig pe doctorul Peverale să mărturisească.

Lucky clătină din cap. Bigman spuse:

– Și cum rămâne cu Swenson acum?

– Scorul e egal, cred, spuse Lucky. Nu poate face prea multe în legătură cu moartea lui Urteil, dat fiind că-l putem folosi pe doctorul Cook ca martor pentru a scoate la iveală o parte din trucurile murdare ale lui Urteil. Nici noi nu putem face prea multe împotriva lui, întrucât doi dintre oamenii de frunte ai Observatorului de pe Mercur au fost eliberați din funcție pentru încălcări ale legii. Cum îți spuneam, scorul e egal deocamdată.

– Pe nisipurile de pe Marte! spuse cu năduf Bigman. Înseamnă că ticălosul o să ne stea în coastă altădată.

Dar Lucky clătină din cap.

– Nu, senatorul Swenson nu constituie un motiv adevărat de îngrijorare pentru noi. E lipsit de scrupule și periculos, dar tocmai din acest motiv ține Consiliul în stare de alertă, ne împiedică să ne culcăm pe o ureche. În plus, adăugă el gânditor, Consiliul Științei are nevoie de critici, la fel ca și Congresul și guvernul. Dacă vreodată Consiliul ar începe să se considere mai presus de critici, ar putea veni o vreme când ar considera necesar să instaureze o dictatură asupra Pământului și în mod cert eu n-aș dori să se întâmple una ca asta.

– Mă rog, se poate să fie cum zici, spuse Bigman nesatisfăcut de răspuns, dar mie nu-mi place de Swenson.

Lucky râse și îi ciufuli părul lui Bigman.

– Nici mie, dar de ce să ne facem griji pentru asta acum? Uite acolo afară sunt stelele și cine știe unde vom merge săptămâna viitoare, sau de ce?

---

[1] în limba engleză, pronunția cuvintelor Urteil și Earthman (Pământean) începe cu silaba care în limba română se poate transcrie aproximativ „ăă” (n.tr.).